2

ЕРИК

ЛУСТБАДЕР

ОПЕРАЦИЯ „БЯЛАТА ЗВЕЗДА“

ЕРИК ЛУСТБАДЕР
ОПЕРАЦИЯ „БЯЛАТА ЗВЕЗДА“
КНИГА 2

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Тори Нън е красива и интелигентна служителка на „Алеята“ — тайна институция, пряко подчинена на президента на САЩ. Тя преживява изключително тежко вестта, че нейният кумир — брат й Грегъри, е загинал при съвместен руско-американски космически полет. Отчаянието й я подтиква да прояви истински героизъм при изпълнението на следващата си задача. Стъпка по стъпка Тори разкрива грандиозен международен заговор, известен под името „Бялата звезда“, който е пуснал пипалата си към Москва, Токио, Вашингтон…

ОСМА ГЛАВА

Архангелское, Звездното градче, Москва, Токио

— Чухте ли последните новини, другарю? — попита младежът с дългите коси. — Направили са нов удар!

— Кой е направил нов удар? — попита Валери.

— „Бялата звезда“. Вече са въоръжени и организирани, имат истинска армия. Нападнали са индустриалния център Кищим и са го разрушили до основи!

Валери Бондасенко седеше на пейката под самотната бреза и гледаше към горичката, зад която се гушеше Архангелское. От едната му страна се беше настанил дългокосият, от другата — дъщеря му. Мълчалива и затворена, като далечна звезда. На склона зад тях се издигаше мрачната сграда на лудницата.

— Така ли? — проточи Валери. — Аз пък чух, че в центъра станала малка авария, но всичко е под контрол… — Кищим беше центърът на съветската военна промишленост, в който вече петдесет години действаха няколко мощни ядрени реактора. Преди около три години там започна масово подновяване на съоръженията, но това стана едва след няколко последователни инцидента в старите реактори, довели до смъртта на една трета от работещите в комплекса и техните семейства, настанени в секретно градче, което дори нямаше име…

— Откъде черпите сведенията си, другарю? — засмя се младежът. — Вероятно от ТАСС… — Главата му тъжно се поклати, погледът му изобщо не се насочи към Валери. — Господи, колко лесно се манипулират хората!

А Валери неволно си помисли за начина, по който президентът беше започнал да подменя членовете на ЦК със свои хора. Това според него беше огромна грешка. Защото култът е нещо опасно — историята на Русия неведнъж го беше доказала.

Президентът искаше да стабилизира централната власт, това му беше необходимо за оформянето на новия култ. За тази цел се беше обърнал към военните — един доста неразумен ход. Срещу помощта на генералите той отпускаше все по-голяма финансова помощ на и без

това раздутия военен бюджет, това неизбежно доведе до криза останалите сектори на икономиката.

Сега трябваше да плаща за укрепването на властта си. Страната беше залята от стачки и бунтове, икономиката се разпадаше. В тази обстановка на остра поляризация беше неизбежно възникването на националистически и терористични организации като „Бялата звезда“…

Валери потръпна и направи опит да се отърси от мрачните мисли. Стисна безжизнената ръка на дъщеря си, сякаш се опитваше да й припомни, че все още е тук, близо до нея… Страшно много му се искаше да усети някаква реакция, да види някакъв блясък в очите й, да чуе непроизнесените й слова: „Зная, че си с мен, татко… И това ме кара да се чувствам по-добре…“

От това състояние го извади младежът, който изведнъж се обърна и заби поглед в лицето му.

— Заблуждавате се, другарю — убедено рече той. — Всичко е дело на „Бялата звезда“. Те са взривили бетонните охладители, построени от затворници. Те са отворили пропуканите корпуси на старите реактори с дефектни пръти гориво, те са изровили небрежно захвърлените капсули с отработен плутоний, които са в състояние да заразят цял Сибир. Чух, че целият район е евакуиран. Властите вече не могат да накарат глупаците от някакво градче без име да разчистват руините, както е станало през петдесет и седма. За две години от лъчева болест са умрели над хиляда души. За десет години са ги последвали други две хиляди и седемстотин, развили различни форми на рак. — Младежът отново се засмя, но този път в усмивката му имаше нещо мрачно. — Всички те са получили обещаните отпуски… Дори по-продължителни, отколкото са очаквали…

Валери стискаше бялата ръка на дъщеря си и мълчеше. Синкавите венички под полупрозрачната кожа му напомняха за голи брезови клонки, безнадеждно поклащащи се под зимното небе на Украйна, покрити със замръзнал сняг.

— Звездите — беше казал баща му през една от последните нощи в живота си. — Спасението ни е в звездите… Те изглеждат хладни и жестоки, Валери Денисович, но аз зная, че това не е така. Жестокостта царува тук, в Киев, столицата на победена Украйна…

Валери остана до баща си докрай. Нощите му се превръщаха в часове, часовете — в минути. После очите му се склопиха. Миг по-късно над заснежените покриви се издигна кървавочервеният диск на слънцето.

Седнал до равнодушната фигурка на единственото си дете, Валери не можеше да мисли за баща си без в главата му да се появят ужасяващите картини на Соловки.

В края на двадесетте и началото на тридесетте години остров Соловки в Бяло море беше превърнат в един от най-ужасните концлагери на Съветския съюз. Там изпращаха тъй наречените антисъветски елементи, голяма част от които бяха украински селяни, на които беше лепнат етикетът „кулаци“.

Чичото на Валери беше такъв кулак. След като го застреляха на улицата, защото говори на родния си език, баща му реши да промени нещата и постъпи в армията. Не къде да е, а в Първи сибирски кавалерийски корпус, получил по-късно славата на едно от най-силните и независими армейски подразделения.

Замисълът на баща му беше прост — постъпвайки доброволец в Сибирския корпус, той се надяваше да намери път към своето отмъщение, да си го върне на руснаците. Но стана друго. Шест месеца по-късно, през есента на 1931 година, в Корпуса бяха изпратени руски политкомисари, които имаха задачата да ликвидират всеки, който се занимава с антисъветска пропаганда. Времената бяха такива. Корпусът беше станал прекалено силен и Москва предприе съответните мерки.

Бащата на Валери попадна за кратко време в затвора, после го изпратиха на Соловки. Без съд и присъда, без шанс да се защити и отхвърли обвиненията. Достатъчно беше, че е украинец. Всички украинци бяха третирани като потенциални престъпници.

— Точно в това ме превърнаха руснаците — сподели с Валери той години по-късно. — В опасен престъпник.

Храната в Соловки (доколкото я имало) се изчерпвала със самун черен хляб и някаква хладка помия, в която плували парчета премръзнала ряпа. За дрехи дори не ставало въпрос, всеки се оправял както може. Да не говорим за отопление…

Една седмица след като баща му пристигнал в лагера, положението станало нетърпимо. Там имало толкова много затворници, че управата решила да премести част от тях другаде.

Бащата на Валери мрачно наблюдавал как хората се бият и блъскат, за да попаднат в конвоя. Всички били убедени, че където и да ги отведат, условията ще бъдат по-добри от тези на мрачния остров.

Той също попаднал в числото на „избраниците“, но в суматохата успял да се измъкне и се проснал по очи между посинелите трупове на майка и дете, мъртви от предишния ден. Нямал никакво желание да бъде транспортиран в неизвестна посока. По-добре познат дявол, отколкото непознат ангел, казал си той.

Два месеца по-късно невидимата, но вечно жива информационна система на затворниците донесла информация за хората от конвоя. Откарали ги в Сибир, подгонили ги към устието на замръзналата река Васюган и просто ги зарязали там. Без дрехи, без храна… Всички загинали.

Бащата на Валери изкарал в Соловки малко повече от три години. Оцелял, въпреки че изгубил два пръста на ръката си и четири на краката от премръзване, въпреки че отслабнал с близо тридесет килограма. Крадял храната на умрелите, не отказвал и жилавото месо на стражевите кучета, допуснали небрежността да се въртят около затворническите бараки, научил се да лови риба под леда.

Избягал през една безкрайна нощ, изпълнена с лепкав сняг, истеричен кучешки лай и яростна стрелба. Ранили го, но успял да се измъкне. Шест седмици по-късно стигнал родния Киев, но краката му окончателно премръзнали. Трябвало да ги ампутират, за да спасят живота му.

— Хайде, какво чакате? — крещял на лекарите той. — Режете! Какво толкова ще стане? И без това имам само шест пръста!

Но Соловки отнел не само краката, а и душата му. Непрекъснатата борба за оцеляване сред замръзналите трупове, вонящото кучешко месо и масовите разстрели, ставащи пред очите му, постепенно го лишили от всичко човешко. Вече не можел да мисли за родината си както преди. Соловки оставил печата си в душата му завинаги, също както и убийството на брат му. Кипял от гняв, но този гняв бил насочен навътре, вместо навън…

Валери му попречил да опре дулото на пистолета в слепоочието си. Сторил го по единствения възможен начин, без дори да съзнава това.

— Искам да придобия опит, татко — казал му той. — Искам да разбера какво означава да си украинец… Кой, освен теб може да ме научи на това?

„А сега бащата съм аз, въздъхна Валери Бондасенко, седнал до безчувствената си дъщеря в двора на лудницата. Искам да й предам това, което научих от теб, татко… Но тя не ме чува и не ме разбира…

Това означава ли, че те спечелиха, татко? Нима руснаците ни победиха със своя терор, лишавайки ни от историческо минало и културно наследство? Не, не е така! Аз не съм забравил наученото от теб, зная как да крия омразата си толкова дълбоко, че никой нищо да не разбере…

Не, руснаците не са спечелили… Но не са и загубили. Все още…“

Поредното посещение при човека, който трябва да е Бог, въздъхна Марс Волков, настанил се удобно в чайката, която го отнасяше към Звездното градче.

Не бързаше да напусне затопленото купе, вместо това отново пусна записа на последния си разговор с Героя.

„Не зная какво стана с мен… Преди старта не се отличавах с особено чувство за хумор. Може би съм се променил, докато бях там, горе — между рая и ада…“

Макар и театрален, жестът с изключването на системата за наблюдение беше много добро хрумване, доволно си помисли Марс. Освен това беше съвсем истински — системата наистина беше изключена. Постъпи мъдро, като не уведоми предварително обслужващия персонал на долния етаж. Техните протести и предупреждения бяха кремът върху тортата — реални като самия живот. Защото Героя и противният му партньор Арбат нямаше да бъдат заблудени дори от най-опитните актьори на света. Марс отдавна си беше признал, че допусна сериозна грешка с докарването на проклетия делфин. Но стореното — сторено, вече нямаше как да го отстрани…

„Много хора са убедени, че лъжеш или просто нямаш ясни спомени…“

„Ти от тях ли си?“

В крайна сметка последният разпит протече добре, въздъхна Марс. Беше достатъчно благоразумен, за да не се опитва да заблуждава Героя, особено на този етап. Най-сетне получи така желаното надмощие в продължителния интелектуален двубой, но това съвсем не означаваше, че ще подцени възможностите на Героя. Дори забележката, че му е дошло до гуша от този продължителен сблъсък, беше съвсем искрена. Въпреки това той съвсем не беше такъв, какъвто се представяше пред Героя — бунтар и отцепник от общоприетите порядки. Манипулираше фактите майсторски, като истински професионалист. Предпочиташе редактираната за целта му истина, вместо откровената лъжа. Затова при последния разпит беше скрил микрофон в дрехите си, същото щеше да стори и сега.

„Трупът отвори уста и…

Не, не! Това не е сцена от филм на ужасите… Той не възкръсна, не оживя като някакво зомби… беше нещо съвсем друго…“

Марс протегна ръка и изключи магнетофона. Какво се беше случило там, горе, между звездите? Загадката го вълнуваше все по-силно, превръщаше се в неразделна част от живота му…

Остана на мястото си няколко секунди по-дълго от обикновено, главата му напрегнато работеше. После затръшна вратичката на чайката и се подложи на сложните процедури за сигурност.

Героя беше в компанията на Татяна — ниска руса жена с яко телосложение и широко разположени сиви очи, твърда като гранит. Широките рамене и тесният таз издаваха бивша атлетка. Беше различна от Лара, но по свой начин привлекателна.

— Добро утро — поздрави го тя от края на басейна. Банският й костюм беше много оскъден, особено около горните краища на бедрата. Марс го намери прекалено екстравагантен. Трябва да им напомня да носят по-скромни атрибути, рече си той.

Кимна с глава и вместо поздрав попита:

— Къде е Одисей?

Арбат изскочи на повърхността на водата, стрелна се към него и го обля с обилна струя. Ръцете на Татяна се вдигнаха пред устата й, но не успяха да прикрият усмивката.

— Под душа — отвърна тя, бързо възстановила предишния си строг вид. Пристъпи към Марс и му подаде голяма хавлия.

— За какво, по дяволите, му е необходим душ? — намръщено попита Марс. — И без това по цял ден кисне в проклетия басейн…

— Никога не влиза във водата, преди да си е взел душ — отвърна Татяна.

Разнесе се рязък звън, жената се насочи към вратата от матирано стъкло в ъгъла. Плисъкът на вода затихна, миг по-късно Татяна се появи отново, вдигнала Героя на ръце.

Одисей не каза нищо, преди да бъде пуснат в басейна. Усетил гальовното докосване на водата, той се освободи от прегръдката на Татяна и се плъзна в дълбокото с пъргавината на змиорка. Гладкото му, напълно лишено от окосмение тяло блестеше като намазано с олио. Арбат го посрещна със серия щракащи звуци, на които получи забързан отговор.

Едва тогава Героя вдигна глава към посетителя си:

— Днес си подранил…

— Добро утро и на теб — мрачно го поздрави Марс.

— В локва ли си паднал? — огледа го любопитно онзи. — Доколкото зная, навън не вали дъжд…

— Делфинът… — с крайчеца на окото си Марс забеляза скритата усмивка на Татяна. — Проклетият ти делфин реши, че това е най-добрият начин да се пошегува!

— О, тя изобщо не е искала да се шегува — поклати глава Героя, след като изслуша продължителното кудкудякане на млекопитаещото. — Просто те е поздравила с „добро утро“…

— Не ставай глупак! Престани да изпробваш търпението ми!

— Ти също — усмихна се Одисей. — Така сме квит, макар че едва ли го разбираш… Бас държа, че непрекъснато се питаш какво, по дяволите, правя по цял ден в този басейн… Така е, нали? — не му даде време за отговор и продължи: — В това се крие шансът ти, другарю Волков… Сваляй дрехите и скачай при нас във водата. Само така можеш да разбереш за какво става въпрос…

Забелязал колебанието на Марс, Героя широко се усмихна:

— Още ли не си решил? Сега ще ти помогнем. Арбат? — Делфинът направи прекрасен скок, плътна струя вода изскочи от устата му и обля лицето на Волков. Едрото тяло се върна обратно с оглушителен плясък, пръските измокриха посетителя до кости.

— Е, вече нямаш кой знае какъв избор, другарю! — провикна се с доволна усмивка Одисей.

Стиснал зъби, Марс реши да не показва с нищо, че е изгубил първия рунд. Но достойнството му го принуди да възрази:

— Нямам бански костюм…

— Това са глупости — отвърна Героя. — Аз нямам нужда от бански, следователно и ти не трябва да се притесняваш…

Марс не намери подходящ отговор на това, обърна се и отиде в кабинката на душа да се съблече. Върна се гол, с пешкир около слабините.

— Хей, Волков — провикна се Одисей. — Добре дошъл на острова на Полифем Циклопа!

Марс пристъпи към стълбичката с намръщено лице и бавно влезе във водата, като умишлено избягваше да гледа Татяна, вече успяла да цопне редом с Героя.

Арбат издаде серия от пронизителни звуци, гмурна се под повърхността и започна да кръжи около групата. С чувство на внезапна тревога Марс установи, че се намира във владенията на животното, безпомощен като пеленаче. Какво може да му направи проклетият делфин? Изглежда нищо, само дето кръжеше около него и щракаше като шантав… Нито за миг Арбат не показа желание да го доближи.

— Във водата е по-лесно — обади се Героя, след като делфинът най-сетне престана да вдига шум.

— Кое по-точно? — попита Марс.

— Животът — отвърна Одисей, отправил поглед към тавана, върху който играеха отблясъци. — Мисля, че и сам можеш да усетиш това — очите му бавно се сведоха и Марс видя, че днес имат металносив цвят, твърди и загадъчни. — Но може би те надценявам…

— Надявам се да не е така — отвърна Марс.

— Ще видим.

Марс помълча известно време, после вдигна глава и започна:

— Искам да се върнем към нещо, което спомена при последния ни разговор… Към онези неописуеми багри, които си видял в… в очите на Менелай след смъртта му… — Почти беше забравил името, което Героя държеше да използват. Менелай — един от гръцките военачалници, взел участие в обсадата на Троя — човекът, който

според Омир е бил духовен брат на Одисей, а едновременно с това и негова пълна противоположност… — Божествените багри, както ги окачествиш ти… Любопитно ми е да разбера защо използваш именно този термин… Без съмнение би могъл да използваш и други, нали?

— Други? — изгледа го продължително Одисей. — Какви си те, познаваш ли ги? Не, едва ли… Тук ти тънеш в мрак като всички останали… Аз съм единственият ви фар…

— Така е — призна Марс. — Но защо именно Бог?

— Страхувам се, че в крайна сметка отново опираме до него — поклати глава Одисей. — А ти каза, че не желаеш да говорим за Бога…

— Промених решението си…

— Наистина? Много съм впечатлен… — Героя затвори очи, после въздъхна: — Е, добре, тогава ще говорим за Бога… Знаеш ли, че делфините вярват в Него? Арбат притежава съвсем ясна концепция за Бога, при това далеч по-съвършена от тромавите човешки представи… — Отново прозвуча така, сякаш той самият отдавна се беше изключил от обществото на хората. — Избрах термина „божествени багри“ просто защото е най-подходящ… Но нека се върнем на Арбат и на делфините изобщо… Техният ум действа по съвсем различен начин от човешкия, Волков… Умът на Арбат чертае едни особени спирали… Тя не познава логиката на линейното мислене… Интересно, нали? — очите му рязко се отвориха. — За нея Бог е Времето. Не денят и нощта — делфините не различават подобни понятия… Времето под формата на движение. Великото и вечно движение, което е съществувало преди живота, съществува по време на живота и ще продължи да съществува след него…

Марс направи усилие да следи мисълта на събеседника си.

— Добре — кимна той. — Но какво общо има всичко това с цвета в мъртвите очи на Менелай?

— Те не бяха мъртви — поклати глава Одисей. — Мъртво беше тялото му, превърнато в куха черупка от космическите ветрове. Но очите му бяха нещо различно. Като проводник, по който продължаваше да тече ток…

— Какво точно видя в тях?

— Ето, именно тук се крие фундаменталната ви грешка — въздъхна Героя. — Не видях нищо вътре в тях. По-скоро гледах през

тях — сякаш изведнъж се бяха превърнали във фантастичен телескоп, през който зърнах другото място и другото време…

Марс затвори очи и разтърка с пръсти клепачите си. Получи остро главоболие, вероятно защото не знаеше как да окачествти този разговор… Задълбочен или просто смешен?

С луд ли разговаряше, или с… С какво? Какво по дяволите, се беше случило с членовете на екипажа на „Один-Галактика II“ докато всички уреди за наблюдение бяха блокирани? Ето на този въпрос трябваше да получи отговор, такива бяха и заповедите…

Дали Героя е бил трансформиран по неизвестен за науката начин, или просто си прави майтап на държавна сметка? Дали по този начин не си отмъщава за осакатяването?

Марс обаче си даваше ясна сметка, че вероятността за наличието на тайнствена трансформация е съвсем реална и никой няма право да я изключва от своите предположения. Но в какво се е превърнал този човек?!

— Ще те помоля нещо — тихо промълви той след проточилата се пауза. — Можеш ли да дадеш някакво, макар и съвсем бегло, описание за това друго място и друго време?

Одисей протегна ръка.

— Татяна, ела тук.

Жената покорно доплува до него. Двамата се хванаха за ръце и приближиха Марс. Тялото на Татяна се притисна плътно в неговото, той ясно усети натиска на твърдите гърди и плоския корем, грапавината на венериния хълм.

— Какво, за бога…

— Слушай ме много внимателно, Волков — изгледа го продължително Одисей. — Не се дърпай, това е чисто научен експеримент… Искам да си представиш следното: ти си все същият индивид, когото всички познават… Но едновременно с това усещаш гърдите и сексуалните атрибути на Татяна като свои, проникваш в кръвта и душата й, възприемаш мислите й… Можеш ли да постигнеш това? Предполагам, че не — отблъсна Татяна и добави: — Ето това имам предвид с другото място…

Марс се замисли, после внимателно попита:

— Означава ли това, че си открил присъствието на друго съществувание в мъртвите очи на Менелай?

— Да.

— И си се слял с това съществувание, макар и за определен отрязък от време?

— Не се слях — поклати глава Героя. — По-скоро ми беше позволено да надникна в него…

— Искам да помислиш внимателно, преди да отговориш на следващия ми въпрос — погледна го в очите Марс. — Искам да зная дали под „съществувание“ разбираш присъствието на някаква извънземна форма на живот?

— Не виждам какво друго може да бъде.

„Господи, ще полудея, помисли си с пламнала глава Марс. Толкова е сигурен, че май започвам да вярвам в лудостта му! Може би прекалено често то посещавам, може би лудостта е нещо, което наподобява заразителен вирус! Не, това просто е изключено!“ После изведнъж му хрумна, че ако Одисей действително е луд, тази лудост е от съвсем нов тип — нещо, което научните екипи не само не разбират, но дори не са в състояние да определят…

— Добре — кимна Марс. — Да оставим настрана дефиницията на другото място и да опитаме да изясним термина другото време…

— Може би ще се изненадаш, но този термин е по-лесен за обяснение — отвърна Героя. — Вероятно защото е пряко свързан с цвета между звездите, с цвета на Бога… Бог е Време, а аз видях именно Времето… Което няма нищо общо с миналото, настоящето и бъдещето.

— Сега вече нищо не разбирам — поклати глава Марс. — Нали още от Айнщайн знаем, че…

— Теорията на Айнщайн е погрешна — прекъсна го с категоричен тон Героя. — Макар и гениален, умът му е бил човешки, което означава наличие на определени граници…

— Но когато говорим за време, ние винаги се натъкваме на миналото, настоящето и бъдещето!

— Не е така, Волков — поклати глава Героя. — Аз видях как трите споменати форми на времето се обединяват, как се превръщат в един общ, могъщ поток… Изпитвах чувството на човек, който броди из вековна гора и изведнъж се озовава на брега на безбрежен океан, непознат за никого…

Марс усети хладни тръпки по гърба си. Втренчен в Героя, той беше сигурен, че вижда как чертите на лицето му започват да се променят, да се превръщат в нещо друго…

— Бродейки във Времето, аз неизбежно се натъкнах на Съществуването — продължи след кратка пауза Героя. — Видях се едновременно в миналото, настоящето и бъдещето. Те бяха еднакви, а не различни… Нямаше младост, нямаше старост, нямаше смърт. Възрастта и смъртта са мит, Волков. Мит като всичко останало… — ръката му докосна бялата и гладка кожа на гърдите. — Тялото също е мит. То ни е необходимо за подкрепа на останалите митове, най-важни сред които са възрастта и смъртта. Без тяло ние ще бъдем в състояние да плуваме в океана на Времето.

Марс отново почувства как му се завива свят, докосвайки се до лудостта. Но все още не знаеше кой от потопените в басейна наистина е луд.

— По изражението на лицето ти отгатвам, че не ми вярваш — въздъхна Героя и сви рамене. — Но поиска да чуеш истината, нали? Не аз съм виновен, че не успяваш да я възприемеш… — в очите му се появи нещо като състрадание.

— Не мога да те виня за това, Волков. Ти не беше там, как да ми повярваш?

Марс дълго мълча, умът му внимателно обработваше чутото.

— Едно нещо ме безпокои… — промълви най-сетне той.

— Само едно? — иронично подхвърли Одисей.

— От това, което твърдиш, че си видял в Космоса, би трябвало да се завърнеш на Земята спокоен, изпълнен с мир… Но, доколкото си спомням, ти сам призна, че се чувстваш зле, че висиш между ада и рая… Очевидно душата ти е пълна с гняв, който понасяш трудно… Как ще обясниш това несъответствие?

Одисей се извърна към Татяна и кратко нареди:

— Искам да изляза!

Жената бързо го изнесе от водата, после се отдалечи.

— Нима ще…

— Бъди търпелив, Волков.

Главата на Арбат изскочи над водата, очичките й изпитателно пробягаха по лицата на двамата мъже.

Татяна се върна със специалния инвалиден стол на Героя. Наведе се и с лекота прехвърли тялото му на седалката. Арбат започна да издава тревожни писъци, главата й ту изскачаше над водата, ту се скриваше под нея.

Татяна хвърли една кърпа върху слабините на Героя, а той се усмихна и вдигна глава:

— Почакай ме тук, Волков… Поговори си с Татяна, сигурен съм, че това ще ти се отрази добре…

Моторчето на инвалидния стол зажужа и Героя започна да се отдалечава.

Марс преметна ръце върху металния парапет в края на басейна. Дълго гледа спокойното лице на Татяна, после тръсна глава и промълви:

— Какво според теб става тук?

— Искате да знаете дали е луд, или не — уточни жената бодигард.

— До известна степен — призна Марс. — Трябва да знам дали говори истината. Дали действително се е изправил срещу извънземни, или мозъкът му е безвъзвратно увреден от космическата радиация…

— Но той може да разказва за това, което е видял в действителност, като едновременно с това пак си е луд, нали? — изтъкна Татяна.

Тонът й беше съвсем като на Героя, Марс моментално го усети. Докато се чудеше какво да отговори, Героя отново се появи. Количката опря в парапета, очите му се сведоха към Марс, който продължаваше да стои във водата.

— Гняв и чувството, че се намирам в ада… — промърмори той, в ръката му се появи снопче фотокопирна хартия. — Това би трябвало да даде отговор на въпроса ти…

Ръцете на Марс бяха сухи и той веднага разлисти фотокопията. Ледената топка в стомаха му бързо започна да нараства. В ръцете му се намираше секретен доклад, който не само не би трябвало да бъде сниман, но дори не можеше да се види от всеки зад стените на Кремъл. В него се съдържаше такова количество поверителна информация, че дори две трети от членовете на Политбюро не подозираха за съществуването му.

Забеляза, че ръцете му треперят и направи опит да се овладее. „Как е възможно някой да се добере до този доклад, смаяно се запита той. И този някой да се окаже в пряка връзка с Героя?“ Спомни си, че космонавтът знае за тайните рапорти на Татяна и Лара, има представа за начините, по които го наблюдават, и бяга от тях сред водите на басейна… Вдигна глава и заби очи в лицето на Героя. Гледаше го така, сякаш за пръв път го виждаше. „Света Богородице, що за същество сме допуснали сред нас?!“

Устата му изведнъж пресъхна, наложи се да преглътне няколко пъти, преди да си възвърне дар слово.

— Това не би трябвало да попада пред очите ти — промълви той. Нямаше смисъл да пита Героя откъде се е сдобил с фотокопието. Знаеше, че никога няма да получи отговор, нито пък беше в състояние да изтръгне този отговор насила. Единствената му надежда беше Героя доброволно да му разкаже за това.

— Не би трябвало, но все пак попадна — отвърна Героя. — Вътре с подробности се описва един от експериментите, които е трябвало да бъдат проведени по време на полета на „Один-Галактика II“. Странното е, че нито аз, нито Менелай бяхме информирани за него…

— Това важи и за всички останали — вметна Марс.

— И аз трябва да се почувствам по-добре, така ли? Да ми стане радостно и спокойно на душичката, че не само ние сме били държани в неведение? — Одисей сведе глава, сякаш се вслушваше в някакъв таен глас. — Но ние бяхме *опитните свинчета*, да ви вземат мътните! — изрева той с такава сила, че Татяна изненадано подскочи.

Марс се раздвижи. Изведнъж си даде сметка колко е беззащитен в момента, отпуснат във водата точно под Героя.

— Подложили сте ни на въздействието на космически лъчи! — продължи с безпощаден тон Героя. — В скафандрите ни са били монтирани специални филтри, които са ограничавали това въздействие до поносими граници!

— Не е вярно — прочисти гърлото си Марс. — Подобни планове наистина бяха обсъждани, но в крайна сметка ги отхвърлихме.

— Лъжеш! — цъкна с език Одисей.

— Помисли малко — умолително го погледна Марс. — Нима американците биха се съгласили на нещо, което би застрашило

внимателно планираната им програма? Бяхте облъчени случайно, по трагично стечение на обстоятелствата! Нещо се обърка…

— Ще ти кажа точно какво се обърка! — прогърмя Одисей. — „Один-Галактика II“ изобщо не беше изстрелян, за да достигне до Марс! Единствената причина за полета са били именно вашите експерименти с космическото облъчване!

— Не, не! — изкрещя Марс, окончателно изгубил самообладание. — Ние не сме чудовища! Защо искаш на всяка цена да ни изкараш такива? Какво е станало с теб?

— Прекрасно знаеш какво! Облъчен съм до мозъка на костите, точно според вашите тайни замисли! — лицето на Героя беше разкривено от гняв, напълно прогонило задръжките. — Превърнахте ме в шибана лабораторна мишка, да ви вземат мътните! При това само защото част от тъпаците, които кой знае защо наричате учени, са били обзети от натрапчивата идея, че ограниченото облъчване с космически лъчи може да компенсира щетите, които нанася продължителната безтегловност!

Ръцете на Героя се свиха в юмруци.

— Имаш ли представа какво ми сторихте? — попита вече по-тихо той и отчаяно поклати глава. — Всъщност това няма никакво значение. Дори и да имаш, едва ли ще ти пука кой знае колко, нали? И ти си безсърдечно копеле като всички останали… Така казва й делфинът, знаеш ли? „Няма сърце, няма душа“… Това е приблизителен превод на звуците, които издава… — После десният му юмрук бавно се разтвори: — Ето ти един малък подарък… — нещо блестящо цопна във водата до Марс. — Късче чист плутоний!

— Господи Исусе! — изкрещя Марс и дори не разбра кога изскочи от басейна. — Ти си луд! Ти си убиец!

Тялото му се разтърсваше от могъщи спазми, напълно парализирано от страх. Никой не му подаде кърпа да се избърше. Сърцето му лудо препускаше, вътрешностите му се преобръщаха. Беше сигурен, че се напика в момента, в който направи опит да изскочи от водата. Всичко това стана, тъй като Марс беше от хората, които отлично познават последиците от радиационната зараза.

— Спокойно — усмихна се Одисей и хвърли доволен поглед към бялото като вар лице на Марс. — Това беше обикновено камъче, което покрих с безвредна боя от радий… — Възбудата внезапно го беше

напуснала. Арбат го засипа с щракащи звуци, усмивката на лицето му се разшири. — Арбат казва, че си пикал във водата… Бая те хвана страх, а? Така може би ще разбереш по-добре какво сте ми сторили…

— Но ние не…

— Стига! — мрачно го прекъсна Одисей. — Някой друг ден ще ми обясниш…

Разпитът приключи.

Увиснала между сън и действителност, Хоно още веднъж преживя всичко, което беше сторила. Гневът й по отношение на Гийн и физическото му ликвидиране бяха само малка част от блестящата пътека, по която щеше да се завърне към действителността…

Една нощ, беше на не повече от осем години, тя неволно подслуша разговора на родителите си. Беше болна, имаше температура и не можеше да спи.

Отначало просто гледаше през прозореца. Имаше пълнолуние, планините, по които толкова много обичаше да се катери, синееха в нощта. Веднъж успя да зърне някакви мъждукащи светлини — високо горе. Беше убедена, че те са запалени от боговете, които живеят там. И започна да им се моли да я освободят от проклятието.

Беше лято, фузумата на родителската спалня беше дръпната. Хоно виждаше силуетите им през тънката оризова хартия, ясно очертани от хладната лунна светлина. Приличаха на герои от пантомима, смътно осветени от фенерите на сцената.

— Сънувах дъщеря ни — промълви майката на Хоно.

— Не искам дори да чувам името й! — сопнато отвърна Нобору, нейният баща.

— Налага се! — ръката на единия силует се вдигна и дръпна ръкава на другия. — Сънят беше истинско прозрение. Беше посред зима, всичко тънеше в дълбок сняг. Само дърветата стърчаха голи и сякаш опожарени…

Живеехме на уединено място, не зная точно къде. Хоно се събуди. Беше болна, както сега… Искаше да се облекчи. Изнесох я навън, сред дълбокия сняг. Не ме питай защо. Тя клекна, а аз се изправих над нея…

После, с крайчеца на окото си, забелязах някакво движение. Обърнах се и видях една белка, която ме наблюдаваше със зачервени очи. Беше черна като овъглените дървета, страхотно мършава. Бялата й зимна козина така и не беше пораснала, зърната й висяха ниско под корема… Уплаши ме лицето й — продължи майката на Хоно. — От муцуната й капеше кръв и аз изведнъж разбрах, че е убила мъжкия, за да нахрани децата си. А сега гледаше Хоно и кръвожадно се облизваше…

Преместих поглед към Хоно и с ужас видях, че от тялото й излиза кръв, а не екскременти. Аленото петно на снега под нея ставаше все по-широко…

— Хиноеума, убийцата на съпрузи! — изръмжа Нобору. — Глупава жена, така и не успя да вземеш необходимите мерки!

— Трябва да направим нещо — проплака майката на Хоно. — Сънят ми е поличба, ще се случи нещо ужасно!

— Какво можем да направим?

— Заведи я при „Човека с едното дърво“!

Човекът с едното дърво беше отшелник, който живееше на самотно островче, намиращо се край южните брегове на Япония.

Прозвището му идваше именно от това голо късче екала, на което през лятото непрекъснато валеше дъжд, а през зимата го затрупваше суграшица, подгонена от ураганните ветрове. На практика островчето изглеждаше така, сякаш не беше от камък, а се крепеше единствено на могъщите корени на огромен бор, заемащи девет десети от цялата му площ.

Нобору се съгласи. Двамата с Хоно дълго пътуваха на юг. Най-сетне пристигнаха и той нае малка лодка, с която се прехвърлиха при Човека с едното дърво.

Отшелникът се оказа гърбаво джудже с несъразмерно голяма глава и маймунско тяло. Хоно се изплаши и потърси укритие зад гърба на баща си.

— Дъщеря ми е „хиноеума“, имала нещастието да се роди на шестдесетия ден от Годината на коня — обясни причината за посещението си Нобору. — Ние с майка й се опасяваме, че един ден ще убие съпруга си…

Човекът с едното дърво втренчи в Хоно страшните си, матирано черни зеници. Мълвата твърдеше, че е индонезиец, емигрирал от

тайнствения архипелаг преди много години. В ръцете му се появиха пет обгорели черупки от костенурка.

Три пъти подред ги хвърляше на земята и ги вдигаше, като междувременно приклякаше, присвиваше рунтавите си вежди и внимателно четеше тайнствените йероглифи, изписани от вътрешната им страна.

Най-накрая вдигна глава и се втренчи в Нобору. Беше отпуснал ръце на коленете си, в позата му наистина имаше нещо маймунско.

— Можеш да я убиеш — каза той с неочаквано писклив глас.

Хоно потръпна, а Нобору успокоително я притисна до себе си.

— Да не си полудял? — извика той. — Това е моята плът и кръв! Каквото и да става, тя е мое дете! Няма да позволя и косъм да падне от главата й!

Човекът с дървото кимна, сякаш беше очаквал този отговор.

— Другата възможност е да я оставиш при мен.

— За колко време? — попита Нобору.

— Ще се върне при вас, когато трябва — изправи се отшелникът.

— Но аз трябва да зная — настоя Нобору. — Какво ще кажа на жена си?

— Ще й кажеш да забрави, че е имала дъщеря — рече Човекът с дървото. — Да мисли за други неща, иначе няма да преживее раздялата…

Нобору си тръгна, а Хоно горчиво се разплака. Изтича до брега, без да обръща внимание на острите камъни, които режеха подметките и наранява краката й.

— Татко, татко! — викаше тя.

Но Нобору гребеше, без да се обръща, лодката скоро изчезна сред оловните вълни.

Хоно се строполи на брега и безутешно заплака. След известно време усети, че нещо я вдига във въздуха. Отвори очи и с изненада установи, че Човекът с дървото я носи на ръце с лекотата, с която се носи чувалче ориз.

— Защо плачеш, мъничка моя? — попита той. — Това е ново начало за теб, шанс да живееш, вместо да умреш…

— Искам да си ида у дома! — извика Хоно.

— Разбирам те — кимна отшелникът. — Именно там те водя, у дома…

За по-малко от година островчето наистина се превърна в дом за Хоно, но това беше напълно в реда на нещата. Децата са далеч по-приспособими от възрастните. Нобору например никога не би успял да свикне с промяната…

Оказа се, че Човекът с едното дърво е безкрайно интересен. Хоно жадно попиваше всичко, което излизаше от устата му. Онова, което не разбираше, просто оставяше настрана и разсъждаваше над него нощем, вперила поглед в звездите, които блещукаха между клоните на Единственото дърво. С изненада откри, че й харесва да бъде сама, да слуша тътена на прибоя и крясъците на чайките, да гледа величественото дърво и да се вслушва в шепота на звездите.

— Мисленето е нещо, което изисква време — каза Човекът с дървото още в началото на престоя й. — Изисква и усилия, тъй като сама трябва да решиш кои мисли са полезни за теб и кои ти вредят… Трябва да гледаш на ума си като на градина, която изисква неотклонно внимание… Трябва внимателно да изучаваш начините, по които можеш да я поддържаш, да търсиш тишината и уединението, които единствени могат да ти помогнат в това отношение…

Хоно използваше звездите като фокус. Те бяха толкова далеч, че не можеше да ги докосне дори със своето „ва“, за чието могъщество двамата с отшелника упорито работеха всеки ден. Но стремежът й да се докосне до звездите беше изключително полезен, от непосилната задача духът й укрепна, волята й се закали.

Нощем Хоно прехвърляше в главата си наученото през деня. Сякаш мъдростта на отшелника беше шепа скъпоценни камъни, които трябва да бъдат огледани от всички страни.

По този начин запомняше всичко, превърна се в превъзходен ученик. Паметта й беше изключителна. Никога не проявяваше признаци на умора и отегчение, всичко й беше интересно…

Човекът с едното дърво я запозна с основите на дзен-будизма и шинтоизма, правилно преценил, че религията е най-добрият фундамент за образованието. После предпазливо я поведе към тайните на Тао и философията на Лао-тцъ. Дойде време да я запознае с идеите на майстора — стратег Сун Тцу и изключителния воин Миямото Мусаши. Физическите упражнения вървяха редом с гимнастиката на ума. Хоно бързо усвои основните принципи на редица бойни изкуства: тай-чи, жиу-жицу, айкидо, карате и кенжуцу.

Тази система на обучение беше съвсем традиционна, но само ако се прилага при млади момчета. За момичета тя беше напълно немислима. На всичкото отгоре Човекът с едното дърво запозна Хоно с онези особени философски теории и физически дисциплини, които беше усвоил през дългите години на скитничеството си из Индонезийския архипелаг.

— Ти никога няма да бъдеш като обикновените жени — каза й една вечер той. От заселването й на острова бяха изминали шест години. Наченките на бюст вече й личаха, между бедрата й се появиха фини черни косъмчета. Часове преди този разговор получи първото си кръвотечение, изправена на брега на бурния океан, отправила поглед към червения диск на залязващото слънце…

Знаеше какво означава това кръвотечение и го прие с пълно спокойствие. Но част от съзнанието й беше съхранило спомен за майчиния сън, картината пред очите й беше жива и ясна, сякаш всичко беше действителност. Детето хиноеума отново видя червеното петно върху снега, гладните очи на мършава белка…

— Но аз си оставам „хиноеума“ — горчиво промълви тя и сведе поглед към загрубелите си длани, зачервени от търкане. — И съм все така нечиста…

— Ти никога няма да бъдеш като обикновените жени — повтори Човекът с едното дърво, хвана я за ръка и я поведе към средата на островчето, където се издигаше стволът на могъщия бор, огромен като къща. Накара я да седне с гръб към грубата кора и сам се отпусна до нея. — Но така е по-добре… Направих всичко възможно за прочистване на духа ти. Тялото е без значение — то винаги може да ти изневери…

— Никога няма да ми изневери! — поклати глава Хоно.

Ръцете на отшелника се разпериха:

— Когато се върнеш на Голямата земя, всичко това ще се стопи и изчезне.

— Не, няма!

— Ще ти се стори като сън — държеше на своето той. — И това ще бъде естествено, такъв е животът… Ще продължаваш да съзряваш и ще се превърнеш в жена… Точно тогава тялото ще те предаде… Ще поискаш това, което искат всички жени: съпруг, семейство, дом…

Но твоят път е друг. Ти си „хиноеума“ и всеки опит да водиш нормален живот ще завърши с катастрофа. Затова те съветвам да бъдеш твърда по отношение на слабостите си. В мига, в който почувстваш, че имаш нужда от любов и брак, веднага трябва да потърсиш онези сили, които вкорених в душата ти завинаги… Само така ще избегнеш съдбата на „хиноеума“ — жената, която се превръща в убиец на мъжа си.

Клепачите й потрепнаха и се разтвориха, съзнанието й бавно се завърна в настоящето. Очите й се насочиха към бледите лъчи на слънцето, но видяха неподвижното тяло на младия мъж, на когото беше смазала ларинкса със собствените си ръце. Нима това беше станало само преди часове? Имаше чувството, че са изминали години…

Да, наистина бяха само часове. В съзнанието й изплуваха ръцете й, оплискани с неговата кръв. А в ушите й прозвучаха тихите, почти нежни думи на Големия Езо: „Върнахме си дневниците на Саката, госпожо Канзей… Получихме и шифъра. Време е да тръгваме…“

Ирина и Наташа Маякова започнаха да се срещат всяка вечер, независимо дали това става след курса по актьорско майсторство или след поредното участие на Наташа в „Три сестри“.

Невинаги посещаваха заведения, често им беше по-приятно просто да се разхождат из улиците и парковете и да си приказват. Понякога се отбиваха в някоя квартална кръчма, хапваха по чиния зелева супа и отново излизаха навън, сред познатото обкръжение на родния град. Отделяха се от него бавно и почти незабележимо, създавайки един свой собствен свят…

Ирина продължаваше да изгаря от любопитство по отношение на връзката между Наташа и Валери Бондасенко. Не биха могли да се срещат късно през нощта, тъй като работещият актьор не може да си позволи нито пиянски нощи, нито безсъние — Ирина вече беше сигурна в това.

В същото време изпитваше все по-силни угризения от факта, че беше излъгала Наташа за името си. Вече не й беше забавно да я наричат Катя Бороская, предпочиташе да чуе истинското си име от устата на Наташа. Но все още не знаеше как да й обясни, че се казва

Ирина Пономарьова, че другото име е било фалш… Едновременно с това приятелските чувства не бяха в състояние да изтрият от паметта й причината да потърси близост с тази жена — тя все още държеше да разбере същността на връзката й с Валери.

Оказа се, че да шпионираш близък човек съвсем не е лесна работа. По време на продължителните разходки Ирина често забравяше първопричината да бъде в компанията на Наташа и се улавяше, че се радва на близостта помежду им. Това, разбира се, продължаваше само миг, после в душата й трайно се настаняваше депресията.

Нощем, когато беше сама, тя неизменно мислеше за това ново приятелство. Струваше и се безкрайно несправедливо да открие сродна душа точно у човека, когото шпионира и оплита в мрежата на лъжите си.

Нощите й с Валери станаха някак трескави, бурни, изпълнени с вътрешното й безпокойство. Сексът помежду им се превърна в дива и изтощителна игра. След него Ирина заспиваше като камък, сутрин Валери дълго я будеше…

Но веднъж събудена, тя моментално се нахвърляше отгоре му, без с нещо да показва, че чува протестите му. Възсядаше голото му тяло, разтваряше бедра и започваше онази серия от необуздани движения, която неизменно водеше до пълната му ерекция. После се спускаше надолу, поемаше члена му в уста и не го изпускаше до мига на експлозията, разтърсваща тялото му като електрически ток.

Потънала дълбоко в оргията на саморазрухата, Ирина вече не беше в състояние да прави разлика между любов и страст. Възбудените стенания на Валери отекваха непрекъснато в съзнанието й и ставаха особено силни, когато тайно наблюдаваше интимните му разговори с Наташа Маякова, а очите й се пълнеха със сълзи на омраза и самосъжаление…

Ирина, Ирина, Ирина… Повтаряше името си беззвучно, като молитва, която напомня за истинската й същност… Но бедата беше там, че тя вече не знаеше каква е истинската същност на Ирина Пономарьова. Връзката беше прекъсната неизвестно къде… Идентичността й, собственото й „Аз“ беше скрито толкова дълбоко, че тя вече не знаеше къде да го търси.

В апартамента на Марс лежеше будна до късно, нервна и незадоволена от несръчните му ласки. Гледаше в тавана и чакаше съня, през цялото време си повтаряше, че утре непременно ще признае на Наташа всичко, двете заедно ще получат шанс да започнат на чисто…

Но утрото настъпваше и тя мрачно поклащаше глава. Даваше си сметка, че е пропуснала времето за признание, че бедата вече е сторена. Не би могла да се върне назад, не би могла да понесе емоциите, които несъмнено ще придружават разкриването на истината. Дали Наташа ще й прости, или категорично ще откаже да се вижда с нея? Ирина имаше мрачното предчувствие, че никога няма да посмее да узнае отговора на този въпрос… Просто защото отношенията й с Наташа бяха прекалено ценни, за да ги загуби.

Същевременно си даваше сметка, че с всяка среща ги поставя под заплаха. Би могла да се изпусне с нещо, би могла да се натъкне на някой познат, който да я назове с истинското й име… Но най-лошото беше, че мрази Наташа точно толкова, колкото я обича и държи на нея. Мрази я заради тайнствената й връзка с Валери, същността на която Ирина все още не можеше да разбере и това я вбесяваше…

Започна да изпитва странното чувство, че животът й се разпада на отделни фрагменти — сякаш е яйце, строшено с камък. В него липсваше нещо съществено, нещо от особена важност. Ирина бавно осъзна, че това е така отдавна, далеч, преди да подозира за съществуването на Валери…

В Америка за пръв път зърна частица от това, което й липсва.

В Бостън се смесваше с младежите, напускащи университета на шумни тълпи, в Кеймбридж се разхождаше заедно с тях по широките булеварди. Ядеше пица и пиеше кока-кола като тях, купуваше дрехите си от техните магазини, слушаше тяхната музика: откъслечна от колите им, ясна в пицариите, оглушителна в дискотеките и нощните клубове.

Една вечер я поканиха на парти в местната пицария, заедно с всички останали. Отначало отказа, но после изведнъж си рече: защо пък не?

Никога в живота си не беше присъствала на по-шумен купон. Музиката дънеше със страхотна сила, чак зъбите й тракаха от вибрациите. Но иначе беше фантастично. Душата й се изпълни с чувство за свобода — подобно на това, което я беше обзело в тъмния театрален салон, затаила дъх пред играта на Елизабет Тейлър в „Кой се

страхува от Вирджиния Улф?“. Но едновременно с това и безкрайно различно…

Тук всичко ставаше спонтанно, без никаква формалност. Хора идваха и си отиваха, отвсякъде бликаше смях, темите за разговори варираха от Киркегор и смисъла на смъртта, през Уди Алън и смисъла на живота, за да стигнат до Том Круз и смисъла на секса… Атмосферата беше главозамайваща, страхотно привлекателна. Ирина беше сигурна, че може да се потапя в нея в продължение на дни…

Забеляза един младеж с кестенява коса, който постоянно я отмяташе от лицето си. Това се дължеше на особената му прическа — късо подстригана отстрани, но дълга отгоре и назад. Той я гледаше непрекъснато, вървеше подире й през залата с толкова момчешка свенливост, че сърцето й се сви от умиление.

В един момент младежът започна да танцува със слабо русокосо момиче, а Ирина се изправи на ръба на дансинга. При едно от движенията си той неволно се блъсна в нея, съдържанието на чашата й се разсипа върху блузката й.

— О, извинете — промърмори смутено кестенявият. — Много съжалявам.

— Няма за какво — отвърна Ирина. — Това е обикновена сода. — Младежът не сваляше очи от лицето й и тя се принуди да добави: — Няма ли да се върнете на дансинга? Партньорката ви чака…

За втори път се сблъскаха в кухнята. Беше късно, тълпата започна да оредява. Ирина се готвеше да сложи късче студена пица в микровълновата печка, но младежът я спря.

— Не бива да използвате фолио — рече той. — Защото пицата ви ще се разлети из цялата кухня. — Прехвърли парчето в картонена чинийка и едва след това включи уреда.

Разделиха си затоплената храна.

— Вие сте рускиня, нали? — попита младежът.

— Да.

— Английският ви е чудесен — похвали я той. — Много бих желал и моят руски да е такъв…

— Говорите руски? — премина на родния си език Ирина.

— Страхувам се, че доста зле — отвърна той.

— Трябва ви практика, нищо повече — върна се към английския Ирина. Изведнъж откри, че не изпитва носталгия към нищо руско,

дори към езика си.

Младежът се приведе неочаквано и я целуна по устните.

— Цяла вечер си мечтая да го сторя — смутено поясни той.

— Но се опасявахте, че ще се обидя, така ли?

— Нямаше начин да зная това…

В това изречение се съдържаше цялото безпокойство, което свиваше душата й. Защо се чувства толкова свободна в Бостън? Защо не й е мъчно за Москва? „Нямаше начин да зная това…“ Там, в Русия, тя нямаше начин да знае какво представлява Америка, да не говорим за Бостън и този прекрасен квартал, наречен Кеймбридж… Изпълнен със солидни и малко старомодни сгради, но едновременно с това толкова авангарден, толкова жив… Един отделен свят, който правителството на нейната страна старателно криеше от своите поданици…

Озовала се най-сетне в леглото след прекрасното преживяване, тя дълго плака. Усещаше, че никога вече няма да харесва родния си дом, в съзнанието й се появиха дълбоки съмнения относно целия й досегашен живот… Съмнения, които завинаги щяха да останат там.

Най-лошото беше, че в момента, в който се върна в Москва, всичко й се стори сън: прекрасното копринено боди, което беше изпробвала в онзи магазин; величественият образ на Марта, пресъздаден от Елизабет Тейлър; безкрайният низ от пица и кока-кола; неизчерпаемото любопитство на младите хора към всичко и всички; шокиращата музика и още по-шокиращото облекло; младежът на онова парти, който я целуна в изблик на нежност и който каза онова обобщаващо чувствата й изречение: „Нямаше начин да зная това…“ Всичко това изчезна, на негово място се появи сивото и грозно ежедневие…

Превърна се в сън, в сладостен блян. Започна да сънува Кеймбридж постоянно, в мига, в който полагаше глава на възглавницата… Събуждаше се обляна в сълзи. Сякаш Кеймбридж беше нереален като Камелот, митичен като Авалон…

Чувството за загуба беше толкова болезнено, че дори близостта с Марс не беше в състояние да й помогне. Сексът с Валери беше слаб опиат, тя постепенно усети, че е доволна само когато коленичи пред олтара на църквата „Архангел Гавраил“. Молеше се за цел в живота, за онзи покой, който едва ли щеше да я споходи както преди…

А после, в една противна вечер, когато проливният дъжд ги прогони от московските улици, чудото стана.

— Знаеш ли, че най-прекрасните си мигове като актриса съм преживяла не тук, в Москва, а в Съединените щати? — внезапно попита Наташа. — Бях поканена да играя в Линкълн сентър, Ню Йорк… Чувала ли си за него?

— Никога не съм била в Ню Йорк — смотолеви Ирина. Усещаше, че сега е моментът да спомене за Бостън, но нещо я възпираше.

Намираха се в „Прага“, един ресторант на площад „Арбат“. Храната беше добра, тъй като тук се отбиваха чуждестранни туристи. Обслужването също — защото управителят познаваше Наташа. Извърнала очи към прозореца, Ирина гледаше как хората тичат под дъжда, вдигнали яките на дрехите си. За свое голямо смайване откри, че между нея и тези хора не съществува никаква връзка — сякаш дебелото стъкло ги разделяше безвъзвратно. Тя винаги щеше да е тук, на сухо и топло. А те са обречени на обратното — на студа и влагата.

„Добре, но те са в Москва, каза си тя. Къде тогава съм аз?“ Стана й тъжно, имаше чувството, че е затворник с доживотна присъда…

— Какво ти е, Катя? — попита Наташа и покри ръката й с длан. — Бледа си като вар.

Депресията на Ирина беше толкова дълбока, че изобщо не можа да си спомни коя, по дяволите, е тази Катя. Очите й с недоумение се спряха на загриженото лице на Наташа.

— Катя?

— Да, да — забързано кимна Ирина, успяла да се върне в действителността. Пое си дълбоко дъх, всичко изглеждаше нормално. И не съвсем… — Добре съм… Не зная какво ми стана, но за миг ми прилоша… Вече съм добре…

— Въпреки това настоявам да изпиеш чаша „старка“, момичето ми! — твърдо рече Наташа. — И хапни нещо, за бога! Нищо не си докоснала!

Наташа се върна на темата си едва когато отнесоха празните чинии и пред тях се появиха високи чаши със силен чай.

— Америка е толкова необичайна за нас — въздъхна тя. — Много бих искала да я видиш… Прекрасни гледки, великолепни звуци и вкусове… Свят да ти се завие! — засмя се и закачливо подхвърли: —

Една вечер се бях натикала в страхотно декадентски френски корсет, на тексаския финансист чак очите му щяха да изхвръкнат — замълча, после махна с ръка. — Не, стига! Мисля, че достатъчно те шокирах за тази вечер…

— Не се шокирам лесно — отвърна Ирина.

— Шокираш се и още как — засмя се актрисата. — Толкова си наивна, Катя! Но за това не си виновна ти, а примитивното образование в тази страна… Отдавна подозирам, че сме по-зле дори от страните на Третия свят, които уж подпомагаме… Струва ми се, че ние сме тези, които се нуждаят от помощ.

Наташа отпи глътка чай и продължи:

— Сега ще ти кажа нещо интересно, скъпа… По време на гастрола си в Ню Йорк се запознах с Едуард Олби. Беше дошъл да види играта ми, представяш ли си? Шанс, който каца на рамото само веднъж в живота! И аз се възползвах от него, можеш да бъдеш сигурна в това… Нямах никакво намерение да разговарям с най-великия драматург на нашия век в компанията на бавачките от КГБ, които постоянно се навъртаха наоколо.

И знаеш ли какво направих? Хванах Олби за ръчичката и изчезнахме! Да, точно така! А това, което научих от него, не бих научила от своя руски преподавател дори и след тридесет години следване! Защото той говореше истини. Езикът му беше образен и чист, истинска музика, която попивах с всички пори на кожата си. Имах чувството, че до този миг съм била мъртва, че всичко, което показвам на сцената, е било пропито от фалш. Той ми показа не само как да произнасям неговите реплики, а как да говоря въобще…

Наташа допълни чашата си, пусна вътре бучка захар и хвана лъжичката. Очите й развълнувано блестяха.

— Говорихме цяла нощ… Огромен риск, но какво друго можех да сторя? Бях готова да платя за него, прекрасно знаех какво ме очаква в хотела… Оказа се обаче, че си имам ангел пазител, който бди над мен…

Вероятно този ангел пазител е Валери, помисли си със свито сърце Ирина.

— Разказвам ти всичко това заради гнева — продължи Наташа. — Гневът, който блика в твоята душа. Моят преподавател по актьорско майсторство твърдеше, че гневът е потисната дълбоко в душата

парализа… Колкото повече остарявам, толкова по-склонна съм да приема това негово мнение… — хвана ръката на Ирина и я погледна в очите. — Твоят гняв рано или късно ще си пробие път, скъпа… Няма да си в състояние да го контролираш и един Господ знае какви ще бъдат последиците…

През онази нощ в Ню Йорк Едуард Олби ми показа каква трябва да бъда. Станах нов човек. Защото той ми разкри не само своя свят, но и ми показа моя — нов, в съвсем различна светлина… Разбираш ли какво искам да ти кажа, мила? — очите й гледаха топло, състрадателно. — Един ден и ти ще срещнеш своя Олби и той ще промени живота ти. Но трябва да действаш решително и да сграбчиш мига, също като мен… Ще си кажеш „нека всички вървят по дяволите“ и смело ще се гмурнеш… Повярвай ми, има моменти, в които човек мисли за последиците, но има и други — когато те престават да са от значение. Разбираш ли, Катя?

— Нямаш представа колко влудяващо е да знаеш, че някъде, може би съвсем близо до теб, лидерите на „Бялата звезда“ действат спокойно, а ти не можеш да се добереш до тях! — въздъхна Марс.

Намираха се в апартамента му на площад „Востанная“, два дни след срещата между Ирина и Наташа.

— Успя ли да научиш нещо?

— Още не — отвърна Ирина и бавно пристъпи към прозореца.

Беше късна нощ, улиците пустееха. От време на време минаваше по някой военен камион и бученето му разтърсваше квартала. „Липсва ми дори уличното движение на Кеймбридж, въздъхна в себе си тя. Липсва ми оглушителната рок музика, момчетата и момичетата, които се смеят и танцуват или просто държат своите кутийки с кока-кола…“ Напоследък непрекъснато си спомняше за Америка, картините от живота там надничаха в съзнанието й като риба през дупка в леда, реалният свят се стопяваше и изчезваше… В корема й се появи някаква особена тежест — сякаш някой беше тикнал вътре навит на кълбо метален кабел, все по-трудно понасяше компанията на околните. Веднъж дори й прилоша, не можеше да диша. Имаше чувството, че пропада в някаква черна дупка.

Чувстваше се виновна, но беше безсилна да промени хода на събитията. Съзнаваше, че все по-страстно търси дружбата на Наташа, а намеренията да се възползва от нея минават на заден план… Ами отношенията й с Марс и Валери? Вече беше изгубила представа какво изпитва към всеки от тях. Имаше чувството, че би могла да живее без тях, напълно самостоятелно. Същевременно ги обичаше и мразеше, без да си дава сметка, че тези противоречиви чувства се дължат на бурята, която терзае душата й. Сякаш беше попаднала в капан зад някакво странно огледало и не можеше да се ориентира накъде да върви, какви емоции да си позволи…

Положението ставаше все по-сложно, все по-трудно за контрол. Затънала безнадеждно в него, Ирина усещаше как се дави и става напълно безпомощна.

— Може би няма да оправдаеш доверието ми — кисело промърмори Марс.

— Не говори така!

— Защо? Дадох ти всичко — фалшиви документи, кола, възможност да отсъстваш от работа когато пожелаеш и да ходиш един бог знае къде… А какво получавам в замяна? Имаш ли с какво да се похвалиш?

„Всички тези неща ги получавам и от Валери, помисли си Ирина. Но Марс не трябва да подозира нищо, нито пък Валери. Само по този начин мога да ги държа в ръцете си. Едновременно с това трябва да предложа нещо на Марс — той толкова много разчита на мен, не бива да го разочаровам… Трябва да прекратя колебанието и да му дам Валери — в крайна сметка това е истинското му желание. Валери заедно с цялата му дейност срещу националистите от «Бялата звезда»…“ Въпреки това Ирина продължаваше да се колебае. Не искаше да се завръща обратно в скучната канцелария, към безинтересната си работа — това би я съсипало окончателно. Следеше Валери и Наташа вече седмици наред, но все още не беше готова да се гмурне с главата надолу в новия живот — интересен, вълнуващ, спиращ дъха…

Марс внимателно я изгледа, после поклати глава и, сякаш прочел мислите й, каза:

— Мисля, че е време да се върнеш към работата си в Министерството на образованието — повдигна рамене, на лицето му

се изписа разочарование. — Жалко! При създалите се обстоятелства наистина разчитах да откриеш нещо интересно… Началото беше отлично, успях да идентифицирам голяма част от лидерите на „Бялата звезда“… Но сега трябва да се действа бързо, тъй като приближаваме до един фатален срок…

— Какво искаш да кажеш?

Лицето на Марс беше частично скрито в сянката на настолната лампа.

— Научих, че КГБ подготвя решителен удар срещу националистите.

— По-точно?

— Не зная — въздъхна той. — Дори аз нямам достъп до подобен вид информация. А не искам да задавам въпроси и да търся връзки, тъй като ще привлека вниманието… Ако Валери Бондасенко само чуе за…

— Какво общо има Бондасенко с акцията на КГБ? — прекъсна го Ирина.

— Валери Денисович *сам* е КГБ! — натъртено отвърна Марс.

— Ти си луд! — прошепна Ирина и изведнъж почувства как и се повдига. „Не! Това не може да е вярно!“ — Всички знаят с какво се занимава Валери Денисович! Кариерата му е известна, при това съвсем умишлено…

— Именно — кимна Марс. — Съвсем умишлено. Но задавала ли си си въпроса защо? Ще ти обясня. Преди две години председателят на Комитета за държавна сигурност внесе едно свое предложение в Конгреса на народните депутати. Според него КГБ трябва да възприеме модела на американското ЦРУ и да бъде подчинен пряко на Конгреса. Това обаче налага и промяна в начина на действие. Днес КГБ действително работи по модела на ЦРУ — публично се придържа към законите, но подмолно си действа както преди…

КГБ никога няма да се промени, Ирина. За такова нещо не са достатъчни разни перестройки. Единствената разлика е, че днес неговите шефове работят зад димна завеса. А един от тях е Валери Денисович Бондасенко…

Ирина потръпна. Най-ужасните й кошмари се превръщаха в действителност. Пред очите й отново изплуваха ледените полета на

Сибир, окованата в решетки луна, родината й като един огромен затвор…

Марс прелисти някакъв рапорт върху бюрото си, намери нужната страница и й направи знак да се приближи.

— Не е нужно да приемаш на доверие това, което ти казах — меко промълви той.

Всичко беше върху белия лист, напечатано на машина, заверено с червения печат на Политбюро. В ръцете на Ирина се озова оригинален документ.

„С настоящата заповед се възлага на полковник Валери Денисович Бондасенко от Второ Главно управление на Комитета за Държавна Сигурност да създаде специален отдел под свое лично разпореждане.

От тук нататък този отдел ще се обозначава с абревиатура «Н» (с бюджет според приложение «Б» — специално финансиране) и ще има личен състав от 1600 души, включително административния персонал.

Началникът на отдел «Н» ще бъде на пряко подчинение на председателя на КГБ и получава правомощия да подбира кадрите си от всички отдели на Второ Главно управление.

Същият получава достъп до всички секретни архиви на Комитета, включително онези, които носят обозначението «СТРОГО СЕКРЕТНО», има право да изисква подкрепа в жива сила, техника и информация от всички останали управления на Комитета, включително и от специалните фондове на КГБ…“

Ирина прекъсна четенето. Буквите заплуваха пред очите й, в съзнанието й отново отекна кратката, ледена заповед от кошмарите й: „КГБ, никой да не мърда!“

— Това е заповедта, чрез която Валери трябва да създаде своя специален отдел за борба срещу „Бялата звезда“ — уточни Марс и

внимателно прибра хартията в папката. — За щастие появата му трябва да се утвърди от Конгреса на народните депутати — по-точно от Бюджетната комисия, където е внесен под името „Разходи за преговори с Балтийските републики“. Аз пък извадих голям късмет, че успях да се докопам до оригиналния документ…

„КГБ, никой да не мърда!“

Ирина се изправи и пристъпи към прозореца с омекнали крака. Не й достигаше кислород, ръцете й механично отвориха двойната дървена рамка. В стаята нахлу влажният нощен въздух, раменете й неволно потръпнаха. После изведнъж усети тялото на Марс зад себе си — силно, топло, излъчващо спокойствие.

— Разбираш ли сега какво е състоянието на нещата, котенце? — тихо попита той. — КГБ е заложил бомба с часовников механизъм за лидерите на „Бялата звезда“. А аз не мога да ги предупредя, просто защото не мога да ги открия. За съжаление Валери вече ги е открил. Наличието на тази заповед го доказва по съвсем категоричен начин…

Обърна я към себе си, ръцете му се увиха около раменете й.

— Какво ти е, мила? — попита. — Трепериш!

— Едва ли ще разбереш какво ми е… — горчиво поклати глава Ирина. В ушите й отекна тропот на ботуши, последван от грубо блъскане по вратата…

— Спомням си, че луната беше скрита зад облаците — продължи на пресекулки тя. — Какъв тъп спомен, Господи!… Чувам как мама пищи… Надничам от стаята си и виждам един едър мъж в кожена пелерина, който казва: „КГБ, никой да не мърда!“ Лицето му е скрито под широката периферия на шапката… Мама продължава да пищи, а няколко униформени измъкват татко от леглото. „Какво искате от него? — пита мама. — Той не е сторил нищо лошо!“

„КГБ, никой да не мърда…“

Татко се съпротивлява и униформените започват да го бият…

„Това е грешка! — стене мама. — Това е ужасна грешка!“

„КГБ, никой да не мърда…“

Гумените палки се вдигат и падат, вдигат и падат… Никога няма да забравя ужасните звуци, които издаваха при съприкосновението си с раменете, гърба и главата на татко… Той не обелва нито дума, само пъшка под тежките удари…

После униформените го повличат към вратата, а мама скача и им преграждa пътя. В очите й има примитивен ужас… Подобно изражение бях виждала в очите на едно зайче, което открих в градината и успях да парализирам с лъча на фенерчето си…

„Не давам! — плаче мама. — Няма да го отведете!“

Мъжът с пелерината вдига ръка и някак лениво я удря с опакото на дланта си. Тя отлита назад, блъска се в масата и пада. Настолната лампа с трясък се чупи, мама крещи от болка и гняв… От очите й текат сълзи.

„КГБ, никой да не мърда…“

Мъжът с пелерината я избутва встрани, а униформените влачат татко навън. Мама не оказва повече съпротива, очите й се изпразват от съдържание. Дори не извръща глава към стълбището на блока, по което униформените влачат татко.

Мъжът с пелерината се готви да ги последва, после изведнъж усеща нещо и се обръща. Усеща мен. Тръгва обратно, чувам как тежките му стъпки приближават вратата на стаята ми…

Свивам се в леглото и сграбчвам възглавницата. Той прекосява стаята на две крачки, надвесва се над леглото и дърпа завивките.

„Ирина — рече. — Малката Ирина…“

Нямам представа откъде знае името ми. Тръпна от ужас, напълно безпомощна. Полите на черната пелерина са надвесени над мен като крилете на гигантски прилеп. Усещам сърцето си в гърлото…

Бялата му ръка ме хваща за глезена и рязко дърпа, озовавам се по гръб.

„На колко години си, малка Ирина?“ — шепне той. Лицето му не се вижда под широката периферия на шапката — сякаш е част от сенките в стаята ми. Но една жива и жестока сянка, която ме държи здраво…

„На осем“ — отвръщам, без сама да зная как успявам да произнеса това.

Ръката му се плъзга нагоре и докосва мястото между краката ми.

„Грижи се за майка си, Ирина — казва той. — Тя има нужда от помощта ти…“

„Какво направихте с татко?“, осмелявам се да попитам аз.

„Можеш да забравиш за своя татко — отвръща човекът от КГБ и се изправя. — Той е мъртъв.“

Ирина разказа цялата тъжна история с равен, някак равно душен глас. Но след последните думи избухна в плач и се хвърли в обятията на Марс.

Той я прегърна и леко започна да я люлее. Като майка, опитваща се да успокои детето си от сънуваните кошмари. Риданията й бавно затихнаха.

— Искам да те попитам нещо, Ирина — меко промълви той. — Насили ли те човекът от КГБ?

— Имаш предвид сексуално насилие? — вдигна глава тя.

— Точно така.

Тя поклати глава в знак на отрицание, помълча малко, после каза:

— Но това, което направи, беше дори по-лошо… Кожата ми настръхна от неговото докосване, така и не успях да го забравя… Години по-късно, когато първият мъж в живота ми плъзна ръката си там, аз изкрещях от ужас. Имах чувството, че някой ме пробожда с нож…

— Какъв кошмар, Господи! — поклати глава Марс.

„Прав си, мълчаливо се съгласи Ирина. Но едва ли можеш да допуснеш, че този кошмар продължава и днес, макар и да се проявява по друг начин…“ Първата й мисъл беше да скъса окончателно с Валери. После, почти веднага, си даде сметка защо не трябва да къса с него. Първо, защото Валери в никакъв случай не трябва да разбере, че тя го шпионира, а още по-малко — че знае с кого си има работа. Ако го зареже внезапно, без основателни причини, той несъмнено ще стане подозрителен… Всички в КГБ са параноици…

„Има и второ, въздъхна в себе си тя. Валери е зъл. Точно както беше зъл онзи с кожената пелерина. Те са еднакви като близнаци. Избягам ли, това ще означава нова победа за тях. Не бива да допускам това. Напротив — трябва да направя така, че да изпитат поне част от болката, която причиниха на мама и татко… А аз едва тогава ще успея да се освободя от ужасния кошмар.“

Взе решението си внезапно, но без никакво колебание: ще го предам на Марс! Това ще означава да замеся и Наташа Маякова, но какво от това? Марс не я познава, едва ли ще й обърне внимание. Той се интересува единствено от Валери…

— Може би има начин да открия хората от „Бялата звезда“ — каза на глас тя. — И този начин е свързан с Валери Бондасенко…

— Какво?! — в погледа на Марс се четеше изненада и неодобрение. — Така ли си прекарваш времето, котенце? — чертите на лицето му се разкривиха. — Казах ти, че Валери Денисович също търси „Бялата звезда“, но той е опасен. Прекалено опасен за…

— Валери Бондасенко се среща редовно с една жена — прекъсна го Ирина.

— Така ли? — веднага прояви интерес Марс. — Значи бронята му все пак може да се пропука…

— По всичко личи, че държи на тази жена — продължи Ирина. — А това е слабост, от която бих могла да се възползвам… Разбира се, ако открия същността на връзката между тях. Тогава вече ще бъда в състояние да измъкна от него информацията, която те интересува… Ще я изтъргувам срещу мълчанието си.

Марс не изглеждаше убеден.

— Зная какво върша — настоя Ирина. — И го върша добре.

— Не, котенце — поклати глава той. — Не мога да ти позволя подобно нещо. Особено сега, след като научих за кошмарното ти минало…

— Мислиш, че нямам достатъчно сили, нали? — изгледа го продължително тя. — Но грешиш. Давам си съвсем ясна сметка, че трябва да го направя. Иначе никога няма да се освободя от страха, който изпитвам по отношение на КГБ. Нима мислиш, че съм слаба, Марс?

— Не — усмихна се той. — Ако мислех така, никога нямаше да ти възложа задачата да откриеш „Бялата звезда“… — Помълча за миг, после решително тръсна глава. — Така да бъде! — възхищението в очите му беше толкова неподправено, че Ирина усети как я облива топла вълна. — Моето малко „гълъбче“! — Така в Русия наричаха жените шпионки… Взе я в прегръдката си и топло я разцелува по бузите. Съвсем като генералите, които се поздравяват помежду си на трибуната пред кремълската стена…

— Надявам се, че не започваш да се влюбваш в Марс — рече Валери.

— Това пък откъде ти хрумна?

— Ами например от факта, че те е запознал с родителите си — изгледа я продължително той.

— Наредил си да ме следят? — стреснато попита Ирина.

— Само когато си с Марс — отвърна той. — Просто за да съм сигурен, че няма да ти се случи нищо лошо…

— Какво лошо може да ми се случи?

Валери изключи газовата горелка на печката. Приведен над нея, той изглеждаше като мечок, истински исполин. На Ирина й се струваше, че раменете и ръцете му са станали някак по-силни, подкрепени от тайното могъщество на КГБ.

— Когато става въпрос за жени, Марс може да бъде опасен — промърмори той.

МАРС да е опасен?! Света Майко, как само умее да извърта истината, въздъхна в себе си Ирина. Седеше в кухнята и го гледаше как се занимава със закуската.

— Вчера дори аз не успях да се сдобия с пиперки на пазара, знаеш ли? — промърмори той. — Трябваше да се задоволя с някакви увехнали краставици… — прехвърли съдържанието на тигана в чиниите. Екранът на персоналния компютър „Тошиба“ светеше, той редовно се консултираше с него.

— Как намираш време да вкарваш в паметта всички тези рецепти? — попита Ирина, предпочела да измести Марс като тема на разговор.

— Имам си помощник — засмя се Валери. — Вътре в компютъра живее един малък дух…

Ирина разбираше от компютри, това беше една от причините да я изпратят в Бостън. В момента оглавяваше отдела за компютърна информация в Министерството на образованието. В сравнение с американските стандарти този отдел беше доста примитивен, но въпреки това улесняваше значително работата.

— Надявам се, че ще се нахраниш по-добре, отколкото се наспа — подхвърли Валери.

Това беше истина. За пръв път спа зле в жилището му. През нощта той се намести до нея и я прегърна през рамото. Тя застина, уплашена, че ще трябва да се люби в подобно състояние на духа. Но когато усети топлината на тялото му и твърдината на възбудата му в корема си, нещата рязко се промениха. Сякаш у нея съжителстваха две

различни жени: едната изпитваше ужас от Валери, докато другата усещаше нещо възбуждащо у него, нещо, което беше в състояние да изкупи всичките му грехове…

Беше великолепен тази нощ. Устните му докосваха тялото й с невероятна нежност, придвижвайки се от трапчинката на шията й към щръкналите зърна, а после надолу — по плоския корем… Когато най-сетне стигнаха бедрата й, тя вече тръпнеше в очакване. Главата й пламтеше, но този огън беше някак различен, не засягаше съзнанието й. Всичко рационално беше изключено, остана само вопълът на сърцето, което потрепна и запя в мига, в който езикът му докосна пламналата й женственост.

От устата й се откъсна протяжен стон, ръцете й се вкопчиха в месинговите топки на леглото, главата й започна да се мята. Миг преди да експлодира, пръстите й докоснаха гъстата му коса и го принудиха да се вдигне нагоре.

Отново простена, ръцете й трескаво му помагаха да проникне в нея. Тялото й се изви като дъга и се притисна в слабините му, поемайки го до последния милиметър. Възбудата й беше дива и необуздана. Не знаеше нито колко дълго продължи актът, нито какво е излизало от устата й… Мигът продължи цяла вечност, двамата сякаш бяха напуснали времето и пространството, екстазът караше телата им да се гърчат в неконтролируеми спазми.

Най-сетне устните на Валери се впиха в нейните, тя издаде дълбок гърлен стон и телата им се разтърсиха от могъщата приливна вълна на оргазма — богат, красив, напълно синхронизиран…

После дълго мълчаха. Валери остана вътре в нея, устните й несъзнателно ближеха потта от влажното му рамо. Бог знае защо си помисли за Марс — за красивия и изящен Марс, с когото сексът никога не можеше да бъде толкова пълноценен…

Заспа върху Валери, огромното му тяло й служеше за удобна постеля. А сутринта, когато рационалните мисли най-сетне напуснаха тясната си килия, тя отново се разплака с горчивите и беззвучни сълзи на безсилието…

Валери подреждаше закуската на масата, а Ирина изведнъж откри, че няма никакъв апетит. Той забеляза как си играе с приборите, поклати тава и мрачно промълви:

— Искам да прекъснеш отношенията си с Марс.

Сърцето й пропусна един такт.

— Не мога! — прошепна тя.

— Не само можеш, но и ще го направиш! — изръмжа Валери и отчупи крайчето на самун черен хляб. — Това е заповед!

— Защо? — вдигна глава Ирина.

— Допуснах грешка и искам да я поправя — кратко обясни той.

— Не е нужно да ме лъжеш!

Той сложи една кисела краставичка на филията и я потопи в жълтеникаво кисело мляко.

— Не зная какви са причините за решението да прекъсна контактите си с Марс Волков, но съм убедена, че съвсем не са толкова прости… — Ирина помълча, после с въздишка добави: — Никога не зная какви мисли ти минават през главата…

— Не искам да те забърквам повече в тези неща — отвърна Валери. — Нима това е толкова сложно за възприемане?

— Но не се поколеба да ме забъркаш, когато ме изпрати при Марс…

— Нищо подобно не съм сторил! — повиши глас той, после моментално се овладя. — Нима не разбираш? Исках той да се увлече по теб, а не обратното! Допуснах фатална грешка, като те изпратих в бърлогата на лъва, Ирина… И сега той може да те лапне когато си поиска…

— Оценката ти не е много ласкателна! — остро отвърна тя. — Нима ме мислиш за толкова слаба и безпомощна, за играчка в ръцете на всеки…

— Марс Петрович съвсем не е всеки! — прогърмя Валери.

Ирина нямаше смелост да го погледне в очите, разговорът я извади от равновесие. Валери в ролята на закрилник? Не, не! Той е от КГБ, той винаги лъже! Твърдостта й започна да се възвръща.

— Аз мога да се погрижа за себе си — твърдо каза тя.

— От твоя гледна точка, но не и от моя! — изгледа я намръщено Валери.

— Но и моята гледна точка трябва да означава нещо, нали? — извика тя. — Не можеш да ме разглеждаш само като оръдие, с чиято помощ ще се добереш до тайните на Марс!

— Разбира се, че не мога — кимна той, лапна последния залък и избърса пръстите си. — Точно затова искам да те предпазя от

влиянието му. Вече разбрах, че нямаш достатъчно воля да устоиш на артистичния му чар…

— Типично мъжко заключение! — кипна Ирина. — Жените не се влюбват само защото мъжете са красиви!

— Чарът е нещо повече от външната красота — отвърна Валери и леко въздъхна. — Повярвай ми, аз имам опит в тези неща…

— Можеш да мислиш каквото щеш, но аз изобщо не съм влюбена в Марс Волков!

— Тогава какво правиш с него? Чукаш го, докато му изскочат очите, и това е всичко?

— Ти, ти… — Ирина скочи на крака. Беше бясна, обзе я безсилие. Не можеше да открие точните думи, с които да го уязви.

— Седни, ако обичаш — моментално промени тон Валери. — Не съм имал намерение да те изкарам курва…

— Предполагам, че скоро ще стигнеш и до това!

Валери внимателно я наблюдаваше.

— Струва ми се, че изпитваш истинска наслада, когато се любим — подхвърли той.

— И наистина е така — кимна тя и бавно се отпусна на мястото си. Тази проста истина накара душата й да се свие.

— Не искам да водя война с теб, Ирина…

— Какво тогава искаш?

— Нима не виждаш, че се опитвам да те предпазя?

— Да ме предпазиш? — само страхът й попречи да се изсмее право в лицето му. — От какво?

— Марс Волков е мой враг. Той иска да ме унищожи. Нима си забравила това?

— Нищо не съм забравила! — кипна отново тя.

— Ирина, какво става с теб?

— Нищо, аз просто… — ледени пръсти стиснаха гърлото й. Изведнъж си даде сметка какъв човек има насреща си, колко опасно е да продължава този разговор. — Уморена съм и това е всичко… Нервите ми са опънати от постоянното напрежение, от лъжите, които не само казвам, но и съм длъжна да помня… Понякога не съм сигурна дори как се казвам…

— Ето, виждаш ли? — кимна Валери. — Умът ти сам стига до заключението, че не ставаш за шпионин. Затова трябва да скъсаш с

него, при това веднага. Още сега. Разбираш ли ме, Ирина? Виждам, че те натоварих прекомерно и искрено съжалявам за това. Сега искам просто да забравиш Марс Волков и толкоз! Ще измисля друг начин да го пипна. Нищо на този свят не може да ме накара да те жертвам… Дори Волков!

Ирина нямаше избор, очите й потърсиха неговите. В главата й се блъскаха разпокъсани мисли.

— Какво говориш? — попита с несигурен глас тя.

Валери отмести чинията си и решително я погледна:

— Най-сетне трябва да разбереш какво изпитвам към теб! Нима не го усещаш, докато се любим?

— Валери, аз…

— Аз те обичам, Ирина — промълви той и дланите му покриха ръцете й. — Допуснах огромна грешка, като те пратих да шпионираш Марс Петрович. Бях заслепен в желанието си да го унищожа и те изложих на огромна опасност. Срамувам се, че го сторих… Затова искам да те измъкна веднага, още сега. Преди да е станало късно!

Гласът му беше толкова нежен, че объркването отново се появи в душата й. С нова сила усети магнетичното му привличане, решителността й бързо започна да се топи. С усилие на волята си напомни какво същество се крие зад тази нежна и безкрайно убедителна маска насреща й. Пред очите й отново се появи секретният документ, който й показа Марс. Документът, който доказваше истинската същност на този човек. Ирина потръпна, решителността й започна да се връща. Изключи всички емоции и насочи мислите си в една-единствена посока: как да помогне на Марс да се справи с това чудовище.

„Не казах, на Марс името на Наташа, значи не съм я предала“, повтаряше си час по час Ирина.

Стоеше скрита в сянката на масивен портал срещу Стария московски театър и наблюдаваше Наташа и Валери, които разговаряха във фоайето. Странно, но в душата й липсваше парещата ревност, която неизменно се беше появявала преди. Вероятно защото чувствата й към Валери Бондасенко бяха претърпели промяна. Сега вече той я отвращаваше.

„Дали е така, запита се тя. Защо тогава го обожаваш, когато те люби?“

Цяла сутрин търсеше отговор на този въпрос. Но при контактите си с него ставаше глуха и сляпа, това беше истински парадокс. Не можеше да се отърве от чувството, че мислите й се въртят в кръг, че вече не може да отличава доброто от злото. Съзнаваше, че не бива да спи повече с Валери, особено след всичко, което научи за него. Непрекъснато си обещаваше, че повече няма да ходи у тях, но въпреки това отиваше. В момента, в който ръцете му я докосваха, всичко се стопяваше, оставаше единствено сексуалният глад. Дали това я правеше лоша? Вече не можеше да намери покой дори в тишината на църквата „Архангел Гавраил“…

Душата й се сви от остро чувство на вина, Валери изведнъж се появи във въображението й, облечен в дълга черна пелерина. „Браво, момичето ми, мрачно си рече тя. Правиш всичко възможно да се поддадеш на ужаса…“

Едновременно с това умираше от страх за Наташа. Дали знае какъв човек е Валери? Дали знае, че при редовните си срещи с него тя целува един полковник от КГБ?

След последната им среща Ирина пое риска да го проследи. Но Валери не направи нищо особено. Просто се върна в службата си, която напусна само веднъж — за да отскочи до Конгреса на народните депутати.

Сега стоеше в сянката и го гледаше как се разделя с Наташа. „Обичам те, Ирина. Направих ужасна грешка, като те пратих при Марс Петрович…“ Лъжи, лъжи и нищо повече!

Ако искаше да бъде откровена пред себе си, Ирина трябваше да признае, че изобщо не е в състояние да разчита мислите на този мъж. Какви са истинските му чувства към нея? Защо я беше прелъстил? Какво иска от нея? Нима наистина я обича? Не, това последното е напълно изключено!

Направи опит да се концентрира докрай. Искаше да разсъждава като шпионин, да проникне в мислите му и да докаже, че я бива и за тази работа. Той изглежда е изтъкан от противоречия. Ако я беше привлякъл, за да я използва срещу Марс, защо й заповядва да го напусне? Променило ли се е нещо? Липсва ли й част от уравнението?

Не можеше да каже… Знаеше само едно: *Трябва* да отмъсти на КГБ за всичко, което се беше случило на семейството й!

Никога не беше си представяла, че някога ще получи възможност за подобно отмъщение. До връзката си с Марс. Сега вече беше наясно, че чрез него може да унищожи Валери… Същевременно в душата й помръдваше някакво силно животно — примитивно и зло, което я караше да си спомня всеки миг от сексуалната наслада и тихо шепнеше: „Как ще унищожиш всичко това? Луда ли си?“

Ирина примигна. Нямаше представа от колко време е тук, в сянката на входа. Понечи да си тръгне, после бързо се върна назад. От входа на театъра изскочи Наташа.

Ирина хвърли бърз поглед на часовника си и поклати глава. Ставаше интересно. Къде ли отива? Репетицията още не е завършила…

Тръгна след Наташа, пробивайки си път сред тълпата по улица „Горки“. Навреме забеляза, че приятелката й се отбива във входа на книжарница „Дружба“. Изчака няколко секунди, после я последва.

Помещението беше пълно с посетители, повечето чужденци. От Наташа нямаше следа. Ирина огледа залата и побърза да изскочи навън. Точно навреме, за да зърне фигурата на Наташа, която завиваше зад близкия ъгъл. Забърза след нея и скоро отново се оказа пред Стария московски театър. Наташа тъкмо се качваше в черна лимузина зил, която веднага потегли.

Ирина се обърна с лице към витрината, изчака колата да се плъзне край нея, после изтича към обикновената синя волга, която Марс й беше осигурил от Бог знае кой държавен гараж. Някой вече беше успял да й свали чистачките — една стока, която не се намираше никъде и съответно беше обект на голямо търсене сред московските шофьори. Тя изруга, хвана я яд, че беше забравила да ги прибере.

Това не й попречи да проследи лимузината, която пресече Москва и излезе на околовръстното шосе. Няколко минути по-късно стана ясно, че Наташа пътува към Звездното градче.

Марс навреме забеляза синята волга, паркирана срещу сградата на Героя. Докосна рамото на шофьора и го накара да спре чайката петдесетина метра по-нататък. Остана в купето и втренчи поглед в

другата кола. Така човек гледа разбитата ключалка на собствения си апартамент…

На двадесетина метра от волгата, точно срещу входа на сградата, беше паркиран лъскав черен зил. От вратата изскочи Наташа Маякова, мушна се на задната седалка и зилът безшумно потегли.

Марс го изчака да се отдалечи, слезе от своята кола и се насочи към волгата. Отвори шофьорската врата и се наведе към пребледнялото лице на Ирина:

— Какво търсиш тук, по дяволите?

— Марс! — извика Ирина и уплашено вдигна ръка към устата си. — Уплаши ме до смърт!

— Съжалявам, котенце — усмихна се той. — Но и аз бях много изненадан, като те видях тук. Откога се интересуваш от космонавтите?

Ирина бавно слезе от колата и вдигна глава:

— Защо винаги става така, че в Москва няма дори чушки и зеле, а пари за космонавти и полети до Луната се намират в изобилие?

— До Марс — поправи я той и сви рамене. — Луната вече не ни интересува… Такава е системата, котенце… Вече е седемдесетгодишна, но все още не е съвършена.

— Значи въпросът опира до ракети или храна — изгледа го иронично тя. Изчака малко, не получи отговор на хапливата си забележка и побърза да смени темата. — Всъщност аз работя…

— Как така работиш? — намръщи се Марс.

— Проследих този зил от центъра на Москва до тук.

— Колата на Наташа Маякова? Защо, за бога?

— Познаваш ли я?

— Разбира се — отвърна Марс. — Познавам всички, които имат достъп до тази сграда.

— Тук ли живее Героя? — любопитно го изгледа Ирина, изчака кимването му и добави: — Откъде го познава Наташа?

— По-важен е въпросът защо преследваш Наташа Маякова из цяла Русия! — натъртено рече той, после изведнъж щракна с пръсти и лицето му просветна: — Аха, значи тя е жената, с която се среща Валери!

Ирина кимна с глава.

— Чудесно — рече Марс. — Има над какво да разсъждавам тази нощ!

— Ще се срещаш ли с Героя? — попита Ирина. — Много бих искала да се запозная с него…

— Страхувам се, че това е… — започна Марс, после изведнъж млъкна. Защо пък не? Нима има по-добър начин да тушира пламтящата омраза на Героя? Ирина е достатъчно интелигентна, за да пробуди и задържи любопитството му.

Успее ли, това ще означава значително ограничение на щетите от тайния доклад за експеримента с космическите лъчи… А доверието между двамата, изградено с толкова труд и усилия, ще може да се възстанови…

Реши, че присъствието на Ирина на това място е точно онзи благоприятен шанс, който дълго време очакваше от съдбата. Не вярваше в поличби, но този път сърцето му се изпълни с надежда.

— Добре — рече той и я подхвана за лакътя. — Мисля, че може да се уреди…

Ирина долови плясъка на водата в басейна, веднага след това зърна и делфина, който надаваше призивни писъци.

— Господи, какво красиво създание! — възкликна тя.

Изтича до ръба на басейна, отпусна се на колене и протегна ръка да докосне заобления като бутилка муцуна на животното.

— Как се казваш, красавецо? — попита тя, после главата на Героя изскочи на повърхността и тя с вик на уплаха отскочи назад.

— Името й е Арбат — ухили се на уплахата й Одисей, после добави: — А как е твоето?

Забравила за делфина, Ирина се втренчи в Героя. Очите й смаяно пробягаха по разкривените черти на лицето му, бледата полупрозрачна кожа и раздалечените очи.

Но какви очи, Господи! Бяха изпълнени със странно сияние, същевременно изглеждаха напълно безцветни. Затаила дъх, тя обаче беше убедена, че дълбоко в дъното им прозират невероятни цветове — такива, каквито никъде другаде не беше срещала… На пръв поглед очите му изглеждаха странно прозрачни — като ефирните платна, които понякога опъват зад завесите на театралните сцени… И които имат целта колкото да показват, толкова и да прикриват декора.

Беше абсолютно запленена, не можеше да откъсне поглед от лицето му. Сякаш искаше да го погълне, да се слее с него, да попие особеното му, необяснимо с думи излъчване…

Дългите мигли бяха единственото окосмение на лицето му. По бузите му нямаше дори следа от брада, но вместо да му придава женствен вид, този факт сякаш още повече подчертаваше чувствеността, която се излъчваше от него. „Сякаш съм очи в очи с някакво митично същество, рече си Ирина. Получовек, полуделфин…“

В поведението му се долавяше част от палавостта на Арбат, но Ирина моментално усети и наличието на нещо друго — тъмно и заплашително, което липсваше у млекопитаещото. Именно този мрак по пладне, тази ненормална за човешките възприятия черна дупка я привлече с огромна сила, прогонвайки от съзнанието й всички останали чувства…

В главата й отекнаха думите на Наташа: „Един ден и ти ще срещнеш своя Олби, животът ти ще претърпи коренна промяна. Но трябва да уловиш мига и да не го изпускаш никога. Ще си кажеш, *по дяволите риска* и ще се гмурнеш с главата надолу…“

— Ирина — промълви тя. — Името ми е Ирина — имаше чувството, че някой друг прошепна тези думи сред плясъка на водата.

— Добре дошла, Ирина — отвърна Героя и я дръпна при себе си. Ирина изпита чувството, че потъва в необятния Космос, сред слънцето, луната и звездите… В ушите й прозвуча неземна музика, тялото й се разтърси от непознати, натежали от желание вибрации.

— Наричай ме Одисей — добави Героя.

Отправила поглед към хаотичната панорама на Токио, Хоно неволно я сравни с борд за игра на пачинко. Слънцето се плъзгаше по острите върхове на небостъргачите. Горните етажи отразяваха светлината като ослепителни огледала, средните поемаха част от сиянието, а най-ниските тънеха в мрак.

Достатъчно е да разтворя длан и да изстрелям топчето на своето „ва“ в този сложен лабиринт — топчето на могъщата духовна енергия… Съвсем като при пачинко.

Колко далеч беше отишла, Господи! Предишният живот й се струваше като тесте избелели и зле направени снимки, които трябва да

бъдат прибрани някъде и забравени. Снимки от живота на съвсем друг човек…

— Госпожо Канзей?

Коя е госпожа Канзей, запита се Хоно, докато очите й следяха снижаването на огромен Боинг-747 към летище Нарита. Туловището му величествено проблясваше, обляно от ярките слънчеви лъчи.

— Искам ново име — рече Хоно и рязко обърна гръб на токийската панорама. — Нали Якудза имат този обичай?

— Понякога — кимна Големия Езо. Наблюдаваше я внимателно, опитвайки се да долови чувствата, които прегаряха душата й. Имаше чувството, че тази жена се променя всеки миг — сякаш дълбоко в нея се включваха мощни прожектори, пронизващи непрогледния мрак.

— Кои — промълви Хоно. — Харесвам това име… — Освен прякото значение на тази дума, което обобщава цяло семейство сладководни риби от типа на шараните, тя означаваше още куп неща: тъмнина, сила, императорски трон, а като глагол беше нещо съвсем различно — „преобличам се“… Но всички тези значения изглеждаха особено подходящи за новата Хоно.

— Кои… — повтори като ехо Големия Езо, настанил се удобно зад масивното бюро от розово дърво, което в очите на много американци би имало висока антикварна стойност.

— Твоят приятел самурай Какуей Саката е имал основателни причини да посегне на живота си — промърмори след известно време той, а ръката му легна върху документите, които бяха прибрали от апартамента на Асаку Хитасура — протежето на Гийн. — Това тук е пълната дешифровка на дневниците му… Очевидно е бил стриктен човек. Водил си е записки за всичко: подкупи, изнудвания, раздаване на постове срещу услуги, шеметни кариери на корумпирани личности… Истински каталог на порока. Вътре има всичко — алчност и страст, завист и гордост, злорадство и злоба… Кълбото се разплита от вашия шеф — Кунио Мишита, и стига чак до Министерството на международната търговия и индустрия… И знаеш ли какво се получава? Посредникът, брънката на веригата не е бил твоят приятел Саката, който е изпълнявал ролята на обикновена фасада… Бил е моят стар враг Хитасура.

— Хитасура… — замислено повтори Кои, а пръстите й пробягаха по дневниците. — Това не беше ли фамилията на човека,

когото убих снощи?

Големия Езо замълча, смаян от равнодушието в гласа й. Нима наистина не е изпитала нищо, когато смазваше гръкляна на Асаку Хитасура? Добре. Значи Фукуда си е свършила работата. Но финото „ва“ на Големия Езо долови сигналите на далечна и все още неясна опасност…

„Тази жена е като наркоманка, помисли си той. Поема силата на властта така, както останалите приемат храна и вода. Не може да бъде друга, самото й съществувание се определя от това… За такива като нея не съществуват понятия като чест и «гири». Тя е обречена на слабостта си към властта като еретик на кладата си… Тежко на онзи, който й се изпречи на пътя.“

— Асаку е по-малкият брат на оябуна Хитасура — поясни на глас Големия Езо. — Хората от клана му вече преобръщат града наопаки, за да открият убиеца.

— Нека го преобръщат колкото си щат — тръсна глава Хоно. — Никой не знае какво се е случило. Бяхме само ти, Фукуда и аз.

— Ще добавя, че Асаку беше истински гений на шифрованите кодове — рече Големия Езо.

— Беше нахален — поклати глава Кои. — Изгони ме само защото съм жена, изсмя ми се в лицето…

— Направи го, защото беше бесен от лекотата, с която успя да проникнеш в апартамента му — подхвърли Езо. — А на практика беше уплашен до смърт…

— Малко му беше — отвърна Кои.

Големия Езо неволно си спомни мига, в който Хоно (или Кои — както предпочиташе да я наричат) смаза адамовата ябълка на Асаку Хитасура. На лицето й се беше появила безизразна маска — сякаш гледаше кукла от представление на „Бунраку“… Маската на бог, чието име Езо не можеше да си спомни. Чертите на лицето й представляваха странна смесица от екстаз и отчаяние. По време на представлението сърцето на Големия Езо беше потръпнало от възхита, прииска му се да зърне майстора, създал тази великолепна маска… Не го стори, разбира се. Не искаше да разрушава илюзията, не искаше да се сблъска с обикновено човешко същество…

А после, миналата нощ той изведнъж откри, че великолепната театрална маска се е отпечатала върху лицето на живо същество. Беше

страхотно, великолепно, истинско чудо! Големия Езо обичаше необикновените неща в природата, а тази Кои беше дори нещо повече — беше истинска находка! И той твърдо реши да я подчини, да я превърне в продължение на собствената си психика. Също като Фукуда…

И Фукуда се беше появила при него доброволно, точно като Хоно. Обхваната от дълбок емоционален стрес. Големия Езо откри, че хората са твърде уязвими, когато ръцете им са изцапани с кръв. Особено жените… Кръвта означава отворени рани, а отворените рани са най-краткият път към покоряване на психиката.

До снощи, преда да види божествената маска върху лицето на Кои в момента на смъртта, той беше дълбоко убеден, че Фукуда е върховното му постижение. Но после си даде сметка, че това не е така. Кои имаше всички предпоставки да остави Фукуда далеч зад себе си.

По-късно, вече в апартамента, който й беше предоставил, Големия Езо й помогна да свали от себе си мръсотията на убийството. Навил ръкави, той влезе в банята и я разтри с насапунисана гъба. После започна да я облива с хладка вода, очите му механично следяха мръсотията, оттичаща се в канала. Когато погледна отново към нея, в очите му се появи завист. Тялото й беше съвършено, а кожата — чиста, без нито едно петънце.

Кои изми ваната и я напълни с гореща вода. Изпъна се в нея и едва тогава проговори — за пръв път след второто си убийство.

— Учили са ме, че жените идват на този свят с вродено чувство на вина… Учили са ме, че всички ние сме нечисти. От телата ни редовно тече кръв — доказателство за злите сили, които не можем да контролираме — очите й се заковаха върху лицето на Големия Езо. — Това важи с още по-голяма сила за мен, защото съм „хиноеума“ — убийца на съпрузи…

Големия Езо не отговори. Беше доволен да гледа и слуша — както по време на представлението „Бунраку“, сякаш беше само един от зрителите в препълнения салон.

Кои вдигна ръце над водата. От кожата й излиташе пара, от пръстите й капеше вода. Едва сега Големия Езо забеляза, че ноктите й са лакирани в кървавочервен цвят.

— Сега вече зная, че мога да контролирам напълно своите зли помисли — продължи Кои. — Мога да ги използвам в пълна мяра, като

тази вечер… Но мога да ги накарам да дремят в мен, подобно на сънлив любовник… — Отметна глава и затвори очи, тялото й се плъзна във водата и Големия Езо изпита чувството, че се разтваря в нея. — Изборът е само мой…

А днес си избра ново име; Кои; Сякаш беше захвърлила старите си дрехи и обличаше нови. Мрак. Бездънна пропаст. Сила…

— Никой не знае — повтори последните, си думи тя.

Големия Езо стана от мястото си и пристъпи към прозореца. Небето потъмня от сиво-черни облаци, смогът превърна ясното утро в жълтеникава мъгла. Отровните й талази скриха напълно величествения връх Фуджияма — символа на Япония…

— Хитасура несъмнено ще ме заподозре — промърмори Големия Езо. Изправен до Кои, той ясно усети огромната сила на нейното „ва“, душата му се изпълни със задоволство. Чувстваше се като художник, застанал пред току-що завършения шедьовър на живота си. — Няма начин да не се стигне до сблъсък… А когато дойде тук, той едва ли ще бъде сам.

— Какво от това? — попита Кои и на лицето й отново започна да се изписва онова необикновено изражение. Но този път към екстаза и отчаянието се прибави и нещо като нетърпеливо очакване. Въздухът около нея затрептя, сякаш наелектризиран от приближаващ се ураган. — Ще посрещна Хитасура с отворени обятия!

Големия Езо потръпва от чувство на дълбоко удовлетворение. Беше успял да постигне целта си, беше превърнал Кои в безмилостен боец, който от тук нататък, за разлика от Фукуда, никога няма да изпитва присъщите за всяка жена чувства на жалост, симпатия и състрадание…

Раменете му неволно потръпнаха. „Ела, мръснико, обърна се мислено към Хитасура той. Подготвил съм ти една малка изненада! Надявам се да се запознаеш отблизо с най-новото ми творение. С моята ТВЪРДА МАШИНА!“

ДЕВЕТА ГЛАВА

Токио

Тори отново се зае да изследва снимката на Ариел Соларес, изправен усмихнат пред обектива в малкия парк край къщата си в Сан Франциско.

Вниманието й беше насочено към фона, на който бяха запечатани един мъж и някаква двойка зад него. Продължаваше да подозира, че именно те са ключът към загадката. Не беше в състояние да ги идентифицира и това я тревожеше. Обърна снимката и огледа датата, отпечатана по електронен път отгоре — 21 март на текущата година. Дали Ариел не я насочва към нея? Но тази дата не беше свързана с нищо от онова, което се съдържа в секретната папка на „Алеята“, която пазеше архивите за производството и разпространението на японския супер кокаин…

Ръсел и Бърнард Годуин я привлякоха обратно към оперативна работа именно защото Ариел беше открил това ново и страшно оръжие, което японците бяха създали и вече разпространяваха по света. Бърнард очакваше от нея да открие причините, но Тори си даваше сметка, че това е само част от поставената й задача. Защото новият кокаин беше в тясна връзка с нелегалния канал за контрабанда на хафний. Наркотикът напускаше нелегалния цех в liano negro в комбинация с пратка хафний и заминаваше за Япония. Но каква е съдбата на „меката клетка“ от там нататък?

Кой е производителят? Лабораторните изследвания на Деке, направени върху сачмата на Ръсел, недвусмислено сочат, че хафнията излиза от Колумбия, опакован в обикновен, „чист“ кокаин. Ако Естильо е прав в твърдението си, че купувач на „меката клетка“ е Хитасура, това означава, че и разкритията на Ариел са точни: кокаинът убиец се произвежда тук, в Япония. Единственият човек, който знае къде и защо, без съмнение е Хитасура.

Тори затвори очи и потъна в „прана“. Дишането й стана дълбоко и равно, пулсът видимо се забави. Трябваше да признае пред себе си, че след като доверието й в Естильо беше разклатено по толкова рязък

начин, опасенията й, че Хитасура ще се окаже замесен в производството на „сладоледа“ (така в „Алеята“ нарекоха кокаина убиец), рязко нараснаха. А това означаваше само едно: скъсана е още една брънка на мрежата, която беше градила с цената на огромни усилия и търпение.

Знаеше, че Ръсел очаква от нея да се докопа до Хитасура и да го подложи на разпит. Веднага, още сега. Оправдание за забавянето и беше избухналата война между клановете на Хитасура и Големия Езо, а също и появата на Фукуда…

Част от съзнанието й копнееше да стори именно това: да намери удобния момент, да дръпне настрана Хитасура и да разкрие истината. Но това беше невъзможно не само поради вътрешните й страхове, а и защото железните правила на поведение в Япония напълно изключваха подобен прям, характерен за европейците подход. Тори си даваше сметка, че ще трябва да се въоръжи с търпение и да изчака подходящия миг за разговор с Хитасура.

Ръсел се присъедини към нея малко преди Хитасура да приключи с поредната връзка по мобифона.

— Не е ли време да ми разкажеш нещо повече за смъртната ти вражда с жената убиец Фукуда? — попита той.

— Веднъж се опита да ме убие — отвърна Тори, но той очевидно не остана доволен от краткото обяснение. Ще бъде по-добре да му разкажа всичко, въздъхна в себе си тя. И по-честно… — Помниш ли с какво се занимавах, когато ме раниха?

— Разбира се — кимна Ръсел. — Опитваше се да разкриеш същността на някаква тайна японско-съветска програма, за която липсваше информация дори във висшите ешелони на местната бюрокрация. Честно казано, аз бях убеден, че си губиш времето и напразно харчиш средства на „Алеята“. Но Бърнард беше на друго мнение. Знаеш, че когато става въпрос за руснаците, той се превръща в истински маниак — пронизителните му сини очи опариха лицето й. — Сега съжалявам, че проявих отстъпчивост… Ако бях държал на своето, днес ти щеше да си имаш две здрави бедра…

Тори го гледаше така, сякаш за пръв път го виждаше.

— Много мило от твоя страна — бавно каза тя. — Но на практика с новата протеза (проектирана и изработена именно в Япония) аз мога да правя такива неща, каквито едва ли щяха да са

достъпни за мен, ако си бях останала с две здрави бедра, както казваш… Можеш да считаш, че в това отношение дори си ми направил услуга… — на лицето й се появи колеблива усмивка, сякаш не искаше да му позволи да надникне в душата й.

Помълча малко, после добави:

— Между другото, слуховете за съвместен съветско-японски проект наистина се оказаха верни. За съжаление обаче не можах да стигна докрай в проучванията си, тъй като се сблъсках с Фукуда…

— Как се стигна до този сблъсък?

— Появи се един мъж — въздъхна Тори. — Всъщност почти дете… На не повече от двадесет години. Изключителен мъж. Както в професионален, така и в личен аспект… Научих за него от Деке, който го окачествi като „тцукуру-хито“ — „творец“… На уличен жаргон това означава силен и влиятелен човек, когото всички обожават поради наличието на изключителна „хара“ — вътрешна духовна сила.

— Беше ли този младеж якудза?

— Най-странното е, че не беше — въздъхна Тори. — Но поради факта, че е „тцукуру-хито“, съветите му бяха търсени от Якудза, особено по отношение на сложни външнотърговски сделки. По образование този човек беше юрист, специализирал в международното право. Наричаше се Йен Ясувара, но аз останах с впечатлението, че това е просто шеговит псевдоним. Той беше от хората, които иронизират всеки и всичко, открито се подиграват на света, в който си пробиват път с невероятно умение и ловкост…

Искрено ненавиждаше договорите и всички други форми на официално споразумение — една доста странна черта за японец. Още по-силно ненавиждаше начина, по който партньорите му крият истинската си същност под дебелите пластове на притворството — нещо, което е задължително условие за оцеляване в японското общество.

Но целта на Йен не беше оцеляването, а успехът. Той искаше да бъде ярка звезда на небосклона на деловите среди. Това може да ти се стори прекалено поетично, но именно такива бяха собствените му думи. Цитирам ги дословно, за да получиш по-пълна представа за същността му…

Веднъж сподели с мен, че мечтае да направи такава сделка, която ще принуди японските делови среди да зяпнат от изненада и

възхищение…

— Като японско-съветското съглашение, така ли?

— Точно така — кимна Тори. — Именно по тази причина се срещнах с него. И знаеш ли какво ми каза по-късно, когато вече започнахме да се опознаваме? „Тази страна се нуждае от един здрав ритник в задника!“ Каза го сериозно, с дълбоко вътрешно убеждение.

— До какъв етап стигна вашето опознаване? — попита Ръсел.

— Не бързай, ще стигнем и до това — отвърна Тори. — Йен работеше в „Будоко асошиейтс“ — една неголяма, но изключително престижна адвокатска кантора. Присъствието му там несъмнено се дължеше на факта, че баща му и основните съдружници в „Будоко“ са били земляци. Всички са родени в едно малко селце на остров Хоншу. Самият Йен получава отлично образование, дипломира се сред отличниците на курса си. Казано с две думи, до постъпването си в „Будоко“ той е образец на преуспяващ младеж в съвременна Япония…

А после, както сам сподели, започнало „подстрекателството“…

— Подстрекателство? — озадачено я изгледа Ръсел. — Това пък какво означава, по дяволите?

— Не съм много сигурна — поклати глава Тори. — Но Йен беше от хората, които искат да минират основите на съвременното японско общество… Както писателят Микио Мишима, който прибягнал до ритуално самоубийство в знак на протест срещу сриването на древните самурайски традиции… Йен ясно виждаше проблемите, скрити зад смайващите икономически постижения на модерна Япония. За него страната тънеше в самодоволство, ненавиждаше богатите си сънародници, които обикалят света и купуват скъпите стоки на компании като „Тифани“, „Картие“ и „Унгаро“, грабят всички недвижими имоти, до които могат да се докопат, строят нови курорти в стил „мини Токио“ на Хаваите, вадят дебели пачки за всичко, което може да се купи с пари. „Японците се превръщат едновременно в тъпите, но технологически богати американци на 50-те и вмирисаните на петрол арабски шейхове на 70-те, каза ми веднъж той. Днес ние с нищо не се отличаваме от дебеловратите бакали на всяка световна култура. Прогресът ни превърна в боклук…“

— Исусе, каква е философията на този международен юрист? — учуди се Ръсел.

— Започва да ти става интересно, нали? — погледна го Тори. — Но това е само част от същността на Йен. Другата не можеш да усетиш… Във физическо отношение той беше буквално царствена натура. До първата ми среща с него аз нямах никаква представа за това…

Организирах я по правилата — уж случайно, по време на един уикенд в Киото. Научих урока си добре и се сблъсках с него във влака — стрела…

Поведението му беше очарователно. Умееше да разговаря. Стремеше се към диалог, а не към обичайния монолог на човек, с когото току-що си се запознал…

Сподели, че пътува за Кокедера, където се намира прочутият храм „Мъх“, получил името си от 40-те различни вида мъхове, които виреят в просторната му градина. Човек трябва да види това място с очите си, за да усети величественото му спокойствие: фината мъгла над езерото, слънчевите лъчи, процеждащи се между клоните на вековни кедри и черни ели, хвърлящи странно разсеяна светлина над изумрудените мъхове. Това място е не само величествено, но и свято… В Кокедера човек не усеща хода на времето, запленен от величието на храма…

Не претендирам, че давам точно описание на картината, но подозирам, че именно величието на това необикновено място ме накара да приема света на Йен без никакво колебание. У него нямаше нищо момчешко, освен външният вид, разбираш ли? Дори липсата на бръчки по лицето му се превръщаше в странно потвърждение на философските му възгледи.

На това място и в онзи миг Йен изглеждаше съвършен — съвсем като градината с мъхове, духът му се сливаше с величието на храма. Нищо не можеше да му устои…

— Тори…

— Не ми казвай, че никога не си изпитвал подобно нещо, Ръс — въздъхна Тори. — Нима не си срещал жена, която ти се е струвала безкрайно съблазнителна?

— Никога по време на работа.

Тори механично си помисли за Ариел и наследството, което й беше поверил той.

— Искаш да кажеш, докато местиш бумагите по бюрото си, нали? Е, това не може да ме учуди…

— Много благодаря!

— Извинявай — рече тя. — Не заслужаваш подобно отношение. Но старият Ръсел Слейд — онзи, когото познавах, беше доста самодоволен тип, нали? Който винаги бе прав и се мислеше за съвършен…

— Господи, чак пък съвършен…

— Това обаче беше маска, нали?

— Маска? — погледна я учудено той. — Имам чувството, че говориш за някой друг Ръсел Слейд.

— В известна степен си прав — замислено промълви тя.

— Имам и друго чувство — продължи Ръсел. — Че този, за когото говориш, умря в Картечния град. Там, сред червеникавата прах на арената…

— Да — кимна Тори и го погледна в очите. — Нямаш представа колко бях изненадана при онзи инцидент в апартамента на Круз… Дори за миг не допусках, че ще рискуваш да влезеш в играта и да го заблудиш, че си някакъв гений в разкриването на шпиони… — Ръсел се разсмя, а тя се присъедини към него. За пръв път си даде сметка колко й е приятно в компанията му. — После дойде ред на джунглата и битката на арената. Бях убедена, че ще се скапеш — нали затова принудих Бърнард да те включи в екипа? Исках да те унижа…

Сините му очи потъмняха.

— Точно както те унижих аз, когато те изхвърлих от „Алеята“ — промълви той. — По съвсем егоистични причини…

— Не мога да се отърва от чувството, че Бърнард нарочно ни противопоставя — промълви Тори, спомнила си разказа на Естильо за братята близнаци. Не, тук нещата са различни. Бърнард едва ли желае някой да пострада, но приликата е доста силна…

Ръсел остана замислен. Понечи да каже нещо, после се отказа и леко поклати глава:

— Колко странни са житейските ситуации… Никога не си готов за изненадите, които те чакат зад ъгъла. Независимо колко си стриктен и организиран…

— Точно това се случи с мен, след като се запознах с Йен — кимна Тори. Изчака някаква забележка от негова страна, не я получи и

продължи: — Прекарахме един фантастичен следобед, после се разделихме… Но аз не бях забравила защо ми трябваше контакт с него и го проследих…

Мръкваше се, наближаваше време за вечеря. Последвах го до един ресторант в Киото. Там го очакваше…

— Нека отгатна — вдигна глава Ръсел. — Очаквала го е Фукуда!

— Точно така — кимна Тори. — Те бяха любовници.

— Исусе!

— Да. Аз се оттеглих, тъй като вече разбрах причините за посещението му в Киото… Той просто беше дошъл на среща с приятелката си…

Събрах известно количество информация за Фукуда и започна да ме обзема тревога. Колкото повече неща научавах за нея, толкова по-лоша ми се струваше ситуацията. Познавах Йен достатъчно, за да не искам да го изпусна. Бях сигурна, че ако някакъв съветско-японски договор действително съществува, неговите клаузи са изработени от Йен. Но как да се отърва от Фукуда?

Върнах се в Токио и измислих нов номер — да се появя пред него в ролята на клиент… Нали помниш, че ти поисках фалшива фирмена регистрация?

— Как да не помня! — въздъхна Ръсел. — Заради тези документи отделът работи дори на Четвърти юли!

— Опитах се да поддържам с него чисто делови отношения, но той беше на друго мнение — продължи Тори. — Призна си за Фукуда, но твърдеше, че тази връзка е без значение. Искаше мен и нищо не можеше да го спре…

— Чувствителен тип!

— Най-странното е, че наистина беше чувствителен — кимна Тори. — По особен, бих казала селективен начин… Приличаше на прожектор. Всичко под лъчите му трябваше да бъде безупречно. Докато тези лъчи не се насочат в друга посока, разбира се… Тогава обектът затъва в непрогледен мрак…

— Като Фукуда…

Тори кимна с тава.

— Йен твърдеше, че отношенията им вървят към своя край. Поне за него. Призна, че му е интересно да си играе с огъня, бяга едва когато

стане прекалено напечено… Може би по този начин искаше да намекне какво ме очаква в бъдеще…

— Или по-точно — че бъдеще не може да има — вметна Ръсел.

— Почти — призна тя. — Според мен искаше да каже, че бъдеще може да има само ако той пожелае това…

— Прекрасно!

— Типично мъжко поведение, нали?

— Не започвай пак, Тори — изгледа я продължително той. — Повечето жени също имат някакъв мозък в главата си…

— Безпокоят ме мислите в този мозък — въздъхна тя, после сви рамене. — Както и да е… Беше ми ясно, че Йен иска да започнем от там, докъдето бяхме стигнали онзи следобед в Кокедера. Аз, от своя страна, направих всичко възможно да го разубедя.

— Как иначе!

— Добре… Признавам, че част от мен искаше да бъде с него. Никога не съм твърдяла, че съм светица. Какво бих спечелила от подобно поведение? Аз съм обикновен човек…

— От тази изповед трябва да разбирам, че си позволила на нещата да се задълбочат, така ли?

Тори се замисли, после леко кимна с глава:

— Донякъде…

— Би трябвало да проявиш повече разум…

В забележката му нямаше гняв и Тори изпита чувство на благодарност.

— Нещата наистина се задълбочиха — продължи тя. — Но изцяло под моя диктовка. Аз държах да не ни виждат заедно на обществени места, при никакви обстоятелства да не посещавам дома му. Получи се, поне за известно време… Продължавах да се придържам към ролята на делова жена. Надявах се, че на даден етап той ще забележи интереса ми към неконвенционалните сделки в големи, международни мащаби…

Не се получи. Избухна войната за преразпределение на териториите между Хитасура и Големия Езо, Фукуда прекъсна преговорите за голяма оръжейна доставка, които водеше в Киото, и се върна в Токио.

Само двадесет и четири часа по-късно тя вече знаеше, че Йен се среща с друга жена. След още четиридесет и осем бях разкрита…

— Доста ефективно е действала — отбеляза Ръсел.

— Това е нищо — поклати глава Тори. — Започна да ме следи. Имаше повече контакти от мен, беше упорита до маниакалност… Когато получих предупреждението на Деке, вече беше късно. Фукуда се беше лепнала за мен и нямаше начин да се измъкна…

— Какво стана после? — от изражението на лицето му личеше, че е напълно погълнат от историята, която наподобяваше смъртоносен танц.

Тори му описа сблъсъка в тунелите на метрото.

— Когато видя, че експлозивът раздробява бедрото ми, Фукуда вече беше сигурна в победата. Дочула грохота на приближаващия се влак, тя ме остави на релсите…

— Глупаво от нейна страна.

— Да, така излезе. Защото Хитасура изпревари влака.

— Допуснала е сериозна грешка — поклати глава Ръсел.

Тори се усмихна на изражението на лицето му, макар че когато става въпрос за Фукуда, нещата никога не изглеждат смешни.

— По дяволите! — въздъхна той. — Защо не ми разказа всичко това в рапорта си?

— Нямаше да му обърнеш внимание — отвърна Тори. — На онзи етап ти не се интересуваше от моите възгледи и умозаключения…

— Защо не остави друг да прецени от какво се интересувам и от какво не?

— Защото това е истината.

— Трябваше да изпълняваш заповеди и нищо повече! — отсече Ръсел. — Тук истината няма нищо общо!

„Прав е, разбира се, въздъхна в себе си Тори. Но проклета да бъда, ако му доставя удоволствието да чуе някакво извинение от устата ми!“

— Хитасура идва! — прошепна Големия Езо в ухото на Фукуда.

— Виждам автомобила — потвърди тя в иглата микрофон, която беше скрита в забрадката й.

— Къде си?

— В „Кинжито“ — отвърна тя, вътрешно смаяна от качествата на новата фиброоптична връзка. Гласът на Големия Езо звучеше така,

сякаш беше на сантиметри от ухото й, а не на разстояние от няколко километра.

— Добре — прошепна гласът. — Всичко е готово, чакаме сигнала ти…

— Разбрано — отвърна Фукуда и пристъпи зад остъклената врата на сградата, тъй като микробусът се насочи право към нея.

— Хитасура си има съюзник — предупреди я Езо.

— От гласа ти разбирам, че го познавам — отвърна Фукуда.

— Да, казва се Тори Нън.

От устата на Фукуда излетя едва доловима въздишка, изпълнена с мрачна заплаха.

— В такъв случай не бързай да пускаш Кои — процеди тя. — Искам своя шанс!

— Последният ти шанс… — подхвърли Големия Езо.

— Не моят, а на Тори!

— Пристигнахме — каза Хитасура.

— Къде? — попита Ръсел.

Микробусът спря до тротоара и Хитасура им направи знак да напуснат мебелираната кабина. Ръката му неопределено се вдигна нагоре. Оказа се, че са паркирали пред модерна сграда във формата на пирамида. Предната й част беше покрита изцяло със зеленикави стъкла в никелирани рамки. По това време на денонощието вътре беше тъмно и сградата се беше превърнала в огромно огледало, отразяващо панорамата на градския център с високите кули на небостъргачите и ярките реклами…

— Това е музеят „Камбата“ — поясни Хитасура. — Но по очевидни причини всички го наричат „Кинжито“ — „пирамидата“… — тръгна към сградата и подхвърли: — Построиха го, докато те нямаше, Тори… Вътре има страхотна колекция на стари оръжия… — очите му се спряха върху табелката на вратата. — Понеделник, значи е затворено за посетители…

— Тук Фукуда е била засечена за последен път, така ли? — попита Ръсел.

— Тя все още е тук — отвърна Хитасура.

— Което означава, че има основателни причини — подхвърли Тори.

Хитасура кимна с глава:

— Ти си експерт по нейните действия.

— Възможно ли е вече да знае, че сме по следите й? — попита Ръсел.

Тори отправи въпросителен поглед към Хитасура, който сви рамене, от устата й се откъсна лека въздишка:

— Може би, но това вече няма значение — тръсна глава и се насочи към стъпалата от масивен гранит. — Да вървим да я пипнем!

Ръсел протегна ръка и рязко я извърна към себе си:

— Грешиш, Тори! Има значение, при това огромно! Ако тя знае за акцията, положително се е подготвила да ни посрещне! А това означава, че ние трябва да променим тактиката си.

— Добре — съгласи се Тори. — Но в каква посока?

— Първо, бих искал в операцията да участват повече хора…

— Не става — поклати глава Тори. — Не трябва да вдигаме шум. Докараме ли тук хората на Хитасура, с положителност ще докараме и полицията…

Ръсел се замисли, очите му изпитателно пробягаха по лицето на Тори. После се наведе към ухото и й прошепна:

— Не обичам да се забърквам във вендети… От която и гледна точка да ги погледнеш, те си остават нещо нездравословно…

— Разбирам — кимна Тори, после чертите й видимо се смекчиха. — Ръс, някога да си изпитвал чувството, че нещо те сърби, а не можеш да се почешеш? Как би постъпил, ако изведнъж ти се удаде възможност да го сториш, при това до насита?

Ръката му пусна рамото й.

— Добре… Но знай, че съм на крачка зад теб и ще те защитавам с всички възможни средства!

Тори го дари с топла усмивка, после тримата се насочиха към стълбите. Входната врата беше затворена, но незаключена. Ръсел огледа ключалката, но не видя следи от насилие. Дали Фукуда се е справила с нея с помощта на инструменти, или просто притежава ключ?

Скрито провери арсенала си: колт 32-ри калибър, нож с дръжка от титан в ботуша, метална примка с дървени дръжки. Всичко си беше

на мястото, но безпокойството в душата му нарастваше. Имаше чувството, че тази Фукуда не е човек, а някакъв призрак. Ясно усещаше страха, който се излъчваше от напрегнатите фигури на Хитасура и Тори, тревогата му се увеличи.

Промъквайки се внимателно във вътрешността на „Кинжито“, Тори си спомни за съветите на Сун Тцу. „Когато нямаш възможност да избереш мястото на сражението, опитай се поне да избереш времето“, пишеше той. „Дали ще имам подобна възможност, запита се тя. Едва ли, ако Фукуда наистина е предупредена за акцията…“

Придвижваха се през огромния вестибюл, превърнат в основна галерия на музея. Високо над главите им, на нивото на третия етаж, висяха правоъгълни късове опушено стъкло. Разположени с умение, те създаваха футуристичната илюзия, че са древни бойни знамена, съхранени в средновековен замък…

Покрай стените имаше дълга редица остъклени шкафове, които съхраняваха различни типове бойно облекло. Най-старите брони датираха от X век, най-съвременните — от началото на XIX.

Вървяха мълчаливо сред тези вълнуващи, но и малко мрачни експонати, напомнящи за миналото на Япония. По един особен начин в тях се преплитаха история и митология, които оказваха силно въздействие на посетителя.

Тори, Хитасура и Ръсел напредваха внимателно, напрегнали всичките си сетива. Първа долови звука Тори. Беше нещо, което напомня свирене на вятъра във върховете на високи борове. Закова се на място и направи знак на останалите. Звукът се усили и постепенно прерасна в гърлено ръмжене. Сякаш в сенките около тях дебнеше раздразнен лъв, усетил плячката…

— Какво е това, в името на бога? — попита шепнешком Ръсел, усетил как косъмчетата на врата му настръхват.

— Тя е наблизо — отвърна едва чуто Хитасура.

— „Йо-ибуки“ — поясни Тори. — Един от двата особени начина на дишане при карате. „Йо-ибуки“ се използва преди нападение…

— Никога не съм чувал за подобно нещо по време на курсовете във Вирджиния — поклати глава Ръсел.

— Естествено, че не си — кимна Тори, без да отделя очи от далечния ъгъл на залата. — Нали затова си тук и изпълняваш истинска бойна задача?

Светлината беше зеленикава, по-светла или по-тъмна — според ъглите на пречупване от зелените стъкла. Ефектът беше някак спектрален, особено ако човек се вгледа в древните доспехи зад витрините. Желязото беше ковано по различен начин и имаше различен състав. Именно до орнаментите върху всяка броня са се различавали самураите, те са били нещо като фирмен знак на отделните кланове.

Тори насочи вниманието си към бронята на императрица Жинго, известна с прозвището „Червената връзка“ заради алените ширити, които свързваха отделните части на бронята.

Главата леко помръдна, маската от потъмняла кожа под високия рогат шлем се завъртя в тяхна посока. Бронята на императрица Жинго с грохот напусна пиедестала си, „йо-ибуки“ се превърна в зловещ рев, отекнал сред тишината на залата.

Ръсел зае приведена стойка, в ръцете му блесна дулото на колта.

— Не! — изкрещя Тори, но той не я чу или не си направи труда да възприеме предупреждението й. Очевидно имаше свои идеи за предпазването и от поредния кървав двубой с Фукуда. Пръстът му натисна спусъка.

Миг преди блясъка на ослепителната светкавица, изпълнила огромното помещение с призрачна светлина, Тори успя да зърне как куршумът откъсва част от императорската броня.

Взривната вълна ги повдигна във въздуха. Тори изпита чувството, че гърдите й се огъват под удара на гигантски юмрук. Грохотът на експлозията изпъна тъпанчетата й до болка, миг по-късно ги изпълни с пронизителен писък.

Фукуда беше всепризнат майстор на портативните експлозиви. Тори със съжаление си помисли, че Ръсел очевидно не е извлякъл поука от това, което му беше разказала.

Борейки се да запази равновесие, тя механично отчете, че Фукуда не би проявила неблагоразумието да ги атакува фронтално. Изборът на древната броня й разкри голяма част от тактиката на противника. Очевидно Фукуда е получила предварителна информация за придвижването им — факт, който недвусмислено говореше за изключителните й връзки в подземния свят на Токио. Дори само защото Тори и Ръсел бяха взели всички предпазни мерки да запазят в тайна пристигането си в този град. Но жената якудза ги беше разкрила

навреме и съответно беше избрала бойното поле — огромната сграда, наречена „Кинжито“… Това беше предупреждение, че всички действия на тримата трябва да бъдат безкрайно внимателни.

Колко ли още изненади им е приготвила Фукуда? Тори я познаваше достатъчно, за да си дава сметка, че им предстои да се сблъскат с още много неприятности. Единствената слабост на Фукуда беше нежеланието й да влиза в пряка конфронтация и винаги предпочиташе капаните. Тори знаеше това и възнамеряваше да го използва.

Претърколи се по корем, до слуха й достигна сподавено стенание.

— Ръс?

Надигна се на колене, ръцете й разтърсиха тялото на партньора й.

— Добре ли си?

Той кимна, но очите му бяха замаяни.

Погледът й пробяга наоколо, но Хитасура не се виждаше никакъв. „Господи, какво стана с него?“

Изправи се на крака, Ръсел бавно стори същото.

— Глупаво… — промърмори той.

— Какво?

— Чувствам се глупаво, когато заемам положение за бой, а не виждам противника…

— Много смешно, няма що!

Предприеха кратко претърсване на своята част от залата, но от Хитасура нямаше следа. Ръсел я стрелна с поглед.

— Недей — примоли се полугласно тя. — Няма да повярвам, че и той ме е предал!

— Дано да си права — въздъхна Ръсел. — Но по всичко личи, че именно той ни вкара в този капан…

Внимателно тръгнаха напред, към вътрешността на полутъмната зала. Скоро стигнаха до широк коридор, който беше значително по-слабо осветен. Ръсел извади джобно фенерче и мълчаливо го тикна в ръката на Тори. Тя натисна копчето, яркият лъч описа полукръг по стените и моментално угасна. Двамата се заковаха на място.

Пред очите им за миг проблесна тънка метална жица, пресичаща коридора напречно. Тори докосна рамото на Ръсел и протегна ръка.

Всичко беше ясно — жицата беше на височина около метър, острите й ръбове несъмнено биха се впили в плътта на неканения посетител, колкото и внимателно да напредва той.

Тори се отпусна на колене, после легна по гръб. Ръсел стори същото. Насочила фенерчето нагоре, тя внимателно тръгна напред. Но точно когато беше изминала половината разстояние, нещо започна да притиска раменете й. Главата й се оказа стегната в невидима преграда, по лицето й изби пот.

— Ръс! — просъска тя. — Попаднах в капан! Ела насам!

Той понечи да се изравни с нея, но тя го спря с гърлено ръмжене.

— Върху мен! — прошепна. — Преградата опира в раменете ми.

Ръсел се подчини.

Тори почувства приятната топлина на тялото му, вдигна глава и попита:

— Какво виждаш?

— Още една жица — тихо отвърна той. — Била е предназначена за глезените ни…

— Или да спре всеки, който е успял да види първата…

— Какво да правим? — попита Ръсел. — Няма да е трудно да те издърпам обратно…

— Не! — промълви Тори. — Усещам натиск върху раменете си, а това означава, че тази жица е свързана с някакъв детонатор.

— Добре, тогава продължаваме напред — кимна Ръсел, плъзна се по тялото на Тори и успя да се промъкне под жицата. Обърна се и протегна ръка.

— Не я пипай с пръсти! — предупреди го Тори. — Ще те пореже!

— Ясно.

Ръсел се извъртя по корем, извади ножа си и го пъхна между жицата и раменете на Тори. Внимателно я придърпа към себе си, оказвайки горе-долу същия натиск, който беше оказала тя.

— Хайде, тръгвай…

Тори се отдръпна, натискът на жицата се прехвърли върху острието на ножа. Затаил дъх, той уравновеси натиска на пръстите си, през това време Тори успя да пропълзи до него.

— Ще мина зад теб — прошепна в ухото му тя. — А ти ще пуснеш жицата само когато ти дам знак…

— Какво?

— Спокойно, имай ми доверие.

Ръсел затвори очи. По лицето му плъзнаха струйки пот, ръцете му затрепериха от напрежение.

След секунда усети ръцете на Тори върху глезените си.

— Ще броя до три — прошепна тя. — Готов ли си?

— Да.

— Едно, две, три… Сега!

Ръсел отправи безмълвна молитва до Бога и отдръпна ножа от жицата. В същия миг усети как Тори рязко го дърпа.

Нещо свирна пред лицето му, разнесе се тих пукот. Тори насочи фенерчето към стената вдясно и двамата едновременно видяха ръбовете на „шурикен“ — стоманена топка с остри като бръснач краища, от които капеше някаква неизвестна субстанция.

— Тая мадама наистина си я бива! — въздъхна Ръсел и вдигна ръка да избърше потта от лицето си.

— Още нищо не си видял — мрачно промърмори Тори.

— Дяволско изчадие! — изръмжа Ръсел. — Нищо чудно, че Хитасура се спаси. Ще си имаме доста неприятности…

— Карма — сви рамене Тори. — Вероятно съм била голяма грешница в предишния си живот, след като боговете ми изпращат такъв опасен враг…

— Време за покаяние! — саркастично промълви Ръсел.

Тори пропълзя до него, очите й блестяха.

— Мисля, че ти трябва да останеш тук! — решително рече тя. — Нататък ще се оправям сама, всичко ще се реши между мен и Фукуда.

— Да, бе, как не!

— Ръс! Опитай само за момент да се освободиш от мъжкото самолюбие. Няма смисъл да…

— Я стига! — прекъсна я той. — Как, по дяволите, щеше да се справиш с тези жици, ако не бях аз?

— Щях да намеря начин…

— Вече ти казах мнението си за вендетите, Тори! — сграбчи я за раменете той. — Те имат гадното свойство да ядат живи хора! Всички, без изключение!

— Все пак аз познавам Фукуда, а ти — не — тръсна глава Тори. — Страхувам се, че трудностите едва започват…

— Продължавай — въздъхна Ръсел и сложи глава на бедрото й. Сякаш отново се върнаха там, в далечната Градина на Диана… — Разбирам, че изгаряш от желание да си отмъстиш за всичко, което ти е причинила тази жена.

— Благодаря — усмихна се Тори, целуна го по устните и бързо се стопи в мрака.

Останал сам, Ръсел се огледа, после тръсна глава:

— Глупости! Ще ти пазя задника, независимо дали го искаш, или не!

Тори се отдалечи от Ръсел, свали обувките си и ги превърза през кръста. После бързо тръгна по коридора с мраморни плочи. Придвижваше се леко, сякаш летеше над пода. Това се дължеше на начина, по който стъпваше — само върху външната част на ходилото, без да отпуска цялата тежест на тялото си. Така тичат някои четирикраки, притежаващи способността да преразпределят тежестта си равномерно върху всички крака, а в определен момент се намират изцяло във въздуха.

Скоро стигна дъното на коридора и спря пред редицата асансьори. Всички до един бяха изключени, пътят нагоре се осигуряваше единствено от вита мраморна стълба. Тори предпазливо потегли нагоре, опряла гръб в стената. Правеше отчаяни опити да прозре плановете на Фукуда, за да може да я неутрализира.

Изкачи няколко стъпала и рязко спря. Стъпалата й усетиха някаква грапавина по идеално гладките мраморни плочи. Вдигна очи към стената. Между плочките стърчаха острите ръбове на още един „шурикен“, майсторски прикрепен в извивката на стълбището. Фукуда си беше направила труда да избърше ситните късчета мазилка от стълбите, но босите ходила на Тори все пак усетиха разликата. Протегна ръка и издърпа оръжието, внимавайки да не докосва намазаните с отрова ръбове. После продължи нагоре, но този път вървеше точно в средата на стълбището.

Малко преди главата й да се изравни с нивото на горната галерия, някакво черно кълбо с неясни очертания се стрелна към гърдите й. Ударът беше тежък, тялото й политна назад и падна на междинната площадка.

Остри зъби се забиха в рамото й, горещ зловонен дъх опари лицето й. Положението на Тори беше много неизгодно, тъй като се

озова притисната в ъгъла, без възможност за маневри.

Срещна кървясалите очи на куче от породата „акита“ и веднага разбра, че има работа с един добре обучен пазач. Нападението му беше абсолютно безшумно, но достатъчно внезапно, за да я повали. Тори си даде ясна сметка, че ако не съумее да го парира в близките няколко секунди, острите зъби неизбежно ще докопат гърлото й.

Преодоляла острата болка, тя тикна рамото си напред, позволявайки на песа да я захапе още по-надълбоко. Това обаче, осигури на ръката й достатъчно свобода на действие. „Шурикенът“ с отровните остриета мрачно проблесна и се заби дълбоко в корема на звяра. Лапите бясно задраскаха, но в ноктите им липсваше предишната сила.

Тори отхвърли омекналото тяло от себе си и бавно се изправи. Галерията на втория етаж тънеше в сънна тишина. После изостреният й слух долови лек звън, сякаш някой беше докоснал невидими струни. Главата й се завъртя, очите й пробягаха по редицата асансьорни врати. В една от тях забеляза нещо странно и предпазливо пристъпи напред. Оказа се, че вратата е полуотворена, но кабината я нямаше. Металическият звън идваше от тъмната дупка на шахтата, сред която проблясваше дебело стоманено въже. Тори предпазливо надникна надолу и успя да зърне неясната фигура на Фукуда, която вече подминаваше партера и продължаваше да се свлича надолу. Колебанието й продължи само секунда, после хвана въжето и уви крака около него. Спускането не беше лесно. Въжето беше намазано с дебел пласт грес, за задържане й бяха необходими всички мускули.

Изравнила се с партерния етаж, тя установи движението на спомагателното въже край стената на шахтата. Железните блокчета на контра тежестта се стрелнаха нагоре и нещата станаха безпощадно ясни — Фукуда беше повикала кабината.

Увиснала между приземния етаж и сутерена, Тори вдигна глава. Кабината стремително се носеше надолу, кабелът в ръцете й започна да вибрира.

Нямаше бог знае какъв избор, краката й механично се отделиха от дебелото въже. Използвайки само ръцете си, тя стремително се спусна надолу.

Ако не беше дебелият пласт грес, дланите й положително щяха да се разранят чак до костта. Усетила как топлината в тях рязко се

увеличава, тя вдигна глава да провери разстоянието между себе си и кабината. Мигът обаче се оказа неподходящ. Тялото й подмина вратата на мазето и продължи надолу, към дъното на шахтата. Очите й светкавично опипаха затворената отвсякъде бетонна дупка, косата й се разроши от топлия въздух, който тласкаше пред себе си тежката кабина. Какво ми остава, Господи, отчаяно се запита тя и пусна въжето.

Прелетя около пет метра, свита на кълбо. Падна на изцапания с машинно масло бетон странично и светкавично се претърколи към плитката ниша зад водещите колела на системата. Зад гърба й се разнесе тежък тътен и кабината легна на мястото си. Зад нишата се виждаше тесен бетонен коридор, осветен от голи крушки. Някъде в далечината отекваха стъпки. Тори се плъзна натам и едва сега видя, че под приземието на сградата има още едно ниво, очевидно недовършен подземен гараж. По стените бяха изписани с тебешир инструкции за довършителните работи на водопроводчици и електротехници.

Наведе се, развърза връзките на обувките от кръста си и започна да се обува. Подът на помещението беше задръстен със строителни отпадъци, от дълбоки дупки в бетона стърчаха снопове кабели.

Започна да се придвижва напред, като старателно заобикаляше дупките. Скоро стигна до далечния край на „кинжито“, където имаше жълто-червена бариера. Зад нея се виждаше огромно колело с гаражни клетки, което след пускането на съответната монета автоматически се завърта и предлага достъп до колата на клиента.

Обърна се и тръгна назад. От Фукуда нямаше следа. Огледа внимателно цялата покрита площ, после се върна при металната въртележка и започна да се катери по стоманената конструкция. Отвъд огромните зеленикави стъкла се появи величествената панорама на Токио, сякаш нарисувана от гениален художник и вкарана в кристална топка.

Тори непрекъснато се оглеждаше, но Фукуда не се виждаше никъде. Инстинктивно почувствала, че не бива да се задържа на едно място, тя започна да се мести от клетка на клетка. Не беше трудно, тъй като металната конструкция предлагаше множество удобства за подобен вид упражнения.

„За да победи врага, човек не трябва да разкрива своите позиции“, пишеше Сун Тцу.

„Явно Фукуда добре е усвоила този урок, рече си Тори. Поне засега. Върти ме в кръг, нагоре и надолу… Защо?“ Очите й се насочиха надолу, през сложната метална конструкция на многоетажната въртележка, към подземието на пирамидалната конструкция…

Бум! Главата й рязко се завъртя по посока на звука, очите й за миг уловиха ухиленото лице на Фукуда в централната част на въртележката — там, където се намираше машинното отделение. После вниманието й беше привлечено от някаква черна топка, която се носеше право срещу нея, от задната й част се точеше огнена диря. Светкавично прецени, че това по всяка вероятност е едно от хитроумните изобретения на японката, което с положителност ще експлодира в клетката.

Нямаше време да се изкачва нагоре, затова Тори се приведе напред и скочи в клетката на долното ниво. Но конструкцията се завъртя и тя отново се оказа лице в лице с Фукуда.

Бум! Сферата над главата й избухна в ярки пламъци, но към лицето й вече летеше друга.

Нов скок, едно ниво по-долу.

Бум! Втората сфера се взриви, тялото й полетя още надолу. Изведнъж разбра как се е чувствал Сизиф, когато камъните са се търкаляли обратно от върха на планината…

Тялото й рязко промени движението си и се насочи към един от огромните стъклени панели. Поредната експлозия опърли лицето й, краката й се свиха към корема, после рязко се стрелнаха напред. Стъклото се пръсна, ръцете й механично посегнаха към металната рамка. Остри късове се забиха в дланите й, но тя увисна на рамката, успяла да неутрализира инерцията на скока. Рукна кръв и започна да се стича по китките й. Зъбите й проскърцаха от болка.

Озова се сама в нощта, увиснала в горния край на пирамидата „Кинжито“. Лек ветрец разхлади пламналите й бузи, пред очите й блесна панорамата на Токио, този път жива и реална, запълнена с обичайните шумове на големия град.

Въпреки болката, в душата й се промъкна облекчение. Все пак успя да се отърве от планината на Сизиф, към която я беше тласнала Фукуда.

Не погледна надолу, не искаше да знае колко високо се намира, на какво разстояние е тротоарът под краката й. Едновременно с това

усети нарастващия натиск върху раменните си стави и съзна, че трябва да действа бързо.

Краката й предпазливо потърсиха някаква опора, но откриха само гладката повърхност на стъкления панел. Значи трябва да се набера нагоре, съобрази тя. Да направи упражнението, което в гимнастиката наричат „коремно“, и да прехвърли тялото си над рамката на перваза. Дишаше тежко, слепоочията й пулсираха, пот се стичаше по лицето й.

Наложи си да остане неподвижна още няколко секунди и потъна в „прана“ Усетила как дишането й се успокоява и мускулите отново възвръщат своята гъвкавост, тя залюля долната част на тялото си и с лекота го прехвърли над рамката. С крайчеца на окото си видя, че металната вртележка с клетките за паркиране е неподвижна, плановете й се промениха още във въздуха. Използвайки инерцията, тялото й продължи движението си в обратна посока, към дупката в стъкления панел, пръстите й се разтвориха.

Приземи се успешно в най-горната клетка на вртележката и без да губи нито секунда се насочи към централната част на конструкцията — там, където допреди малко беше Фукуда. Натисна бутона за включване на машината и се прехвърли в една от клетките, които вървяха надолу.

Извади „шурикена“, с който, беше убила кучето пазач, после накъса блузата си на ивици и уви разранените си длани с тях. Очите й попаднаха на малка рана, разцепила безименния пръст на дясната й ръка. Тя беше доста по-различна от другите — подута и е потъмнели краища. Направи опит да размърда пръста и установи, че това почти не й се удава. Натисна раната, но не усети никаква болка.

Очите й се насочиха надолу, към бетонния под на недовършения гараж. Там, изправен в основата на металната вртележка, стоеше Ръсел.

— Тори! — извика дрезгаво той.

— Скачай! — напрегнато отвърна тя, видяла как клетката се изравнява с пода.

— Какво, по дяволите…

— Скачай, мътните да те вземат!

Ръсел се подчини и миг по-късно се озова на решетъчния под на клетката. Движението на вртележката продължи, бетонната плоча

остана над тях. Тори вече знаеше къде ще ги отведе тя — в подземните галерии на токийското метро.

Напуснаха клетката на най-долното ниво, миг преди вртележката да я насочи отново нагоре. „Ето каква изненада ми е приготвила Фукуда, мрачно си помисли Тори. Да ме подмами тук, на мястото, където преди години се разминах със смъртта… И да довърши започнатото…“

— Какво е станало с теб, по дяволите? — разтревожено попита Ръсел и взе бинтованите й длани в ръцете си.

— Опитах се да летя като птичките, ама май не се получи — шеговито отвърна тя. Едновременно с това обаче в съзнанието й с безпощадна яснота се възстанови картината на битката с кучето пазач. Спомни си, че в момента, в който заби „шурикена“ в корема на звяра, ръката й беше обляна в кръв и вероятно се е плъзнала по някое от остриетата на оръжието. Това обясняваше раната на безименния пръст и нарастващата безчувственост…

— Фукуда е тук, долу — каза Ръсел. — Видях я да се вози на тая странна машина…

— Зная накъде се е запътила — кимна Тори и пое по един от тунелите. — Към мястото, на което ме заряза при последния ни контакт…

— Върху релсите на метрото? — огледа се Ръсел. — Но тези тунели тук очевидно не са в експлоатация! — в същия миг до ушите им достигна глух тътен, бетонните стени започнаха да вибрират. — Едно ниво по-долу? — озадачено я погледна Ръсел. — Под нас?

Тори само кимна с глава.

— Но това е лудост!

— Предупредих те да се държиш настрана, нали?

— Но тук нещата стават лични! — изрази протеста си той. — И нямат нищо общо с нашето разследване…

— Имат и още как! — повиши тон Тори. — Фукуда няма да ме остави на мира, докато знае, че съм в Токио. Нима си въобразяваш, че в подобна обстановка ще можем да провеждаме някакво разследване? — очите й станаха почти черни, сякаш бяха попили мрака на изоставените галерии. — Само едно ще ти кажа… — мрачно добави тя. — Едната от нас ще умре тук! Карма!

— Майната ѝ на кармата! — ядно тръсна глава Ръсел. — Тази глупост съществува единствено в твоята глава!

— Така ли мислиш? — погледнато Тори. — Вече ти казах, че тук човек не може да оцелее, ако не разтвори душата си… И се надявах да ме разбереш!

— Мога да те фрасна по главата, да те метна на рамо и да те изнеса от тук! — предупредително изръмжа той.

— Хайде де, защо не го направиш?

— Помисли малко, Тори! — смени тона Ръсел. — Реагираш емоционално, точно според очакванията на Фукуда!

— Не ми пречи, Ръс — въздъхна тя. — Няма да отстъпя.

Ръсел замръзна на място. Душата му кипеше от гняв, но той бавно осъзна, че това всъщност е страх. Вледеняващ страх за съдбата на тази жена, който буквално го парализираше. „Само едно ще ти кажа… Едната от нас ще умре тук!“

— Добре — кимна с тежка въздишка той. — Значи карма!

„След като си решила, че тук ще бъде последният сблъсък между теб и Фукуда, нека бъде, добави мислено той. Но това ще стане само в мое присъствие! Моята карма е здраво преплетена с твоята. Нима някой ще може да ги различи, когато всичко това приключи?“

Продължиха напред и скоро се озоваха до дупка в купчината чакъл на изоставеното трасе. Над нея бяха прехвърлени две широки дъски.

Ръсел се отпусна на колене и надникна в процепа.

— Господи, до долния тунел има доста голямо разстояние — установи с притеснен глас той.

— Тя е там — кратко отвърна Тори.

Той вдигна глава, огледа решителното ѝ лице и бавно кимна:

— Окей, пръв ще се спусна аз…

Раздалечи дъските и тикна помежду им едната дръжка на тънкото стоманено въженце, което извади от джоба си. Пусна го да се развие в дупката и предпазливо се спусна надолу. Когато краката му стъпиха на другата ръкохватка, той се наведе и я хвана, а тялото му увисна надолу.

Тори го последва, уви краката си около тялото му и внимателно се спусна надолу. Когато го подмина и ръцете ѝ стиснаха глезените му,

тя затвори очи и се пусна. Падна на долното ниво, без да се нарани, ушите й доловиха грохота на преминаващ някъде в далечината влак.

Вдигна ръце и тихо подвикна:

— Хайде!

Тялото на Ръсел се стовари до нея, вдигнатите й ръце омекотиха падането.

— В коя посока? — надигна се бързо той.

— Фукуда ще каже — сви рамене Тори. — Колкото повече номера прави, толкова по-лесно разбирам стратегията й.

Все по-малко ми харесва стратегията, която вие двете обобщавате с думата „карма“ — промърмори Ръсел.

— Човек не може да харесва или да не харесва своята карма — усмихна се Тори. — Той просто я приема…

— Това ми се струва пълен парадокс — поклати глава Ръсел. — Само не зная дали подобно отношение е израз на прагматизъм или обикновена заблуда…

— Помниш ли разговора ни за сливането на мит и реалност, Ръс?

— Да, но какво общо има той с това, което става тук?

— Когато отговориш на този въпрос, ще означава, че си разбрал онзи разговор — отвърна Тори.

— Пак загадки от сорта на Дзен?

— Донякъде — засмя се Тори.

Тунелът започна да кънти от грохота на приближаващ се влак.

— По тази линия ли идва? — стегна се той.

— Не, по съседната.

Той се отпусна, но тревогата в очите му остана.

— Скоро и тук ще премине влак, друг начин няма…

— Нека оставим на Фукуда да се тревожи за разписанието — отвърна Тори и пое напред. — В това отношение си я бива…

Ръсел се безпокоеше от подхода на спътницата си. Не можеше да разбере защо Тори отказва да поеме инициативата. Той самият беше обучаван да атакува при всяка удобна възможност. Защо, по дяволите, тя позволява на Фукуда да диктува темпото на двубоя? Всичките тези отвлечени приказки за стратегия и тактика му се струваха безсмислени, затова реши да открие начин за решителна промяна в техните действия.

В дъното на тунела проблесна светлина.

— Влак?

Тори сложи крак върху релсата и поклати глава.

— Фукуда — кратко отвърна тя. Най-сетне се бяха озовали на терена на решителното сражение.

— Сега кротувай — внезапно рече Ръсел и я притисна към влажната стена на тунела. Тори беше толкова изненадана, че не оказа никаква съпротива.

Той извади револвера си и предпазливо затича напред, към светлината.

„Какъв глупак, Господи, рече си Тори и хукна след него. Въобразявах си, че съм успяла да го откажа от ролята на свой закрилник! А той обеща да не се излага на ненужни опасности!“

Слухът й долови остро щракане, последвано от болезненото изпъшкване на Ръсел. Изтича бързо до тялото му, стоварило се ничком върху релсите. И веднага видя умно замаскирания капан. Кракът на Ръсел беше попаднал в малка дупка между две траверси, а точно над нея беше разположен механизмът на стрелката, която раздвоява релсите.

— Не го докосвай! — разнесе се остър вик и Тори замръзна на място. Фукуда стоеше на петдесетина метра от тях, ръцете й стискаха стоманената ръчка на стрелката.

— Това е лост за ръчно преместване — заплашително просъска тя. — Натисна ли го, глезенът му ще стане на пихтия!

— Нека го натисне! — запъхтяно извика Ръсел, а ръцете му френетично опипваха ситния чакъл. Искаше да намери револвера, който беше изпуснал при падането си. „Какъв идиот съм“, прокле се той, изправи горната част на тялото си и направи опит да измъкне крака си от капана. Болката беше жестока.

— Какво искаш? — подвикна в мрака Тори.

— Нима не знаеш? — иронично отвърна Фукуда, стиснала лоста с две ръце. — Искам да умреш! — брадичката й леко кимна: — Натам!

Тори тръгна към нея.

— Достатъчно! — спря я гласът на Фукуда.

„Все още се страхува от мен, помисли си Тори. Не смее да ме допусне прекалено близо до себе си. Това несъмнено е полезна информация.“ Тя разполагаше с известни оръжия, но вече подозираше, че това няма да бъде достатъчно.

Дясната й ръка висеше край тялото. Направи опит да раздвижи пръстите си и установи, че средните три вече отказват дори да помръднат. Палецът все още действаше, докато кутрето само потрепваше.

Мили боже, тя вече спечели, отчаяно си помисли Тори.

— Човек рядко получава втори шанс — изръмжа Фукуца, отметна глава и мрачно огледа Тори. — Не мога да ти опиша колко ми е приятно отново да те видя тук… Очаквах да се справиш с „шурикена“ и кучето, но все още не мога да разбера как се измъкна от асансьорната шахта и онази въртележка на паркинга… — тунелът заехтя от подигравателния й смях. — В крайна сметка това е без значение, тъй като си тук — на своето лобно място. Точно според плановете ми!

„Злорадства“, помисли си Тори. Едно напълно човешко качество. Дишането й се успокои. Вече нямаше смисъл да гради стратегия — тази работа бяха свършили мястото, времето и обстоятелствата. КАРМА. Понесе се към Фукуда, последната мисъл в главата й беше дали Ръсел в крайна сметка ще проумее какво значи да приемеш съдбата си…

Очите на врага й се разшириха от изненада, ръката върху лоста се поколеба. Спечелена беше една безкрайно ценна секунда, после лостът започна да слиза надолу, релсите проскърцаха. По всичко личеше, че Ръсел ще се окаже пленник на непоносимата болка…

Но спечелената секунда изигра ролята си. Тори връхлетя върху Фукуда, пръстите на лявата й ръка — втвърдени като стоманени блокчета, се стовариха върху китката на врага. Фукуда изпусна лоста, вкопчи се в Тори и телата им рухнаха върху релсите.

Тори имаше и друго предимство, освен изненадата. Фукуда нямаше никакво желание да изпусне лоста, което на практика я принуждаваше да действа с една ръка, а принудителната локализация на тялото й я правеше удобна мишена. Освен това се страхуваше от Тори — един факт, който неминуемо забавя реакциите в мига на внезапната атака. А нежеланието й да влиза в директен двубой продължи колебанието й с още един скъпоценен миг. Така Тори, подпомогната от изключителните качества на изкуствената си става, получи достатъчно време да я докопа.

Фукуда я посрещна с хватка от жиу-жицу, китките й стегнаха шията на Тори. Бяха така плътно притиснати една в друга, че чуваха ударите на сърцата си. Тори удари с коляно бедрото на Фукуда, приведе тялото си напред и здраво я притисна.

Фукуда се намръщи от болка, ставите й пропукаха под силата на ново „атеми“. Но хватката й не отслабна, ръцете й продължаваха да притискат трахеята на противника.

Опряла гръб на влажната стена, Тори се бореше за глътка въздух. Дясната й китка вече беше безчувствена, болката бавно пълзеше нагоре към рамото. Събра мускулите си на топка и нанесе нов удар с коляно в бедрото на Фукуца. Разнесе се пропукване — очевидно ябълката беше изскочила.

Фукуца прибягна до „йо-ибуки“ — агресивното дишане, придружено със заплашително ръмжене. По този начин не само се подготвяше за атака, но и париараше болката.

И в този момент Тори разбра, че жената срещу нея ще разхлаби хватката си само ако умре. Пред очите й се появиха разноцветни кръгове, които бързо отстъпиха място на непрогледен мрак, придружен с остро чувство за дезориентация. „Дръж се, заповяда си тя с болезнено усилие на волята. Дръж се!“ В ушите й засвири мрачен вихър, после изведнъж усети вибрацията на релсите под себе си. Идваше влак!

Ръсел изкрещя от болка, металните клещи на релсите заплашваха да смажат костите му. Дишаше тежко, по лицето му се търкаляха едри капки пот. Тялото му се изви като струна, опитвайки се да излезе от капана. С крайчеца на окото си зърна револвера, мрачно проблясващ между траверсите. Беше на около три метра от него, но толкова недостижим, колкото би бил и на три километра.

„Добре, рече си той. Забрави шибания револвер, мисли как да помогнеш на Тори!“ Не знаеше как… Измъкна ножа, тикна го между релсата и глезена си, но острието само се огъна… Прекрати натиска, не виждаше смисъл да се лишава и от това оръжие.

Ясно виждаше Тори и Фукуда, вкопчени в смъртоносна прегръдка. Движения почти липсваха, сякаш и двете разчитаха да получат предимство посредством своята „хара“ и силата на волята си.

После нещо го накара да вдигне поглед над вкопчените тела. Дъното на тунела просветля, миг по-късно иззад завоя изскочиха огнените очи на приближаващия се влак.

„Света Майко, изпъшка Ръсел. Всички ще умрем!“

Мит и действителност започнаха да се сливат. В жадния за кислород мозък на Тори се мяркаха объркани мисли, блясваха като светкавици в нощното небе, после бързо се стопяваха. Белите петна в паметта й ставаха все по-чести, вече трудно си спомняше къде се намира и с какво се занимава. Тялото й продължаваше да изпълнява командите на вегетативната нервна система и поддържаше жизнените си функции. Но това ставаше все по-трудно, душата й жадуваше за покой, за дълбоките води на безкрайността, сред които времето няма власт, секундите и минутите губят своя смисъл…

Събуди се!

Сълзите на тишината се плъзгаха в душата й, изпълнени с топлина и уют. Пред очите й се спусна мрак.

Мракът означава смърт…

И какво от това?

— Тори!!!

Отвори очи и видя разкривеното от болка лице на Фукуда. Очевадно на края на силите си, тя правеше всичко възможно да я ликвидира, преди да припадне от болката, която пронизваше извадената ябълка на бедрото й.

Отново започна да се унася…

— Тори!!!

Пробуди се за миг, колкото да установи, че това е гласът на Ръсел, който искаше да я спаси… В изражението на Фукуда се появи нещо особено. Но какво? Беше й трудно да мисли, сякаш съзнанието й затъваше в лепкаво блато.

Подхлъзна се и отново потъна в дълбоките води на безкрайността…

— Тори!!!

Фукуда. Нещо става с нея… Лицето й беше прекалено близо. Виж това лице! Върху него е изписано отчаяние! Фукуда също вижда края си!

Също? Или почти?

„Това зависи от мен“, каза си Тори. Коляното й отново се насочи към бедрото на Фукуда. Едва сега видя, че костта беше счупена и грозно стърчеше през дрехата. Нанесе удара с всичките сили, които й бяха останали.

Фукуда нададе болезнен писък, хватката й се разхлаби само за миг. Но в трахеята на Тори се промъкна глътка въздух, силите й се утроиха. Ръцете й се стрелнаха напред и нагоре, пръстите на лявата ръка блокираха натиска, а дясната — макар и безчувствена, все пак успя да стисне китката на Фукуда.

Веднага разбра, че няма сили да я задържи и трябва да търси друг метод за затвърждаване на успеха си. Лявата й ръка се сви в стоманен юмрук, ударът беше насочен напред и нагоре. Лакътят на Фукуда изпука и се строши, от прехапаните й устни бликна кръв, сълзи на болка замъглиха погледа й. Направи опит да контраатакува със здравата ръка, но Тори я блокира със серия от болезнени ветрилообразни удари в гръдния кош.

Самата Тори беше на прага на припадъка, устата й конвулсивно поемаше кислород, дясната ръка безсилно увисна край тялото. Събрала волята си на топка, тя вдигна крак и нанесе страхотно „атеми“ в слабините на противника. Фукуда отлетя метър назад, главата й клюмна.

Тори безсилно отпусна глава над нея, после очите й бяха заслепени от прожекторите на влака, който изскочи иззад завоя на тунела и се понесе към тях.

Скочи на крака и изтича към лоста на стрелките. Но той дори не помръдна, очевидно машинистът вече беше задействал автоматичното превключване. Веднага забеляза, че никелираната стомана е в първоначалното си положение — значи кракът на Ръсел трябва да е свободен.

Хвърли се към него, лицето й се разкриви от болка. Обзе я силен световъртеж, едва успя да се задържи на крака. Вкопчи се в тялото на Ръсел и двамата с олюляване се насочиха към една от работните ниши, изкопани в стената на тунела.

Миг по-късно влакът профуча покрай тях с оглушителен писък на свирката си. Тори напусна нишата и бавно се насочи към мястото, на което беше оставила безжизнената Фукуда. Но върху релсите

нямаше нищо. Тръсна глава и започна да се оглежда, после от устата й се откъсна дрезгав вик. Железни пръсти се впиха в глезена й, очите й се сведоха надолу й видяха призрачното лице на Фукуда между релсите. Разкривено от болка, с бяла като вар кожа и искрящи от ярост очи. Устата бавно се разтвори и Тори видя смъртта си. Между ситните зъби тъмнеше малка метална стрела, която всеки миг щеше да полети към гърдите й.

Отчаяно се вкопчи в пръстите, които стягаха глезена й, но те бяха твърди като стомана и я притегляха към релсите с огромна, нечовешка сила. Устата на Фукуда се разтвори до отказ, бузите й се издуха. Само след миг смъртоносното й дихание щеше да се насочи към Тори…

После се разнесе оглушителен изстрел, усилен многократно от ехото на тунела. Тори подскочи, очите й заплашваха да изскочат от орбитите си. Устата на Фукуда звучно се затвори, тялото й се разтърси от предсмъртни конвулсии. Лявата част на гърдите й бързо потъмняваше от кръв…

Останала без сили, Тори се свлече върху релсите.

Ръсел докуцука до нея, револверът му беше насочен в главата на Фукуда, сякаш все още не беше сигурен в смъртта й.

— Хайде! — изкрещя в следващия миг той. — Не усещаш ли вибрациите? Идва още един влак!

Тори не беше в състояние да помръдне. Втренчена в лицето на Фукуда, тя имаше чувството, че вижда там собственото си бъдеще — мрачно, самотно, неутешимо… Краят на пътя, към който подсъзнателно се стремеше от години, въпреки постоянните сблъсъци със смъртта…

— По дяволите, Тори, ставай! — изкрещя Ръсел. — Вече получи проклетата си вендета!

Коленичи до нея с болезнено изпъшкване, подхвана тялото й и бавно го понесе към работната ниша в стената на тунела. Положи го вътре, после пропълзя до нея с цената на огромни усилия. Мракът се изпълваше с наелектризиращи вибрации.

— Тя е мъртва! — дрезгаво рече Ръсел и се наведе над Тори. — Сега дано се успокоиш!

Направи опит да прегледа раните й, но се отказа. Тъмнината беше непрогледна.

— Къде си ранена?

— Ако не беше викал името ми, сега щях да съм на релсите — унесено прошепна тя. Отпусна глава на рамото му и усети прегръдката на топлите му длани. Затвори очи, но това само усили световъртежа й. Стана й много лошо. — Ръсел, кракът ти…

В тунела се появи ослепителна светлина, миг по-късно влакът профуча край тях с оглушителен грохот. Ръсел изчака малко, после успокоително я стисна за рамото:

— Всичко е наред, сега ще се измъкнем от тук!

Помогна на Тори да стане на крака, но тя безсилно се отпусна в ръцете му, а лицето й се разкриви от болка.

— Тори, какво ти е?!

— Грешиш, Ръс — тихо прошепна тя. — Нищо не е наред… — Отново си спомни как заби „шурикена“ в корема на страховития пес „акита“ и ръката й се обля в кръв… — Не мога да ходя — дрезгаво добави тя и мълчаливо му показа подутата и почерняла рана на пръста си. — Това е от проклетата отрова на Фукуда…

КНИГА ТРЕТА
ДЗЕН-ПОЛИЦАЯТ

„И най-нескопосано свършената работа се предшества от добри намерения.“

Оскар Уайлд

ДЕСЕТА ГЛАВА

Токио, Звездното градче, Москва, Архангелское

— Ах това мръсно копеле Хитасура! — изръмжа Големия Езо.

Намираше се във влажния тунел под сградата „Кинжито“ и гледаше с мрачен поглед обезобразеното тяло на Фукуда. Зъбите й все още стискаха тръбичката за духане, стоманеният „шурикен“ вътре така и не беше излетял. Изпита чувство на гордост от решителния израз на лицето й — приличаше на тигрица, която всеки миг ще се нахвърли на жертвата си. Тази жена беше постигната от самурайска смърт, на бойното поле…

— Мръсното копеле Хитасура! — повтори заплашително той, но в поведението му липсваше мъката, която обикновено се ражда при загубата на близък роднина или ценен помощник като Фукуда.

В съседния тунел профуча влак, грохотът дълго отекваше в бетонната тръба.

— Това е работа на онова копеле Хитасура, което е довело бойците си тук!

Кои — „твърдата машина“, която някога носеше името Хоно Канзей, бавно коленичи до него. Пръстите й леко докоснаха хладната буза на Фукуда.

— Това не е работа на Хитасура — тихо промълви тя. Гласът й беше хладен и далечен. — Преди да бъде застреляна, е водила ръкопашен бой… С противник, който е бил по-силен от нея…

— Тори Нън! — изръмжа Големия Езо. — Ето защо Хитасура е побягнал още при първия капан и е тръгнал да събира армията си! После ги е довел горе, в музея… Заради тази жена е рискувал да попадне в лапите на полицията. Двамата пак са в екип и това е лоша новина за мен.

— По-скоро за нея — процеди Кои и бавно се изправи.

Небето на изток поруменя, първите лъчи на слънцето — оранжеви като току-що изстискан портокалов сок, неуверено надникнаха през тесните процепи в сивите облаци. Когато върховете им докоснаха водите на река Сумида, която извиваше току под блока, в

който се намираше апартаментът на Големия Езо, те блеснаха като разтопено олово.

Изправена до прозореца, Кои безмълвно наблюдаваше как оловото потрепва и оживява, развълнувано от малка рибарска лодка, насочила се към крайбрежното рибно тържище Тцуки. Водата, а и бреговете на реката съдържаха в себе си толкова нюанси на сивото, че Кои неволно се зае да ги брои. Сякаш се готвеше да изнася сказка за величието на безкрайността…

— Предстоят ни няколко неотложни задачи — каза Големия Езо. — Първо: трябва да открием начин да се вмъкнем в сделката между Хитасура и Кунио Мишита. Проклетникът положително смуче огромни суми от Мишита за своето посредничество. Дневниците на Саката разкриват огромните мащаби на политическата корупция, а точното описание на дадените подкупи е нещо наистина безценно. Защо неговите, а не моите пръсти да са в кацата с меда?

Това обаче няма да стане лесно. Както знаеш, в дневниците на Саката има бели полета. Никъде не се споменава за физическата връзка между Хитасура и Мишита. Дали това е случайно?

Второ: Хитасура трябва да бъде наказан за враждебните си действия срещу членове на моя клан. Трето: Тори Нън трябва да си получи заслуженото по същите причини. Тя е ликвидирала Фукуда със собствените си ръце.

Над реката се появи чайка, в перата й се съдържаха всички нюанси на сивото, които се преливаха от движението й над огряната от утринното слънце вода и все още тъмните брегове. „Аз съм като тази чайка, помисли Кои. У мен се съдържат всички нюанси на сивото, то е естествената ми среда.“

— Надявах се да прекарам повече време с Фукуда — промълви тя.

Големия Езо внимателно я изгледа. Фигурата й ясно се очертаваше в рамката на прозореца, обляна от слънчевите лъчи. Но чертите на лицето й, забулени в мрак, бяха някак нереални — като божествена маска от пиеса „бунраку“…

После тя се размърда, оранжевата светлина се плъзна по скулата и съживи плътта й, попаднала за миг в тъмната зеница на окото. Големия Езо неволно потръпна от налудничавия блясък в това око —

черна сила, родена в мрака на нощта… Дълбоко се съмняваше, че ще бъде в състояние да укроти тази сила и да я подчини на своите цели.

Тръсна глава да прогони мрачните си мисли и каза:

— От теб ще искам да използваш по най-добрия начин позицията си в офиса на Мишита… Как мислиш, дали ще можеш да ми изготвиш списък на хората, с които босът ти се среща по-често от три пъти в месеца?

Кои започна веднага, сякаш в главата й се включи портативен компютър. Изреди около дузина имена, после добави:

— Тук не включвам хората от „Кага“, които направиха джойнт венчър с Мишита…

— Какъв по-точно?

— Някаква научно-техническа лаборатория, която едва ли представлява интерес за нас — отвърна Кои.

Големия Езо хвърли поглед на часовника си и хвана телефона. Подхвърли няколко думи в слушалката, после затвори и вдигна глава:

— Време е за закуска.

— Първо ще ме изкъпеш — поклати глава Кои и очите й гладно проблеснаха. — После ще отидем да свършим необходимото…

Големия Езо не беше свикнал да получава заповеди от когото и да било. Отвори уста да протестира, после отново я затвори — преценил, че за момента е по-добре да се шегува с Кои, вместо да влиза в конфронтация с нея. Загубата на Фукуда превръщаше тази жена в жизнена необходимост за него — нещо, което едва ли би й признал на глас. А убийството на Фукуда — хладнокръвно и жестоко, изискваше бърз и не по-малко жесток отговор. В противен случай авторитетът на Езо сред подчинените му рязко щеше да намалее, а това той не можеше да си позволи. По тази причина замълча и кимна покорно е глава. Сякаш беше жена…

Банята беше примитивна, но построена със свръхмодерни материали. Извити във формата на S стъклени блокчета изграждаха стена от воднистозелена светлина, която хвърляше ослепителни отблясъци върху разпенената вода. Футуристичната панорама на Токио отвъд тази стена се превръщаше в сивкав лабиринт — в нещо, което Кои сякаш трябваше да усъвършенства със силата на волята си.

Украсата на противоположната стена се изчерпваше с няколко древни маски. Острите черти на мрачни богове навяваха спомен за

отдавна погребани митове. Но Кои ги приемаше като ярко доказателство за силата и безсмъртието на японската култура, виждаше в тях всичко онова, което крепи народа, населяващ древната земя Нипон. За нея те бяха ключ към великата империя, към истинската Япония, търпеливо очакваща своите нови самураи…

Голото й тяло бавно се потопи в горещата вода. Отпусна се на дъното на ваната и зае позиция лотос, сребристата водна струя заплющя върху косата й.

— Сега вече виждам дълбоко погребаната истина — тихо, но отчетливо промълви тя. — Вече не могат да ми попречат дебелите пластове лъжи, които я прикриват… — очите й не бяха насочени към Големия Езо, не гледаха нищо конкретно в помещението. — Фактът, че съм се родила „хиноеума“, не е проклятие, а небесна благословия. Бях отведена при Човека с единственото дърво именно защото съм „хиноеума“ и така получих възможност да стана воин. Върнах се в света на обикновените хора само за да попадна отново в догмите на семейство й приятели, по принуда потисках голяма част от наученото на самотния остров. Наложи се да се приспособявам, да бъда покорна дъщеря и още по-покорна бъдеща съпруга. Вече не се страхувах от проклятието на „хиноеума“, защото от Човека с единственото дърво научих как да се боря с него. На раздяла той ме увери, че съм достатъчно силна и сама мога да реша дали да бъда „хиноеума“, или не…

Оказа се обаче, че греши… Или пък просто ме излъга, като всеки мъж… Защото истината е друга: „Аз съм «хиноеума» и именно поради това обладавам божествена сила. Моите зли помисли и кръвожадност са истински небесен дар!“

Стройното й тяло се изправи, сребристи капчици се плъзнаха по гладката кожа, под която играеха мускулите. Един тъмнокос Левиатан с искрящи очи и несъкрушим дух бавно се надигаше от тайнствените дълбини…

Над Сумида се стелеше синкава мъгла. Утринното изкупуване на улова вече беше приключило, сега пред сергиите на рибния пазар Тцуки се трупаха главно закупчици на ресторанти и закусвални, които осигуряваха продукти за обяда и вечерята.

Големия Езо и Кои затръшнаха вратичките на сребристия блиндиран мерцедес и тръгнаха по мокрия бетон, който все още беше хлъзгав от наскоро изкормени вътрешности. Шмугнаха се между сергиите с номера 5 и 9 и влязоха в малкия ресторант, сгушен зад тях.

Това беше по-скоро кафене с кухня в дъното, в помещението за клиенти имаше само три-четири масички.

Единственият посетител се беше изправил пред тезгяха. Чиновник на средна възраст с гънки мустачки и задължителния за деловите среди раиран костюм с жилетка. Кои изненадано установи, че това е вицепрезидентът по административните въпроси на корпорацията „Кага“ — същият, който губеше купища пари в едно от комарджийските свърталища на Големия Езо. Същият, когото беше видяла да иска огромни заеми…

Двамата мъже само си кимнаха и това беше всичко. Липсваха обичайните любезности, Големия Езо изобщо не си направи труда да обясни по някакъв начин присъствието на Кои. А самата тя изпита странното чувство, че отново е попаднала в офиса на Кунио Мишита и никой не забелязва съществуването й.

Големия Езо си поръча „асари“ — ястие от съвсем пресни мидички, наподобяващо гъста супа. Кои предпочете „оякони“ — бъркани яйца с червен лук, върху които се слагаха три дълги ивици рибно филе.

— Висят много пари — промърмори Големия Езо.

— В момента не съм в състояние да ги върна — вдигна глава вицепрезидентът на „Кага“, но погледът му беше насочен в стената.

— Разбирам — кимна Големия Езо. — Временно ще се задоволя само с лихвите…

Кои изпита чувството, че присъства на разговор между духове. Главата на вицепрезидента кимна и едва забележимо потъна между раменете. Кои не виждаше лицето му.

— Вашата компания е подписала договор за съвместен проект с Кунио Мишита — отбеляза с равен глас Езо. — За какво по-точно става въпрос?

Мустакатият пред тезгяха потъна в размисъл. Изминаха няколко дълги секунди, преди да въздъхне и да отговори:

— Преди около две години нашите учени откриха една нова технология… Работиха върху нея дълго и упорито, но така и не успяха

да намерят практическото й приложение… После се появи Кунио Мишита и прояви интерес.

— Откъде е научил Мишита за новите технологии на „Кага“? — попита Големия Езо.

Тънките мустачки язвително се присвиха:

— Добър въпрос. На който все още се опитваме да намерим отговора… Лично аз нямам никаква представа… Може би той също си има шпионин в „Кага“, като вашата приятелка тук…

— Все някой трябва да му е предал необходимата информация, нали? — обади се Кои.

— Сигурно — сви рамене вицепрезидентът и равнодушно добави: — Във всеки случай Мишита имаше съвсем конкретни идеи за използването на нашата технология… Въпреки че тя е свързана с ядрени материали… Ние нямахме никакво желание да му отстъпим правата, но за нас тази технология беше напълно безполезна… Стигна се до логичното решение да създадем съвместно предприятие — така наречения джойнт венчър…

— Разбирам — кимна Големия Езо и старателно осмука една малка мидена черупка. — Значи този джойнт венчър няма нищо общо с научноизследователската дейност, така ли?

— Да — кимна вицепрезидентът на „Кага“. — Става въпрос за производствено предприятие.

— И какво ще произвежда то?

— Не зная — поклати глава мустакатият. — Известно ми е само, че за производството са необходими големи количества хафний, които внасяме нелегално…

— Какво, по дяволите, е това хафний? — вдигна вежди Големия Езо.

Вицепрезидентът на „Кага“ търпеливо обясни, че хафний се използва при производството на контролни пръти за ядрените реактори, тъй като има свойството да поглъща свободни неутрони, дори когато горивото е изчерпано и трябва да бъде подменено.

— По всичко личи, че новото производство е свързано по някакъв начин с ядреното гориво — заключи той.

— Ядреното гориво? — повтори с недоверие Големия Езо и поклати глава. Не беше очаквал подобен ход на събитията. — Бизнесът на Кунио Мишита няма нищо общо с атомната енергия!

— Предполагам, че вече има — отвърна онзи.

— От кого Мишита купува този хафний?

— От една западногерманска фирма, която е собственост на аржентинец на име Естильо.

— Тя ли го произвежда? — попита Кои.

— Откъде да знам? — сви рамене вицепрезидентът.

Големия Езо хвърли озадачен поглед на спътницата си и тя поясни:

— Познавам добре тази германска компания, Кунио Мишита има няколко сделки с нея. Аржентинецът Естильо е посредник, нещо като брокер, който доставя редки суровини и материали. Хафният е един от тях… — замълча за момент, после се извърна към бизнесмена пред бара: — Знаете ли откъде доставя Естильо този хафний?

— Нямам никаква представа — отвърна онзи. — Мисля, че дори Тен-сан е в пълно неведение… — имаше предвид Фумида Тен, президента на корпорацията „Кага“. — Аз самият не познавам дори тази германска компания, зная само, че в Япония тя се представлява от „Будоко асошиейтс“…

— Юридическа кантора с изключително разнообразна дейност — отбеляза Големия Езо. — Имате ли представа точно кой от „Будоко“ се занимава с преките трансакции?

— Не — отвърна вицепрезидентът. — Не би трябвало дори да зная за съществуването на „Будоко“… Стана случайно… По принцип аз подписвам всички сметки на компанията, които едва след това отиват за осчетоводяване. Но плащанията на „Будоко“ не минаваха през мен…

Големия Езо довърши своето „асари“ и доволно млясна с уста.

— Нещо друго, което би представлявало интерес за мен? — попита той.

— В момента не мога да се сетя — отвърна вицепрезидентът на „Кага“. Закуската в чинията му беше недокосната, очите му пробягаха по нея с видимо съжаление. Сякаш вече не можеше да си спомни кога за последен път е имал апетит… — Впрочем, мисля че трябва да добавя още нещо… Според мен идеята за джойнт венчър не принадлежи на Мишита. По време на преговорите с него имаше и един друг човек, американец…

— Бизнесмен?

— Не, изобщо не приличаше на такъв. Представиха ни го като мистър Смит и това беше всичко…

Големия Езо кимна, хвърли няколко банкноти на масата и тръгна към изхода. Кои го последва. В продължение на няколко минути се разхождаха между оределите клиенти на пазара, просто защото мястото беше подходящо за разговор.

— В играта влизат нови и доста интересни участници — промърмори Големия Езо. — Това означава, че нашето любопитство се разширява, нали? Вече не преследваме само Мишита и Хитасура, а „Кага“ и една от най-солидните юридически кантори на страната… Къде е мястото на Хитасура в тази картина? Все още не можем да разкрием същността на отношенията му с Мишита, да не говорим за появата на тайнствения американец… Ти забелязала ли си около Мишита някой, който да отговаря на описанието на този „мистър Смит“?

— Не.

— Добре, засега ще оставим въпроса висящ — въздъхна Големия Езо. — Я ми кажи защо прояви интерес към доставчика на хафния?

— Не съм много сигурна — отвърна с въздишка Кои. — Но имам чувството, че нещо не се връзва…

— Допускаш, че нашият човек лъже?

— Не. Прекалено е уплашен от теб за подобна дързост. Според мен той не е в течение на нещата. Ние също. Пред очите ни се очертава безформена маса, лишена от отличителни белези. Все още не сме в състояние да я идентифицираме.

Големия Езо потъна в размисъл, разходката им продължи в мълчание.

Измина доста време, преди той да вдигне глава:

— Нещо друго да ти минава през главата?

— Да — кимна Кои. — Мисля, че е време да включим в играта дешифрираните дневници на Какуей Саката. С тяхна помощ ще открием какви са намеренията на Хитасура…

Големия Езо започна да клати глава още преди да я изслуша:

— Според мен той вероятно вече е запознат със съдържанието им… Нали брат му ги дешифрираше? Не мога да рискувам, това би означавало голямо унижение за мен.

— Тогава използвай дневниците срещу Кунио Мишита.

— Може. Но това няма да стане сега. Дневниците са всичко, с което разполагаме. Не искам да изстрелям единствения патрон в цевта на пистолета си, преди да съм напълно убеден, че и размахването му няма да свърши същата работа…

Кои се замисли, после бавно кимна с глава.

— Има и още нещо — подхвърли тя. — При споменаването на „Будоко асошиейтс“ в главата ми звънна предупредително звънче… Спомних си за него едва когато ме попита за редовните посетители на Мишита… Мисля, че сега е време да обсъдим по-подробно този въпрос. Един от съдружниците в „Будоко“ се нарича Йен Ясувара, млад и изключително талантлив юрист. Чувал ли си за него?

— Да — отвърна Големия Езо. — Интересното обаче е, че и ти си чувала за него. — Умът му бясно препускаше. Йен Ясувара беше главната причина за смъртната вражда между Фукуда и Тори Нън. Фукуда се сближи с него по настояване на Големия Езо, който проявяваше особен интерес към част от сделките на младия юрист. Задачата й беше да открие всичко, което би могло да влезе в употреба. Фактът, че е решила да вдигне крака пред Ясувара, изобщо не го вълнуваше, но това, че не откри нищо за сделките му, го накара да се замисли. После на сцената се появи Тори Нън и операцията се провали. Просто защото се оказа, че Фукуда все пак не е била напълно лишена от чувства…

А сега събитията се развиваха по съвсем друг начин. Оказа се, че Йен Ясувара поддържа връзка с Кунио Мишита. Възможно ли е именно тази връзка да е пропусната в дневниците на Саката?

— Какъв беше бизнесът на Ясувара и Мишита? — попита на глас Езо.

— Не знам — замислено поклати глава Кои. — Мишита нито веднъж не го прие в офиса си, аз самата не съм получавала нареждане за организиране на някаква среща… На практика едва ли бих научила нещо за Ясувара или „Будоко асошиейтс“, ако преговорите с „Кага“ за бъдещия джойнт венчър не бяха се затегнали… Именно заради тези преговори Мишита ми оставяше телефон, на който мога да го открия при евентуалното му отсъствие. Номерът винаги беше един и същ…

Спомням си, че настояваше всеки ден между два и три следобед да бъде свободен. Разбира се, аз не го попитах защо. Но няколко пъти

го търсих на този телефон, особено когато преговорите с „Кага“ бяха в най-важната си фаза…

— А номерът се оказа на „Будоко асошиейтс“, така ли?

— Тъкмо това е интересното — въздъхна Кои. — Насреща неизменно вдигаше жена. Не беше секретарка, това ясно личеше от говора й… Освен това прехвърлянето на разговора не ставаше по обикновените вътрешни линии. Отначало помислих, че става въпрос за частен дом, но се оказа, че греша. Един ден, точно когато Мишита отсъстваше, от „Кага“ ни изпратиха папка с документи по специален куриер. Очевидно ставаше въпрос за важни документи, иначе биха ги пуснали по факса. Пликът беше запечатан с восъчния печат на „Кага“…

Позвъних на Мишита на специалния номер и му съобщих за пратката. Той ми каза да ида при него с плика, но да използвам метрото, а не служебен автомобил.

Кои замълча и потъна в размисъл.

— Отначало помислих, че се притеснява от уличните задръствания. По това време на деня метрото е най-бързият начин за придвижване в Токио. Сега обаче съм убедена, че е имал предвид сигурността. Двамата с Йен Ясувара се намираха в един частен клуб в Шинжуку. Достъпът до стаята им се охраняваше от жената, която отговаряше на телефона. Оказа се, че е Мама-сан, която притежава свой собствен „акачочин“. Бизнесът й бил да осигурява „абсолютна сигурност и уединение за важните си клиенти“ — това бяха собствените й думи…

— Разказът ти става все по-вълнуващ — отбеляза Големия Езо. — Мишита и Ясувара са работили върху толкова секретен проект, че никой от двамата не се е възползвал от удобствата на собствения си офис… — замисли се за миг, после попита: — А защо Мишита е решил да ти се довери?

— Честно казано, изобщо не съм си задавала този въпрос — отвърна Кои. — Бях съвършена в работата си, притежавах най-ценното качество за всяка секретарка: да бъда тиха и незабележима, почти невидима… Той ме приемаше като жив компютър със сръчни ръце, нищо повече. Изобщо не е подозирал, че човек като мен може да разсъждава самостоятелно…

— Толкова по-зле за него — изръмжа Големия Езо.

Йен Ясувара живееше в модерна къща на „Хироо“ в Минатоку и изглежда не се тревожеше от факта, че наоколо е пълно с новобогаташи и чужденци, които държат да демонстрират статута си. За хората, които отскоро разполагат със средства, изглежда е важно да се перчат пред останалите, помисли си Големия Езо, докато мерцедесът плавно се плъзгаше по широката улица. Това е проява на глупост и небрежност. Големия Езо беше доволен. Той живееше от небрежността на хората.

Отби до тротоара и спря, но двигателят продължаваше да работи.

— Ще го познаеш ли?

— Да.

Той й повярва. Вярваше на всичко, което казва. Поведението й показваше, че Кои никога не изпитва нужда да прибягва до дребни лъжи. На практика изобщо не я беше грижа как хората реагират на думите и постъпките й. Това, общо взето, беше едно огромно предимство, но Големия Езо продължаваше да се безпокои от дълбоката й апатия по отношение на човешките контакти. Кои приличаше на водна струя с голям дебит, бликаща от планински извор: докато човек има нужда от силата на тази струя, всичко е наред. Но какво щеше да стане, когато тази нужда отпадне и водата трябва да бъде спряна?

Беше малко след осем часа вечерта. Отразило милиардите разноцветни светлини на града, небето имаше цвят на бронз. Сякаш нощта не съществуваше… През целия ден се бяха опитвали да засекат местоположението на Хитасура й Тори Нън, но не ги откриха, въпреки широката мрежа информатори на Големия Езо. Започнал обещаващо, денят постепенно се превърна в сиво и дразнещо безплодно очакване. Въпреки уверенията на лейтенантите от клана на Езо, че противникът ще бъде засечен най-късно до полунощ. Така или иначе, трябваше да чакат, като през това време можеха да свършат някоя друга работа…

Кои отвори вратичката и се плъзна навън. Стъпи на тротоара и решително се насочи към млад мъж в безупречно скроен костюм, който тъкмо излизаше от входа на Ясувара. Не каза „това е той“, не каза абсолютно нищо. Просто стана и тръгна. Големия Езо отново си помисли за неудържимата водна струя…

Кои се изправи пред младежа, който очевидно не изглеждаше очарован от подхода й. Каза нещо, лицето му видимо пребледня. Големия Езо се усмихна. Миг по-късно Ясувара се озова на задната седалка на мерцедеса в компанията на Кои.

— Кои сте вие, бе хора? — напрегнато попита младият мъж. — Какво искате от мен?

Големия Езо отбеляза, че очите му бяха заковани върху лицето на Кои. „Още по-добре, рече си той. Искам да остана максимално незабележим. Ако нещо се объркa, цялата тежест ще поеме Кои.“

— Според мен красотата е дар Божи, господин Ясувара — каза той. — Тя не се полага на всеки…

— Какви глупости дрънкате? — Ясувара направи опит да изглежда ядосан, но от това страхът му пролича още по-ясно.

Кои спокойно вдигна ръка и заби кървавочервения си нокът в бузата му. Ясувара подскочи от изненада и болка, но лявата ръка на Кои вече стискаше рамото му. Нокътят се завъртя и потъна още по-дълбоко в плътта му.

— Хей, какво правите? — извика той.

— Пикник, господин Ясувара — закачливо Отвърна Големия Езо. — Излезли сме на пикник и искаме да се забавляваме…

Кои измъкна нокътя си, от раната потече кръв и започна да кваси снежнобялата яка на юриста. Няколко ситни капчици кацнаха на скъпата копринена вратовръзка на сини и кремави райета.

— О, Господи! — простена младият мъж.

— Мисля, че е време да преминем върху същността на нашия разговор — хладно отбеляза Големия Езо.

— Разговор? Защо тогава беше нужно всичко това?

— Просто искахме да демонстрираме сериозността на намеренията си, господин Ясувара. Аз си вадя хляба от информация и имам чувството, че днес вие ще ме направите богат…

— Аз пък мисля, че грешите! — тръсна глава Ясувара. — Понякога човек се обърква, нали?

Големия Езо не му обърна внимание и продължи с равен глас:

— Вие имате съвместен бизнес с двама мъже, които ни интересуват: Кунио Мишита и Фумида Тен, президента на „Кага“… Ще отречете ли това?

— Вие сте Якудза! — изпъшка Ясувара и втренчи уплашен поглед в кървавочервения нокът на Кои, поклащащ се заплашително пред лицето му, извит като нокътя на ястреб.

— Няма значение какви сме, особено пък за вас — отсече Големия Езо. — Зададох ви въпрос и чакам отговор!

— Пуснете ме! — повиши глас Йен Ясувара. — Не познавам тези хора!

Кои повтори операцията, но този път нокътят и не остана на място, а се плъзна надолу по бузата, оставяйки след себе си кървава следа. Купето се разтърси от болезнения стон на пленника.

— Мишита и Тен — повтори Езо. — Те са ваши клиенти?

— Да — побърза да отговори Йен Ясувара, а очите му станаха почти разногледи в усилието си да държат на фокус опасните нокти.

— Какво знаете за една западногерманска компания, която е притежание на човек с аржентински паспорт? Името му е Естильо.

— Вижте — проплака умолително Ясувара. — Ще си имам сериозни неприятности, ако отговоря на този въпрос!

Големия Езо се засмя:

— Вие вече си имате сериозни неприятности, господин Ясувара. Бих казал — Най-сериозните възможни…

— Трябва да разберете, че… — започна младият мъж, но не успя да довърши изречението. Нокътят на Кои се заби на милиметри под окото му, от устата му излетя див вик. Направи опит да се отдръпне, но хватката на жената беше желязна.

— Да, да!… — изкрещя той. Дясното му око се зачерви, сълзи бликнаха изпод клепачите му. — Компанията на Естильо ме използва като посредник, задачата ми е да транспортирам известни количества специална стока…

— Под „специална“ имате предвид забранена, нали? — пожела да уточни Големия Езо. — А под „транспортиране“ — прехвърлянето на тази стока през границите без знанието на съответните митнически власти… Така ли е, господин Ясувара?

Младежът се поколеба, а Кои потопи показалеца си в кръвта и го опря в пресъхналите му устни.

— Да — дрезгаво отвърна Ясувара и тялото му се разтърси от страх.

— Откъде идат хафният на Естильо? — обади се за пръв път Кои и Ясувара подскочи от изненада. Явно не беше очаквал участието й в разпита.

— Моля ви! — простена той. — Моля ви!

Кои заплашително се наведе към него и тялото му се сгърчи.

— Естильо купува хафний от една френска компания — побърза да каже той. — Името й е „Лумиер д'Ор"… Регистрирана е във Франция, но собственикът й е американец.

— Същият, който присъства на преговорите между Мишита и президента на „Кага"? — попита Кои.

— Не зная.

— Би трябвало да е той!

— Не мисля така — поклати глава Ясувара. — Американецът контролираше преговорите, макар че двамата президенти правеха всичко възможно да скрият този факт… А аз имам доста голям опит, за да бъда заблуден… Затова съм сигурен, че „Лумиер д'Ор" е обикновен доставчик, чрез който се осигурява хафният… Този човек не беше бизнесмен, знаете…

„Ето, вече втори път чувам едно и също твърдение, помисли си Кои. Вицепрезидентът на «Кага» също отбеляза, че тайнственият американец не прилича на бизнесмен…" Помълча малко, после попита:

— „Кага" купува хафний директно от Естильо, така ли?

— Не. Именно това е една от причините да наемат мен. Мишита купува хафния от западногерманската компания, като плащанията стават от името на анонимна финансова къща със седалище в Монсерат — един от Карибските острови. Тази операция беше организирана от мен и по този начин Мишита няма никаква връзка с прехвърлянето на сумите.

— Как така няма? — попита Големия Езо. — Нали той трябва да осигурява капитала на тази финансова къща?

— Да, но без директни трансфери — отвърна Йен Ясувара. По лицето му се стичаха едри капки пот, смесваха се с кръвта, и се стичаха надолу към шията му на мръснорозови вадички. — За тази работа отговаря третият участник в операцията…

— Кой е той?

Йен Ясувара се поколеба, но Кои вдигна ръка и извитият нокът застрашително тръгна към очите му.

— Хитасура — преглътна младежът, а гласът му прозвуча така, сякаш някой беше пробил дупка в гърдите му.

„Ето каква била работата, въздъхна Големия Езо. Ето я връзката, която никой не смее да признае. Връзката, която дори Какуей Саката беше пропуснал в своите дневници…“

Очите му се насочиха към лицето на Йен Ясувара в огледалцето за обратно виждане. Ужасът на юриста беше осезаем, изпълваше купето на мерцедеса като странен парфюм.

— Можеш ли да повярваш на всичко това? — подхвърли на Кои той. — Хитасура, Мишита и „Кага“ са се обвързали в една сладка сделчица, нали?

Погледът му се върна върху лицето на Ясувара.

— Ще ви попитам още нещо — внимателно подхвърли той. — Защо Мишита и Хитасура използват тайни фондове в чужбина за финансиране производството на ядрени реактори?

— Защото местните закони забраняват подобна дейност — отвърна Ясувара. — Освен това реакторите се произвеждат за износ…

— Купува ги онзи, който предложи най-добра цена, така ли?

— Не. Цялото производство отива за един-единствен клиент… — в гласа на юриста се появи отчаяние. Сякаш за миг беше надникнал в бъдещето и беше разбрал, че там няма нищо добро за него. — Аз лично изготвих договора… Всички компоненти се изпращат в Русия. Получател е една нелегална антиправителствена организация, известна с името „Бялата звезда“.

Осветлението рязко намаля, но Ирина съвсем ясно виждаше лицето на Одисей. Сякаш кожата му беше попила светлината по време на изкуствено поддържания „ден“ и сега фосфоресцираше. Беше й приятно в морската вода на басейна, не изпитваше никакво притеснение от компанията на Героя и синия делфин. Поддържаше тялото си на повърхността с лениви движения на краката.

— Предупреждавам те, че съм радиоактивен — обади се Одисей. — По време на полета ми сред звездите бях подложен на огромни дози космическа радиация…

— Искаш да кажеш, че дори раят си има отрицателните страни?

Ирония усмивка се плъзна по устните на Героя.

— Не те ли е страх?

— От какво? — попита Ирина. — Лара и Татяна страх ли ги е?

— Те си вършат работата и са готови да понесат последиците — вече сериозно рече Одисей.

— Извинявай — леко го докосна Ирина. — Не исках да бъда груба…

— Няма нужда да се извиняваш — усмивката се върна върху лицето му, а тя изпита чувството, че слънцето изгрява над вълните. — Тук хуморът сериозно ми липсва…

— Страхувам се, че това е по вина на Марс — отвърна тя и нададе уплашен писък, тъй като делфинът се беше шмугнал между краката й.

— Арбат те харесва — отбеляза Одисей. — Странно, очаквах, че ще ревнува…

Делфинът изскочи на повърхността между двамата, от устата му излетяха забързани писъци. Ирина сложи длан върху мократа, мека като кадифе муцуна:

— Тя знае, че няма опасност да ви разделя…

— Така е — кимна Одисей. — Наистина знае…

Вълните се плискаха около тях, във въздуха се носеше аромат на сол и фосфор. Замаян от близостта на това необикновено човешко създание, духът на Ирина бавно се освобождаваше от оковите на условността, пропълзяваше навън като термит от дупката си.

— Какво друго знае Арбат?

Очите на Одисей бяха по-бледи дори от кожата му.

— Волков ли те накара да ми зададеш този въпрос?

— Не. От къде на къде?

Над водата се спусна мълчание, дори Арбат се укроти.

— Наистина няма причини… — промърмори най-сетне Одисей.

— Май не го обичаш много, а?

— Хайде да не говорим за другаря Волков — предложи той. — Темата е доста отегчителна.

Ирина направи опит да възприеме чутото, после поклати глава и смени темата:

— Откъде се познаваш с Наташа Маякова?

— В първите дни след завръщането ми от Космоса нямаше басейн, нямаше Арбат… Беше ми скучно, налагаше се да ме водят в Москва, ходех на театър. Гледах Наташа в „Чайката“. Играта й ме развълнува и попитах дали мога да се запозная с нея. Придружиха ме до кулоарите, останах запленен от нея…

— Разбирам — промълви Ирина. — В началото мислех, че няма да я харесам, но отдалеч някои хора създават погрешно впечатление у другите…

— А има и такива, които създават погрешно впечатление у самите себе си — отбеляза Героя.

Ирина бавно доплува до него:

— Има ли някой друг тук?

— Волков си тръгна. Лара и Татяна спят. Сами сме, ако не броим мониторите, естествено… Но те не са в състояние да уловят нищо от това, което става в басейна… Само писъците на Арбат, от които дежурните едва ли могат да си направят някакви заключения…

— Според мен е ужасно да те следят по този начин!

— Според мен също.

— Ще попитам Марс дали може да се направи нещо.

Одисей отметна глава и се разсмя:

— Много бих искал да чуя отговора му!

— Защо се смееш? — учудено го изгледа Ирина. — Марс разполага с широки правомощия.

— Аха… Но ако наистина успееш да го убедиш, че няма смисъл от кучета пазачи, аз ще ти бъда дълбоко благодарен…

— Не ти ли писва от този басейн?

— А на теб не ти ли писва от Русия? — имитира гласа й той.

— Шегуваш ли се?

— Съвсем не. Свободата не може да бъде обект на шеги.

— Да… — поклати глава Ирина. — От време на време наистина ми писва от живота…

— Браво, ето една стъпка във вярната посока…

Изведнъж й се прииска да му разкаже за Кеймбридж, за студентските празници с пица и кока-кола, за искреността… Но думите така и отказаха да излетят от свитото й гърло.

Одисей лежеше отпуснат по гръб върху водата, очите му бяха насочени нагоре. Сякаш бяха мощни прожектори или някакви радари

от нов тип, които пронизват бетонната плоча на покрива, пробиват облаците на Звездното градче и се устремяват към звездите…

Ирина започна да свиква с мълчанието му. То не означаваше, че не я слуша, а обратното — беше признак на неотклонното му внимание. Скоро усети, че това мълчание няма нищо общо с обикновените паузи в разговора между двама души, а по-скоро е един особен вид комуникация, интимен начин на общуване с онзи, който умее да го оцени…

— Какво остави там, горе, сред звездите? — тихо попита тя.

Одисей замръзна на място, само очите му проблясваха сред разлюляната вода.

— От къде знаеш, че съм оставил нещо? — смаяно прошепна той.

— Ами… — Ирина напразно се бореше да намери точния отговор. — Просто зная… Чух нещо в тишината, стори ми се, че виждам някакъв образ…

— Аз мислех за онази част от моята същност, която не се завърна на Земята — тихо поясни той.

— Коя е тя?

— Не мога да й дам точна дефиниция като на крак или ръка… — Одисей се замисли, очевидно сега беше негов ред да търси точните думи. — Със сигурност зная само едно: по време на инцидента частица от мен изгоря… Същевременно към същността ми се добави нещо ново. После част от новото също изчезна и животът ми стана много труден… Дори ужасен. Разбираш ли изобщо нещо от това, което ти казвам?

— Да, в него се съдържа толкова логика, колкото и във всичко останало на този свят отвърна Ирина.

— Това, за което говоря, няма нищо общо с този свят — внимателно я погледна Одисей.

Ирина не отговори. Чувството, че се носи в необятния, изпълнен с фосфоресциращо сияние Космос, ставаше все по-силно, изпита странното усещане, че няма нищо общо с хората на планетата, наречена Земя. Сякаш зад остъклената стена се беше появил дълбок ров, който я разделяше от хората, тълпящи се по улиците на Москва; сякаш изведнъж се беше оказала в съвсем различна среда…

— Ще се опитам да ти обясня — продължи с лека въздишка Одисей. — Много искам да го направя, копнея да споделя чувствата си с друго живо същество, освен Арбат… Не говоря за другаря Волков, защото той просто няма способност да вниква в същността на нещата… — облиза устни, тавата му леко се поклати. — Ако ти кажа: „Ето един пламък, сложи ръка над него“, ти несъмнено ще очакваш да се изгориш, нали? Но какво ще стане, ако не се изгориш? Ако те кача на покрива и ти кажа „скачай“, ти ще очакваш да паднеш на земята… Ами ако не паднеш? Ами ако излезеш навън в шест сутринта да посрещнеш утрото, а слънцето откаже да изгрее? Отговори на тези въпроси аз получих горе, сред звездите… Но те са частични и непълни… — Тялото му се раздвижи, малки вълни плиснаха гърдите на Ирина. — Вселената е безкрайна, но още по-безкрайни са нашите представи за нея. И най-вече представата за това, което наричаме „реалност“. Защото реалността включва в себе си и времето. Тя е толкова огромна и необятна, че дори железните му закони са безсилни пред нея…

Ирина се замисли.

— Ти си един вид бежанец, нали? — попита след известно време тя. — Нещо ти се е случило там, горе… Сякаш си отворил вратата към една нова реалност и мястото ти вече не е тук, между нас…

— Точно така! — възкликна Одисей. Чертите му изведнъж се смекчиха и придобиха нов, далеч по-човешки израз. Сякаш дефиницията на Ирина успя да стопи отчуждението и той престана да прилича на многократно увеличено телевизионно изображение.

„Не би трябвало да разбирам всичко това, но го разбирам, помисли си Ирина. Нима в дъното на недоволството ми от живота лежи чувството за променена реалност? Нима съм бежанец като Одисей? Живея в една реалност, но същността ми се намира в друга? Всичко това е напълно логично, макар че едва ли бих мота да го обясня с прости думи. О, Господи, потръпна тя. Дано наистина сме сами тук! До какви заключения би стигнал онзи, който подслушва подобен разговор? Вероятно ще реши, че и двамата сме луди.“

В очите на Одисей проблеснаха сълзи.

— Нямаш представа колко бях отчаян, че никой не ме разбира! — прошепна той, приближи се до нея и започна да я целува. По очите, по челото, по устните. После на лицето му се появи бледа усмивка. —

Все още не мога да повярвам, че спасението си дължа именно на Волков!

Потръпнала от докосването му, Ирина усети как цялото й тяло пламва. Не само то, а и съзнанието й… Сякаш се сливаше с душата му, сякаш се превръщаха в едно неделимо цяло…

— Космосът е жестока любовница — промълви той. Ирина по-скоро усети думите му в главата си, сякаш слухът й беше престанал да функционира. — Привлича те като магнит, като морска сирена… Нямаш друг избор и разтваряш душата си. А после — главата му легна на рамото й, — после стъпваш в черна, непрогледна вода и откриваш, че дъно няма… Това е звездната тишина… Потъваш в нея и изведнъж откриваш, че плуваш не в тишина, а в огромен океан от комуникативни сигнали, които до този момент са били извън обхвата на примитивното ти съзнание…

Усети как зъбите му потъват в плътта й, по абсолютно същия начин думите му потъваха в душата и.

— Гръмотевичната сила на тези сигнали прогонва хуманността, тя се свива, превръща се в едва забележима точка на сияйния хоризонт. Значение има единствено новото чувство — могъщо и опиняващо. Чувството, че разбираш и си разбран, че можеш да се равняваш с ангелите… Край на изолацията, край на душевната самота!

Ирина усети как главата й се замайва. Чувствеността на тялото му влизаше в комбинация с особеното му, комуникативно мълчание. Резултатът беше един огромен водовъртеж от емоции и физическа възбуда, който я засмукваше с — неотразима сила. Концентричните кръгове на реалността (времето) я заобикаляха отвсякъде, пулсираха в тъмнината на басейна, затопляха водата, в която плуваше въздухът, който дишаше… Невидим мех нагнетяваше чист кислород в гърдите й, кръвта й запя…

Светът се стопи и изчезна.

На негово място се появи черната пустош на Космоса, сред който висеше тя — Ирина… Превърнала се в ярка звезда. Одисей беше редом с нея, вътре в нея, неразделна част от същността й…

Плъзна се в нея леко, сякаш цял живот го беше правил. Изпълни душата й докрай, ровът зад стъклата се стопи, изчезнаха и самите стъкла. „Край на изолацията, вече можеш да се сравняваш с ангелите…“ Собствената й изолация се стопи й изчезна. Да се люби с

Героя беше нещо повече от обикновен физически акт — беше символ, натежал от емоции. Най-сетне получи възможност да се слее с някого напълно, до последната фибра на тялото си. Решително и без резерви, приемайки доброто и лошото, светлината и мрака… Защото вече не се страхуваше от мрака в собствената си душа, защото прегръщайки Одисей, тя прегръщаше и самата себе си — включително онази част, която мразеше и винаги се беше опитвала да прогони…

Гърдите й се притиснаха в неговите, щръкналите зърна се плъзнаха по гладката му кожа, ръцете й се увиха около тялото му, напипвайки странните вдлъбнатини по гърба му. Не изпита страх — те просто бяха част от него…

Очите й с обич се плъзнаха по лицето му, душата й потръпна от погледа на смайващите му очи — бездънни като самия Космос. Изведнъж видя това, което вижда той, почувства това, което чувства той… Беше сигурна, че сърцата им бият в съвършен синхрон — сякаш бяха могъщ космически часовник, отмерващ хода на времето, енергията и реалността…

Мускулите й се стегнаха, бедрата й се залюляха в омайващ ритъм, въздухът излиташе на пресекулки от устата й. Имаше чувството, че плътта и костите й се топят, тялото й губи човешката си форма и се превръща в създание от нов тип, запълнено с непозната течност, която носи живот единствено благодарение на синхронизирания ритъм между сърцата им…

В краткия, изпълнен с шокиращо прозрение миг, в който натежалите й от страст бедра се стрелнаха напред и нагоре, Ирина изведнъж видя (усети?) това, с което Одисей се беше сблъскал сред звездите. Онова странно същество, което му се беше показало за един безкрайно кратък миг: пулсиращото като мощна машина сърце с двойно захранване „течни“, но едновременно с това твърди като раковина кости под мускулната тъкан, изключително чувствителните сензори (органи?) в онова, което би трябвало да се нарече глава; тяло, чиито форми не могат да се определят, тъй като постоянно преминават от двуизмерно в триизмерно състояние и обратно…

Одисей не е луд.

Или е луд, а заедно с него е полудяла и тя…

Но чувството беше толкова приятно, че Ирина изпита дълбока благодарност към тази форма на лудост…

Мисълта блесна като мълния в съзнанието й, придружена от опияняващите спазми на тялото, откликнали на могъщата експлозия на Героя дълбоко в утробата й… Никой мъж в живота й не беше проникнал толкова навътре в нея, чак до сърцевината на пламтящата й женственост. Талазите на оргазма следваха един след друг, тялото й се гърчеше около твърдата му като скала мъжественост, стенанията й отекваха сякаш направо в душата й…

Плясъкът на вълните — черни в непрогледния мрак, надеждно ги защитаваше от всичко и всички, охлаждаше могъщата двойна машина на слетите им тела, изпълваше водата с ново, непознато съдържание.

Арбат лежеше спокойно в другия край на басейна, вълничките галеха гладката й кожа. Беше щастлива, защото Героя е щастлив; беше доволна, защото Героя е доволен…

Измина дълго време, преди Одисей да се изплъзне от топлината на тялото й. Ирина с изненада установи, че в душата й този път липсва обичайното чувство на изоставеност и тъга… Защото на негово място вече имаше друго — ново, но едновременно с това странно познато. Чувството, че се е превърнала в това, което отдавна желае… Протегна ръка да го докосне, сякаш искаше да провери дали костите му са от калций, или са „течни“ — като на онова странно видение…

— Още не — засмя се Одисей, отгатнал мислите й. — Някой ден може би…

Ирина продължаваше да трепери, емоциите я обливаха на горещи вълни. Дълбоко в душата си усещаше как потрепва нещо мрачно. Нещо, което оставя горчив вкус в устата й. „Излъгах Валери, въздъхна тя. Излъгах Марс, дори и Наташа… Но него не мога да лъжа!“ Наведе тава, примирена пред това, което предстоеше, после тихо промълви:

— Марс ме доведе тук, за да открия нещо…

Героя не отговори. Арбат се плъзна редом с него, очичките й разтревожено опипаха лицето на Ирина.

Тя въздъхна и с мъка преглътна. Изведнъж изпадна в паника, прииска й се да върне времето назад. После се овладя и продължи:

— Искаше да разбере откъде си получил някакви документи, които си му показал при предишната среща… Били свръх секретни… — очите й пробягаха по лицето на Одисей, дъхът й почти спря. — Сърдиш ли ми се?

— Напротив — отвърна той. — Благодарен съм ти за признанието.

— Бях гадна, че не ти го признах веднага — прегърна го тя.

— Така ли?

— Не искам да те лъжа. Никога и за нищо!

— Чудесно намерение — усмихна се той, но го каза така, сякаш прилагателното би трябвало да бъде „невъзможно“.

— Искам да… — Мислите се блъскаха в главата й като подгонено стадо, имаше нужда да спре и да се концентрира. — Трябва ми човек, на когото да се доверявам изцяло… На когото да се изповядвам!

— Другарят Волков не е този човек, така ли?

„Ето, сега е моментът, въздъхна Ирина. Искам да му разкажа… Трябва да му разкажа всичко. Той ще ме разбере!“

Напълни дробовете си с кислород и скочи от ръба на познатия свят.

— Прекарах известно време в Америка, в Бостън — започна тя. — Там има един квартал, по-скоро сателитно градче… Казва се Кеймбридж, има няколко университета… Прекарвах цялото си време сред студентите, опивах се от тяхната искреност и свободно изказвани мнения… Или поне така си мислех. Когато се върнах у дома и изтрезнях, изведнъж разбрах, че част от душата ми е останала там, в Кеймбридж… Бях безнадеждно влюбена. Нима е възможно човек да се влюби в град, квартал или просто в някаква местност? Вероятно може… Но оттогава насам тази любов тежи върху сърцето ми като камък… — Тих плясък на вода, Арбат се приближи и сякаш също се заслуша в разказа й. — Сега вече разбирам как се е чувствала шекспировата Жулиета… Любовта и болката са неразделни.

— Вярно — кимна Одисей. — Спомените са способни да наранят. Спомени за пропуснати шансове, за това, което може би ни е очаквало…

Ирина гледаше как по лицето му играят отблясъци. Не разбра дали видя тъгата върху него, или просто я почувства.

Помълча малко, после попита:

— По собствена воля ли си тук?

— Въпросът ти е метафизически — въздъхна той. — Не зная дали съм достатъчно подготвен, за да отговоря…

Тя леко склони глава, започнала да свиква с паузите и да се възползва от тях.

— Въпросът за свободната изява на волята е много важен — внимателно подхвана той. — Макар повечето хора да вярват, че категорията „свободна изява на волята“ съществува, аз съм на по-друго мнение. Ние неволно се превръщаме в това, което е имплантирано у нас още при раждането… Реагираме на хора и ситуации точно според тайнствената информация, кодирана в нашите гени… Информация, за която нямаме дори най-бегла представа…

Ирина изведнъж почувства хлад, прииска й се да се сгуши в прегръдката му. Сякаш близостта му щеше да прогони неприятната истина, до която неизбежно се приближаваха. Когато членът му беше дълбоко в нея, тя имаше чувството, че свободата е близо и може да я докосне с ръка. Но сега на повърхността отново се появи старата Ирина, тъжна и отчаяна. „Не мисли за нея“, заповяда си тя.

— Питам се дали по този начин прегръщаш всички мъже в живота си — тихо промълви Одисей.

— Нима вече ревнуваш от Марс? — отвърна с въпрос тя. Искаше й се да го каже шеговито, да промени мрачното настроение. Не успя.

— Тук ревността няма нищо общо — поклати глава Одисей.

— Естествено — кимна Ирина. — Единият от мъжете в живота ми е от КГБ.

— Да.

— Ти знаеш? — стреснато го погледна тя.

— КГБ знае много неща, но аз ги превъзхождам — отвърна Одисей. В светлите му зеници затанцуваха странни точици. — Зная какво ни свърза, зная, че в твоята откритост не може да има измама… Не, Ирина, съвсем не се чувствам застрашен. Но ме тревожи друго — твоята силна зависимост от мъжете!

— Какво говориш? — попита тя, но от свиването на сърцето си вече знаеше какво ще последва.

— Нищо — въздъхна той с такава тъга, че в очите й бликнаха сълзи.

— Не искаш ли да го споделиш с мен?

— Не — отвърна Одисей. — С теб ще говоря за Космоса, за неговата безкрайност… — разсмя се, но Ирина ясно усети

притеснението му. Арбат вероятно също го усети, тъй като опашката й започна неспокойно да блъска по водата.

— С какво те обидих?

— С нищо.

— Тогава защо почувствах, че нещо ме раздели от теб?

— Разделена си от самата себе си.

— Значи можеш да ми помогнеш…

— Сторя ли го, ще потънеш още по-дълбоко в непроходимото тресавище…

— Не те разбирам — поклати глава Ирина и очите й се изпълниха със сълзи.

Арбат се гмурна, главата й се появи редом с Ирина, хладната муцуна побутна ръката й.

— Какво да сторя, Арбат? — прошепна Ирина, но очите й останаха заковани в потъмнелите зеници на Одисей.

Арбат нададе поредица от пронизителни крясъци, а Ирина тъжно въздъхна:

— Ех, ако можех да разбера какво казваш…

— Ще ти преведа — обади се Одисей. — Казва, че животът е кратък, а уроците се усвояват бавно.

— Дали това се отнася и за делфините?

— Делфините нямат уроци за усвояване — погледна я Одисей. — Единствените им проблеми идват при контактите с хората.

— Мисля, че приключихме с вас, господин Ясувара — рече Големия Езо.

— Просто ей така?

— Просто ей така.

— И ще ме пуснете да си вървя?

— О, не — въздъхна Големия Езо. — Не мога да сторя това, защото ме засипахте с купища лъжи.

— Но аз…

— Опитахте се да ми пробутате една доста невероятна история: Хитасура, Кунио Мишита и Фумида Тен зарязват сигурните си доходи и създават завод за производство на ядрени реактори, предназначени за руснаците! За държава, която е толкова бедна, че проси американска

пшеница да изхрани населението си… За какъв ме вземате? С какво ще им плати Москва? Не, вашата история страда от липса на всякаква логика!

— Това е истината, кълна се! — извика Йен Ясувара. Ръцете му трепереха, очите заплашваха да изскочат от орбитите.

— Защо му е на Хитасура да влага капитали в подобно неразумно начинание?

— Питайте него или Мишита. Аз не зная…

— Разбира се, че не знаете — въздъхна Големия Езо, извърна се към Кои и кратко нареди: — Убий го!

— Почакайте, моля ви! — лицето на Ясувара стана пепеляво, клепачите му се спуснаха. Устните му несъзнателно повтаряха нещо, което приличаше на „мили боже, мили боже“…

После очите му рязко се отвориха, езикът пробяга по напуканите устни.

— Мога да ви докажа, че всичко е истина!

— О, стига вече, господин Ясувара! — раздразнено повиши тон Големия Езо. — Нима очаквате да повярвам на новите ви лъжи? — очите му не пропуснаха да отбележат заплашителната стойка на Кои, готова за действие.

— Моля ви!

Това не беше вик, беше стенание. Дивият блясък в очите на Йен Ясувара беше по-сигурен дори от детектор на лъжата.

Големия Езо не пропусна да се възползва от драматичния ефект на мълчанието. Най-сетне главата му бавно кимна, гласът му прозвуча хладно и клинично:

— Добре, господин Ясувара. Давам ви един последен шанс, надявам се, че ще го използвате по най-добрия начин…

Прогнилите капаци на прозорците бяха затворени, стаята вонеше на йод и болести. Ирина се забави за миг на прага на едностайното жилище в масивната сграда на „Садово-Черногрязкая“, която беше устояла дори на бомбардировките по време на Втората световна война. Умът й изведнъж се изпразни от съдържание, не помнеше дори колко е часът и защо се е озовала тук.

После тръсна глава и влезе. Очите й постепенно свикнаха с полумрака и видяха очертанията на съсухрената фигура върху стария люлеещ се стол с кожена тапицерия, който някога беше принадлежал на „бабушка“. Ивици неясна светлина падаха върху кокалестото рамо и ревматично свитите пръсти, легнали в скута. Напълни дробовете си с въздух и каза:

— Здравей, мамо.

— Евгений, ти ли си?

— Аз съм, Ирина — отвърна тя, пристъпи напред и коленичи до стола.

— Отдавна не си се прибирал, Евгений — строго рече старицата. — Къде се губиш толкова време, лошо момче?

— Мамо! Аз съм Ирина, твоята дъщеря!

— Моята дъщеря? — съсухрената глава леко помръдна, разкривайки мрежа от дълбоки, болезнено очертани бръчки. — Аз имам ли дъщеря? — главата бавно се поклати. — Не си спомням…

Ирина протегна ръка и взе кутията с талк от прозоречния перваз. Натопи пръсти в нея и бавно разтърка сухата като пергамент кожа на майка си.

— Това мирише добре, Евгений — усмихна се старицата. — И ми напомня за моята майка… Тя винаги миришеше на варени картофи и зеле… Дори след баня пак си миришеше на варени картофи и зеле… намразих тази миризма, не исках никога да мириша така… — клепачите й потрепнаха и се затвориха. — М-м-м… Хубаво…

После очите й изведнъж се разтвориха, ченето й рязко изщрака:

— Господи, Света Богородице! Какво са ти сторили, Евгений?! Върху снега има кръв! — гласът й премина в протяжен вопъл: — О, не! Не ме оставяй, Евгений! Моля те, не ме оставяй!

— Тук съм, мамо — промълви Ирина и успокоително погали косите й. — Нищо не може да ме откъсне от теб!

— Да, да — бързо се успокои старицата. — Така и трябва да бъде… Момчето има нужда от майка си. Тя го закриля, пази го от лошите неща, които могат да му сторят хората… Моят Евгений! — Клепачите й отново се спуснаха, миг по-късно вече спеше. Главата й се притискаше към топлата длан на Ирина.

Дълго време останаха така. Лицето на майка й придоби ведър и спокоен вид като на безгрижно дете. „Какъв кръговрат е животът,

Господи, въздъхна Ирина. В края на дните си старците се отърсват от всичко научено и отново се превръщат в деца…“

За миг си позволи да се върне обратно през огледалото, да напусне непрогледния мрак на новата си същност, за да хвърли поглед върху болезнено познатия ужас на досегашното си съществуване. Загледа втренчено извивката на майчините устни, очертанията на носа и брадичката. И изведнъж откри, че именно тях беше харесвала и на собственото си лице… Но в тях не виждаше бъдещето си, не съзираше пръста на съдбата. Не, това няма да бъде нейният край, тъй като вече беше поела по друг, съвършено непознат път… Всички сме от плът и кръв, помисли си Ирина. Всички си приличаме. Но желанията на душата ни правят безкрайно различни…

В паметта й бавно изплуваха думите на Наташа: „От къде съм се появила? Кои са родителите ми, имам ли баба и дядо?“ Повечето хора знаят това почти от деня на раждането си… „И аз го знам, но какво от това, въздъхна Ирина. Сега съм сираче, също като Наташа. Майка ми не ме познава. За нея съм мъртва… Не, дори по-лошо — никога не съм съществувала…“

Помнеше баба си по един и същ начин: зачервена и възбудена, свещенодейства под жълтеникава крушка в кухнята, във въздуха се носят приятни миризми. На върха на пръста й винаги имаше нещо вкусно за Ирина. Детето опитваше и молеше за още, а баба се смееше. Никога не й отказваше, топваше пръст в тенджерата, духваше храната и я подаваше на внучката си…

Баба беше здрава селска жена: с железни ръце, яки крака и блестящи от жизненост очи. Ирина не помнеше да е излъчвала миризма на картофи и зеле, дори когато се гушеше в прегръдките й, с издут корем от сладкишите й, сънливо притворила очи под приспивната й песничка…

През лятото откри голям и лъскав зелен скакалец, който се беше заселил в печката. Бащата на Ирина се опитваше да го убие, но баба го пазеше.

— Скакалците носят щастие, особено когато попаднат в кухнята — твърдеше тя. — Те умеят да разговарят. Да, малката ми, точно така… Скакалците казват кога е време за сеитба, кога трябва да започне жътвата… Много полезни насекоми!

Баба умря и всичко се промени. Бащата на Ирина получи назначение в нова, по-модерна ядрена централа, семейството се премести в Москва. Отдавна успяла да превърне скакалеца в жива играчка, Ирина го взе със себе си. Но животинката умря по време на пътуването. Вероятно защото в Москва нито се сее, нито се жъне…

През процепите на капаците се промъкваше червеникава слънчева светлина. В малкото апартаментче се появи студентката, която Ирина беше наела да се грижи за майка й.

— Опашките са толкова огромни, че човек трябва да спи на улицата — оплака се момичето и сложи мизерните покупки до умивалника. — Освен това в магазина никога няма това, което ти трябва! Чудя се има ли смисъл човек да излиза на пазар…

— Тя е по-зле — подхвърли Ирина.

— Не съм виновна — сви рамене студентката и започна да разпределя покупките по лавиците на бюфета и в малкия хладилник. — Лекарството й е дефицитно — сложи вода за чай и добави: — Но, честно казано, тези хапчета изобщо не й помагат… Няма никаква представа къде се намира и какво става около нея. Ако питаш мен, по-добре е да умре…

— Но аз не те питам! — сопнато отвърна Ирина.

— Исках да кажа, че това не е живот, а наказание — забързано се оправда момичето, вдигна чайника и попари едро нарязаните листенца на черния руски чай.

— Яла ли си някога пица? — изведнъж попита Ирина.

— Какво?

Ирина се вгледа в равнодушното лице на момичето, опитвайки се да открие в очите му онези одухотворени искрици, които виждаше на всяка крачка в Кеймбридж.

— Нищо, нищо — побърза да отвърне тя. — Пий си чая… Не те обвинявам за нищо. Състоянието й се влошава и това е всичко…

— Всичко се влошава — промърмори навъсено студентката и й обърна гръб.

Очите на Ирина се местеха от момичето към спящата старица, в съзнанието й отново изплува споменът за зеления скакалец. „Болна съм, въздъхна тя. Болна съм от неизвестна болест, която бавно изсмуква живота от тялото ми. Трябва да предприема нещо, докато все още имам пред себе си сезони за сеитба и жътва…“

Прозрението отекна в главата й със силата на пушечен изстрел. Изведнъж разбра защо е толкова важно да осъществи контакт с „Бялата звезда“. Не за да помогне на Марс, не за да задържи Валери (макар че тези мотиви имаха своята валидност и сега). Трябваше да се свърже с „Бялата звезда“ заради себе си.

Вече знаеше как да реагира на мрачното чувство, че живее в затворническа клетка. Чрез свободата. Не трябва да търси онази свобода, която получава самотникът, прекъснал всякакви връзки със себеподобните си. Нужна й беше друга свобода. Тази, която се разпростира над всички, която ще прогони потисничеството в родината й.

Пътят към нея минаваше през „Бялата звезда“. Само с помощта на нелегалната организация тя ще може да открие своя път към Америка. Към Кеймбридж, към свободните теории и философии, към свободата на личния избор…

Да, „Бялата звезда“, въздъхна тя. Единственият път към рая…

— Ето я — каза Марс Волков от вътрешността на черната чайка. — Приберете я.

Заповедта беше дадена по мобифон, изпълнителите се оказаха трима цивилни, изскочили от сянката на близкия вход.

Двама от тях застанаха от двете страни на Наташа Маякова и стиснаха китките й, а третият мина зад нея.

— Какво става? — стреснато попита Наташа. — Какво искате?

— КГБ — обяви онзи зад нея. — Запазете спокойствие.

Марс видя как при тихо прошепнатите думи очите на Наташа се разшириха от страх. Сърцето му потръпна от удоволствие. Понякога чуждият страх е по-приятен и от най-пикантните деликатеси…

Цивилните доведоха Наташа при чайката. Единият отвори вратичката, натисна тавата й надолу и я бутна вътре, после се настани до нея, принуждавайки я да се притисне в Марс. Онзи, който й прошепна страшните думи, седна отпреди чайката рязко потегли.

— Марс! — зяпна Наташа, опитвайки се да възстанови равновесието си. — Не беше необходимо да си толкова мелодраматичен! Къде ме водиш?

— На „Любянка“.

„Интересно е да се наблюдава как смелостта напуска душата им, помисли си той. Всички реагират горе-долу еднакво, разлика има единствено в степента на самообладанието им.“

— Напоследък правиш доста пакости, Наташа — подхвърли той. — Много съм ядосан.

— Кое ти дава право на този бащински тон?

— Ето това — отвърна Марс и рязко я зашлеви с опакото на дланта си. Главата й отскочи назад и се удари в облегалката.

— Господи! — смаяно изохка тя. — Как е възможно да си такова животно?!

— Всички сме животни, Наташа — отвърна той. — Включително и ние с теб… — Очите му с интерес наблюдаваха как от сцепената кожа под окото й започва да се процежда кръвта. — Ти ръфаш корема на държавата и забравяш, че има правила… А държавата изисква подчинение от всички, включително и от теб. Ако някой ден аз се окажа в твоето положение, мен също ще ме откарат на „Любянка“…

— Какви гадости, Господи! — гневно отвърна тя. — Ние с теб сме като деня и нощта! Защото, за разлика от мен, ти си от КГБ! Питаш се откъде зная това, нали? Героя ми каза, макар че нямам представа откъде черпи информация в онзи воден затвор, подложен на експерименти като опитно свинче. Ти с положителност не си му признал подобно нещо, нали? Прекалено коварен си, за да допуснеш подобна грешка. Надяваше се да играеш ролята на добрия вуйчо, не е ли така? „Отпусни глава на рамото ми, синко, а после ми разкажи всичко…“ Това е твоят стил. Но Героя не се хвана на въдицата ти, аз също… От теб се излъчва противната воня на КГБ, независимо че се опитваш да я скриеш под фалшива сърдечност… Като всички останали от твоята порода и ти изпитваш перверзно удоволствие, когато се разпореждаш със съдбите на хората. Браво, другарю Волков! Дерзай!

— Ясно — кимна сякаш на себе си Марс. — Със сигурност си въобразяваш, че онзи ангел пазител, който те отърва след глупостите в Ню Йорк, продължава да те закриля и сега. Избий тази глупост от главата си, Наташа. В момента съм зает именно с твоя ангел пазител и скоро ще го лиша от всякаква власт. Той все още не знае това, но вече е готов да изпадне в немилост. А когато това стане, изведнъж ще разбере колко дълъг и болезнен може да бъде пътят към ада…

Черната чайка зави зад ъгъла и плавно се плъзна по площад „Дзержински“. Последният поглед на Наташа към външния свят попадна върху ъгъла на улица „Киров“ — там, където някога се издигаше Храмът на Богородицата от Гребньов, отдавна разрушен от комунистите…

После тежките врати на „Любянка“ се затръшнаха зад гърба й, мрачният затвор я погълна като хиляди преди нея. Насреща, от другата страна на площада весело блещукаха светлините на „Детский мир“ — най-големия магазин за играчки в Москва.

Наташа Маякова беше съблечена гола, лишена от лични вещи и запратена в килия два на два, облечена в груб раиран халат. Тук прозорец липсваше, светлината идваше от силна крушка, скрита в метална решетка на тавана. Включи се почти едновременно с влизането й в килията, веднага след като тялото й се отпусна на грубия нар, скован от голи дъски. Тя се извърна към стената и прикри очите си с длан, но светлината я настигна и там — силна, режеща, безкомпромисна…

В килията беше ужасно студено и Наташа започна да трепери. Би трябвало да е гладна, но не беше. Студът доведе умората, но режещата светлина й пречеше да затвори очи. Умът й решително отказа да заспи, тялото й рязко се надигна до седнало положение, зави й се свят.

Облегна гръб на стената и затвори очи. Чуваше тревожните удари на сърцето си, тласъците на кръвта във вените си. Тикна крака под себе си в опит да се стопли, в същия момент светлината угасна. Унесе се в дрямка, но лампата отново се включи. Очевидно това беше част от обработката й. Скоро главата й се замая, а тя самата изпадна в онова особено и малко безразлично състояние, което в обикновени условия би могло да се нарече сънливост.

След известно време (минути, часове?) вратата се отвори и я измъкнаха от килията. Стана в периода на изключено осветление и тя така и не разбра дали беше заспала, или просто дремеше в очакване на режещата светлина. Качиха я три етажа по-горе и я бутнаха в стая за разпити. Зад грубата дървена маса седеше Марс Волков, пред него лежеше разтворена папка. Столовете бяха само два, единият беше зает от Марс. Наташа се отпусна на другия.

— Стани! — заповяда с равен глас Марс.

— Какво?

— Казах стани! — внезапно изрева той и Наташа уплашено скочи на крака. — Ще седнеш само когато ти бъде заповядано това!

— Мръсник! — изгледа го презрително Наташа, започнала да възвръща самочувствието си. После се тръшна на стола. Почти веднага обаче отскочи от седалката, от устата й се откъсна див вик. Тялото й се разтърси от електрически ток. Сведе очи към пода и едва сега забеляза голите кабели, които бяха прикрепени към краката на стола.

— Нещо си объркал мебелировката! — процеди тя.

— Сега вече можеш да седнеш — отвърна Марс.

Тя остана на крака.

— Ето, виждаш ли? — злорадо се ухили той. — Няма проблеми да те накарам да вършиш това, което искам… Дори без да прибягвам до електрошокове, гумени палки или пък заплахи…

Наташа седна.

— Цяло чудо е, че можеш да се понасяш — въздъхна тя, после го огледа и поклати глава: — Не, всъщност бъркам… Не е чудо, а мерзост!

— Гладна ли си? — небрежно попита Марс, насочил вниманието си към отвореното досие. Нежеланието му да се конфронтира с нея имаше опустошителен ефект, Наташа усети как решителността й започва да се топи.

— Къде ти е униформата, полковник? — попита тя, преценила, че мълчанието в този миг ще бъде равно на поражение.

— Ако не отговориш на въпроса ми, ще приема, че нямаш нужда от храна — равнодушно рече той.

— Не мислиш ли, че с пагоните на КГБ върху раменете си ще бъдеш по-красив?

— Значи не си гладна — рече той и отмести някаква кутия, която лежеше върху папката. Прелисти една страница и попита: — Какви са отношенията ти с Валери Денисович Бондасенко?

— Той ми е брат.

Марс изненадано вдигна глава:

— Какво?

— Брат ли казах? — изви вежди Наташа. — Сбъркала съм, имах предвид любовник…

— Кое от двете? — намръщи се Марс. — Брат или любовник?

— И двете.

Марс остави писалката и преплете пръсти в скута си.

А Наташа, с изострени от опасността сетива, изведнъж откри, че ушичките му са противно малки и всъщност прилича на плъх, а не на кинозвезда…

— Наташа — тихо промълви той. — Уверявам те, че е по-добре да разговаряш с мен, отколкото да минеш по общоприетата процедура…

— Общоприетата процедура означава само едно: или ще живея, или ще умра!

Устните на Марс се разтегнаха в усмивка.

— Навън, на улицата, с положителност бих се съгласил с теб… Но сега си тук, в тази сграда. Затова те моля да ми повярваш, като ти казвам, че има и други начини за установяване на истината. Всички без изключение крайно неприятни…

— Предполагам, че под „неприятни“ трябва да разбирам „болезнени“, нали?

— Защо утежняваш положението си?

— Върша това, което трябва — тръсна глава Наташа. — Нищо повече.

— Но в очите ти има страх…

— О, да — кимна тя. — Наистина съм уплашена до смърт. Но това не променя нещата.

Марс помълча известно време, после повтори въпроса си с равен глас:

— Какви са отношенията ти с Валери Денисович Бондасенко?

— Валери ми е брат, любовник… А вероятно и двете…

Марс прелисти една страница.

— А какви са отношенията ти с Героя?

— О, тук вече няма място за съмнение. Чукам го така, че чак очите му ще се пръснат!

— Вулгарният речник не ти отива, Наташа.

— Хайде, стига, Марс! Не се прави на толкова скромен!

— Ти ли осигуряваш на Героя достъп до секретни документи, които са държавна тайна?

— Аз съм актриса, а не шпионка, Марс.

— Наташа, имаш ли представа какво е наказанието за шпионаж?

— Не, но ако цял живот трябва да гния в онази дупка, бих предпочела да умра…

— Е, добре — кимна Марс. — Направих каквото можах…

— Разбира се, много ти благодаря…

Марс натисна скрития под бюрото бутон и някак разсеяно подхвърли:

— Дойде времето на грубияните…

Наташа беше толкова уплашена, че й прилоша и й се прииска да повърне. През цялото време си беше давала сметка за последиците от това, което върши. И твърдо вярваше, че е готова да ги посрещне. Но сега установи, че никой никога не е готов за подобен кошмар, който идва внезапно като смъртта на близък човек…

Колко бързо се губи ориентация, въздъхна в себе си тя. Отнемат ти часовника, тикат те в килия без прозорци и вече не знаеш дали е ден или нощ, да не говорим за часа. Мигащата светлина в килията твърде бързо прокарва дълбока бразда между затворника и реалния свят. Наташа се потопи в друга реалност — там, където времето не съществува. Кога я прибраха? Преди час, преди ден? Опита се да определи това, но не успя. Страхът притисна сърцето й с нова сила. Не бива да го показвам пред Марс, стегна се тя. Усети ли го, жива ще ме изяде!

— Ето го и нашият грубиян — тихо подхвърли Марс.

Главата на Наташа рязко отскочи нагоре, очите й с ужас се спряха на грозен мъж с тъмни коси, който пристъпваше към нея със спринцовка в ръка.

— Не! — изкрещя неистово тя.

Но иглата вече проникваше под кожата на ръката й, буталцето започна да слиза надолу. Миг по-късно тялото й започна да се вледенява, душата й потръпна от ужас. Сякаш инквизициите вече бяха започнали…

— Кунио Мишита го няма!

Гласът на Йен Ясувара натежа от отчаяние, ръката му върху телефона в колата видимо започна да трепери.

— Може би на това разчитате — подхвърли Големия Езо.

— Не, не! — тръсна глава Ясувара и хвърли уплашен поглед към мълчаливата Кои до себе си. — Ще го намеря! Дали да не опитаме в „Кайжин“?

Големия Езо и Кои разбраха какво има предвид — една от най-престижните чайни в Токио, пълното й име беше „Кайжин-ни-Кисуру“. Тя също работеше до късно през нощта, но за разлика от обикновените „акочочин“ там държаха на приличието и старомодните традиции. В свободен превод името означаваше „нещо, което се превръща в пепел“ и едва ли можеше да бъде свързано с консумацията на чай…

Големия Езо мълчаливо завъртя ключа и мерцедесът плавно потегли към Шимбаши. Именно там се намираше „Кайжин“.

Външността на сградата беше съвсем банална — така е при всички скъпи клубове в Япония. На практика се виждаше само една врата, изработена от дебели дъски в метални рамки. Дървото очевидно беше „кьоки“ — рядък и труден за отглеждане вид, чиято дървесина е по-здрава от стомана. Също така очевидно беше, че изработката е стара, може би на няколкостотин години. Но повърхността й блестеше без нито едно петънце, покрита от тънък слой лак. Според едно от местните предания тази врата е била изработена за замъка на Йеасу Токугава — първия велик шогун в историята на Япония. Но подобно на повечето легенди в тази страна, легендата се предаваше устно, от баща на син, това лишаваше историците от възможността да проверят нейната достоверност…

От двете страни на каменната стълба се издигаха гротескно извити стволове на кипариси „хиноки“, подстригани така, че да наподобяват митични създания. Звънецът отекваше дълбоко във вътрешността на сградата, изминавате цяла вечност, преди вратата да се отвори. Тук достъп имаха единствено членовете на клуба и техните гости. А те се набираха предимно сред елита на японското общество.

Притиснал кърпичка до скулата си, Йен Ясувара нетърпеливо натисна бутона. Вратата се отвори едва след като изтекоха няколко минути, от тъмнината на преддверието се разнесе почтителен глас:

— Добре дошъл, господин Ясувара. Двама ли са гостите ви тази вечер?

Йен промърмори нещо, кимна с глава и побърза да прекрачи прага.

Тишината в сградата беше необичайно дълбока, човек оставаше с впечатлението, че са намира в храм. Осветлението беше дискретно, под изящните аплици на каменните стени се виждаха ръкописи на пергаментова хартия. Бяха толкова стари, че съдържанието им се отнасяше до Китай, а не до Япония…

Скромната, почти спартанска атмосфера на преддверието влизаше в ярък контраст със залите, които бяха обзаведени с истински разкош. Там имаше дълги и ниски кожени дивани с извити и обсипани с фина дърворезба облегалки, плюшени кресла, в които свободно можеха да се поберат двама едри мъже, върху дебелите поне пет сантиметра килими бяха разхвърляни кожи на редки хищници.

— Господин Мишита ни очаква — каза Ясувара на едрия мъж с грозен белег на мястото на ухото, който мълчаливо изникна пред тях.

Мъжът внимателно огледа младия юрист, после стори същото и с придружителите му.

— Насам — най-накрая рече той и тръгна пред тях. — Чаят на господин Мишита е поднесен в Зелената зала…

Всяко помещение в „Кайжин“ носеше името на определен цвят — в съответствие с обзавеждането. „Зелената зала“ се оказа типична японска чайна, в средата на която се издигаше миниатюрна, но богата вътрешна градина. Макар и оградена отвсякъде, градината беше оформена по такъв начин, че създаваше илюзията за провинциален „рьокан“, зад който се издига панорамата на високи планини.

Вървяха по коридор, чиято настилка беше изработена от безупречно полирани дървени плочки. Стените бяха боядисани в жълтеникав цвят, очевидно за да имитират древна римска вила. Поредната илюзия за окото…

Кои преброи седем врати „фузума“, покрити с оризова хартия. Всички бяха затворени. Спираше пред всяка от тях и докосваше хартията с върха на пръстите си. Искаше да усети вибрациите от разговорите на евентуалните посетители. Но не долови нищо.

Въпреки това забави крачка и започна да изостава от групата. Веднъж дори спря на място и се обърна да се огледа.

Какво не е в ред? Може би едноухият, който не направи никакъв коментар за външния вид На Ясувара… А може би фактът, че не прояви интерес към личността на гостите му.

(Разбира се, той може би беше познал Големия Езо, но тя не искаше да разчита на подобно предположение.) Но най-вече я тревожеше Йен Ясувара… Инстинктът я предупреждаваше, че не бива да му вярва…

Тримата мъже спряха пред плъзгащата се фузума, водеща към „Зелената зала“. Кои забърза към тях. Мъжът с обезобразеното ухо протегна ръка към дръжката, но тя го спря.

— Аз ще отворя!

Думите й се сляха с действието, така онзи нямаше време да реагира. Лявата й ръка рязко дръпна фузумата, а дясната нанесе силен удар в тила на Ясувара и младият юрист почти се просна на килима.

Нищо.

Мъжът с обезобразеното ухо мълчаливо я изгледа, Ясувара успя да се задържи на крака и се обърна да стори същото. Големия Езо обаче не им обърна внимание. Очите му бяха заковани върху фигурата на Кунио Мишита, който седеше с подвити крака на татамито.

— Какво, означава това? — извърна се Мишита.

— Ще ти обясня — изръмжа Големия Езо и пристъпи прага.

До слуха на Кои долетя тих пукот, тялото на Големия Езо политна обратно към коридора. Краката му се подвиха, очите му се извъртяха с бялото нагоре. На гърдите му се появи голямо червено петно, сърцето му отчаяно тласкаше кръвта през дупката на куршума, изстрелян с помощта на заглушител.

Кои не влезе във внимателно подготвения капан. Светкавично преценила, че вече не може да помогне на Големия Езо, тя сграбчи мъжа с обезобразеното ухо и го блъсна в „Зелената зала“. После се обърна и хукна по коридора с фалшивите антични стени.

Стиснал беретата си в ръка, Хитасура бавно се изправи над Големия Езо и надникна в безжизнените му очи.

— Един изстрел — усмихна се той. — Един изстрел е достатъчен, за да се затвори устата на всеки от нас…

Зад него се появи фигурата на Ръсел Слейд.

— Трябва да се върна при Тори! — напрегнато каза той.

Хитасура само кимна с глава и се отмести.

В коридора се появиха трима от хората му, напуснали позициите си в „Зелената зала“.

— Всичко е наред — каза им Хитасура, без да отделя поглед от трупа на врага си. — Проследете тази жена и я ликвидирайте!

Но от начина, по който даде заповедта, стана ясно, че жената изобщо не го интересува. Душата му ликуваше, сладката радост на отмъщението не допускаше други мисли в главата му.

„Другарят Волков просто няма способността да вниква в същността на нещата…“ Какво искаше да каже Одисей? Ирина изведнъж откри, че на всяка цена трябва да разбере това. Изпита чувството, че е Метусала[1], пробуждащ се от вековен сън. Мозъкът й все още не работеше на пълни обороти и отказваше да приеме този чужд и непознат свят…

Извади ключа, който й беше дал Валери, тикна го в ключалката и отвори вратата на апартамента му на улица „Киров“. Посрещна я тишина. Побърза да затръшне вратата зад гърба си, тъй като въздухът на стълбището беше пропит от миризмата на варено зеле.

Обиколи всички стаи, надникна дори в килера и стенните гардероби. Съзнаваше, че постъпва глупаво, но искаше да се увери, че жилището е празно.

Спря пред прозореца в спалнята, от който се виждаше куполът на църквата „Архангел Гавраил“. Отпусна се на колене, сведе глава и бавно се прекръсти. Устните й зашепнаха тиха молитва.

„Тревожи ме твоята зависимост от мъжете…“

Виждаше бъдещето толкова ясно, колкото и миналото. В душата й изплува споменът за нещастието, сполетяло семейството й, след като баща й беше арестуван от КГБ. „Как ще живеем сега?! — беше проплакала майка й. — Света Богородице, помогни ни!“

Оказа се обаче, че майка й съвсем не разчита на помощта на света Богородица. Само седмица след ареста на мъжа й тя започна да излиза всеки ден, облечена в най-хубавите си дрехи. Ирина мислеше, че ходи да моли властите за освобождението на баща й. А после, когато той така и не се появи, тя реши, че майка й си е намерила работа…

Оказа се обаче, че майка й е прагматична жена. Един ден се върна у дома с някакъв мъж и го представи на децата си. Павел беше

нисък и навъсен здравеняк от Литва. Беше зидар, Ирина изпита истински ужас от яките му ръце и широки рамене.

Майка й каза, че наскоро е овдовял и по тази причина е много тъжен. Беше твърдо решена да му предложи ново семейно гнездо. Не го каза открито, но от поведението й Ирина разбра, че трябва да ухажват Павел, да му осигуряват всички удобства.

По-голям от нея с четири години, Евгений реагира зле на чуждия мъж в дома им. Беше на дванадесет — възрастта на първите бунтове. Но при него възрастта едва ли играеше особена роля, тъй като си беше бунтар по душа. Присъствието на Павел у дома го отчужди. Започна да закъснява, после дойде ред на бягствата.

Майката на Ирина беше толкова съкрушена, че Павел се принуди да вземе мерки. Веднъж или два пъти отиде да търси Евгений, връщайки го насила у дома. Отказа се едва когато момчето запали обувките му и пожарът за малко не изпепели целия апартамент.

— Не е мой син — заяви веднъж той и сви рамене. — Затова и не желае да ме слуша…

— Но така ще пропадне! — чупеше ръце майката на Ирина.

— Вече е пропаднал — изгледа я мрачно Павел. — Нима не виждаш, че не се прибира със седмици?

— Господи, ако баща му беше тук!

Павел стана и излезе от стаята.

Няколко седмици по-късно майка й и Павел се ожениха. Евгений изобщо не се появи на празненството. През следващите месеци майка й все по-често се отбиваше в църквата да се моли за душата на сина си.

Ирина намираше Павел за приятен, но доста скучен. Беше човек без амбиции и въображение, не проявяваше никакъв интерес към света извън Москва. Вечер се прибираше побелял от вар и дълго се търкаше на кухненския умивалник. Въпреки това под ноктите му винаги оставаше червеникава прах от тухлите.

Ръцете му бяха груби като шкурка, докосвайки ги, Ирина имаше чувството, че пипа дъски. Макар че говореше малко, Павел беше добър с нея. Тя му поднасяше вечерята и оставаше да му прави компания. Жадуваше да чуе някоя дума от устата му, радваше се дори когато я погледне. Но той го правеше рядко, напълно погълнат от храненето. Ядеше бързо и ненаситно, чинията му винаги беше излизана докрай.

Една вечер двамата бяха сами. Ирина пресече коридора и хвърли поглед през отворената врата на спалнята. Павел беше с гръб към нея и тъкмо се събличаше. Ризата се свлече от раменете му и тя неволно ахна, видяла многобройните белези по гърба му. Бяха стари, но толкова дълбоки, че приличаха на тъмни процепи.

Павел я чу, обърна се и заби тежък поглед в лицето й. Ирина изтръпна от ужас, но той само седна на леглото и протегна ръка.

Тя колебливо пристъпи към него. В ъгъла мътно проблясваше иконата на майка й, по стените висяха евтини репродукции на полски пейзажи, на които много държеше баща й. До леглото стоеше люлеещият се стол на баба, оцелял след преселението на фамилията в Москва.

Павел стисна ръката й в мечешките си лапи и попита:

— Уплаших ли те, миличка? Съжалявам. Аз не съм красив, просто имах късмет да се запозная с майка ти… Повечето жени изобщо не ме поглеждат… Първата ми жена вечно ми се присмиваше, но мисля, че все пак ме обичаше — веждите му леко се присвиха. — Разбираш ли всичко това? — Раменете му се повдигнаха. — Вероятно не… Това обаче няма нищо общо с белезите по гърба ми… Едно време баща ми здравата ме налагаше… Удряше с колана и ръмжеше: „Ах, ти, звяр! Ах, ти, чудовище! Ти не си мой син, откъде се пръкна?“

— Ужасно! — проплака Ирина.

— Донякъде — кимна Павел. — Но само донякъде… Защото аз желаех да поема гнева на баща си върху себе си… Така се спасяваше мама… Вечер, когато се връщаше пиян и не можеше да ме открие, той си го изкарваше на мама. Още чувам писъците й… Братята ми се гушеха под постелята, но аз ставах и отивах в другата стая… Някой трябваше да й помогне, нали? — очите му изгубиха блясъка си, замъглени от силата на спомените. — Една вечер не издържах, изтичах в кухнята и сграбчих един нож…

— Уби ли го? — попита с широко отворени очи Ирина.

Очите на Павел бавно се фокусираха и се върнаха върху лицето й.

— Не, миличка… Баща ми издърпа ножа и започна да ме налага с него… Страшно болеше, но мама се спаси… Нямаш представа колко ми беше приятно.

— Какво стана с тях?

— С родителите ми? Баща ми умря от черен дроб, съсипа го пиенето. Три години след като почина мама.

— Сигурно ти е било тежко…

— Тежко? Да, наистина ми беше тежко… — Павел я погледна, после изведнъж я привлече в прегръдката си. — Но ти не трябва да мислиш за тези неща, миличка… Аз съм тук, няма нищо страшно! Винаги ще ви закрилям.

Павел удържа на думата си. Закриляше Ирина и майка й до последния си миг. Но и той, подобно на баща й, имаше опасна професия. Тоновете прах по строежите казаха тежката си дума. Разви остра форма на емфизем и си отиде… По това време Евгений вече беше мъртъв и семейството окончателно се разпадна. Майка й не умееше да се грижи за него, на практика тя не умееше да се грижи дори за собствените си деца…

Стоеше неподвижно и гледаше църквата „Архангел Гавраил“, в която някога редовно ходеше заедно с майка си. Изведнъж и тя й се стори чужда, част от непознат и враждебен свят. Убежище за една друга Ирина, съвсем различна от жената, която мълчаливо се опитва да забрави миналото, безпомощността на момиченцето, попаднало в света на мъжете… Сега вече беше сигурна, че се е освободила от този емоционален баласт и може да гледа напред…

Към „Бялата звезда“…

Обърна се и отново огледа вътрешността на апартамента. Тук някъде трябва да има нещо, което ще я насочи към нелегалната националистическа организация. Тръсна глава и се залови за работа. Провери всяка педя от гардероба и шкафа, прерови джобовете на дрехите му, отвори кутии със стари снимки и документи. Особено внимание обърна на бюрото, отрупано със служебни книжа.

Използва наученото от филмите за Джеймс Бонд, които беше гледала в Америка. Прегледа рамките на картините, надникна в шкафчето за лекарства в банята. Върна се в хола и свали калъфките на възглавниците, после се отпусна на четири крака и прокара длан по долната част на мебелите.

Завърши претърсването си в кухнята. Но не откри нищо нито в бурканите със захар и брашно, нито в кутийките за чай.

Отпусна се на диванчето и отправи мрачен поглед към масата, върху която почиваше портативният компютър на Валери. Час и

половина претърсване и нищо! Абсолютно нищо!

На това място седеше всяка сутрин след бурните нощи с Валери и го гледаше как свещенодейства със закуската. През зимата тук винаги беше топло и миришеше приятно — също като в кухнята на баба… Все още й беше трудно да свърже този човек — нежен, любящ, загрижен — с представата за полковник от КГБ… Спомни си как я уверяваше, че нищо не се е променило в тази институция, след като я поставиха на пряко подчинение на Конгреса. Агентите на КГБ са започнали да действат още по-прикрито и толкоз… Раменете й неволно потръпнаха.

Празният екран на компютъра — свидетел на тяхната близост, хранител на толкова много истини — безмълвно се хилеше насреща й.

Спомни си един криминален филм, който беше гледала в малкия киносалон на Кеймбридж, очите й трескаво започнаха да търсят очевидното — онова, на което никой не обръща внимание…

После тялото й се стегна, очите й блеснаха.

— Господи, боже мой! Наистина ще ми извади очите!

Протегна ръка и включи тошибата. Отлично познаваше програмата, с която работи Валери. Бързо извика на екрана списъка с директориите, съхранени от твърдия диск. На пръв поглед нищо особено — само рецепти. Потърси „макро“ — скритата система за достъп до твърдия диск, осъществявана с два и повече клавиша едновременно. Но такава липсваше и ентусиазмът започна да я напуска. „Това да не ти е кино“, мрачно помисли тя. Разбира се, Валери би могъл да съхранява информацията за „Бялата звезда“ върху дискета, но в апартамента дискети с положителност нямаше…

После в главата й изплуваха фрагменти от последния им разговор. „Как намираш време да се ровиш из всички тези файлове с рецепти?“, беше попитала тя. „Имам си помощник, усмихна се в отговор Валери. Един добър дух, скрит в тази машинка…“

Натисна клавиша за кодиране. Нищо. На лицето й се изписа отчаяние. Беше толкова сигурна, че ще открие някоя кодова дума, скрита в текста!

Текстът?

„Господи, колко съм загубена!“ Изчисти екрана и извика първия файл в директорията. Рецепти за пържено пиле „по южняшки“. Отново натисна клавиша за кодиране и веднага ги видя: три линийки за

подчертаване в горната част на екрана — там, където съвсем не им беше мястото.

Върна се към текста, затаи дъх и натисна три пъти подред клавиша за подчертаване. Нищо. По дяволите! Ами сега? Тези чертички трябва да означават нещо!

Изчисти екрана и отново натисна кодиращия клавиш. Долу вляво изведнъж замигаха две кратки думички: „Моля, изчакайте.“ Това означаваше, че компютърът започва да вади от паметта си файл с особено голям обем. Сърцето на Ирина пропусна един такт.

Броени секунди по-късно върху екрана затичаха огромно количество рецепти. Ирина бързо чукна клавиша за блокиране, редовете спряха.

Изследва менюто с безкрайно внимание, но не откри нищо. Просто меню за някакъв замразен сладкиш… Намръщи се с отвращение и натисна за втори път блокиращия клавиш. Но вместо очакваната река от зеленикави редове, екранът се изчисти, долу вляво отново светна надписът „Моля, изчакайте.“

Дати, часове, адреси, имена… Буквите и цифрите светваха на екрана с методична последователност, душата на Ирина потръпна от страх и възторг. Пред очите й най-сетне се появи ревниво пазената тайна на „Бялата звезда“…

— Хората на Хитасура ни търсят из целия град, затова не бива да рискуваме — каза сутринта Големия Езо. — Имам достатъчно информатори, за да следим хода на събитията от разстояние…

Кои се намираше в Шибуя. Минаваше единадесет вечерта, но навалицата беше такава, че дори уличната настилка не се виждаше. Небето беше сиво-жълто, а въздухът приличаше на бульон. Електронното табло на кулата на НХК (такива в Токио имаше общо петнадесет) предупреждаваше, че концентрацията на въглероден двуокис, водород и сяра във въздуха значително превишава нормите, съветваше децата, възрастните хора и болните да си останат у дома.

— Не искам да стоя в офиса или колата и да чакам наказателните отряди на Хитасура — беше добавил Големия Езо. — Той не е чак толкова старомоден, че да иска лично да ме пронижe с катаната си. Това са отживелици, годни единствено за киното…

„Не те прониза, а те застреля“, помисли си Кои. Какво става с този свят, Господи? Какъв е смисълът на живота, след като вече няма понятия като чест и благородство?

За трети път спря пред Центъра за обществена информация, който се намираше в партера на небостъргача „Сийд“. Озова се тук след сложни обходни маневри за заблуда на евентуалните преследвачи. Беше използвала различни линии на метрото, вървя пеш през подлези и надлези, смесвайки се с тълпата.

В залата имаше шест големи монитора, свързани с мощен компютърен терминал. Кои взе електронната писалка и докосна един от тях. На екрана се изписа думата „Прочит“, после се появи списък с четири различни функции. Тя докосна номер 2, екранът се изчисти и в горния му ъгъл затрептя нов символ: „Послание до приятели с помощта на секретен код.“ Изписа думичката „ками“ — това беше паролата, която й беше съобщил Големия Езо. Екранът се изчисти за пореден път, после в средата му блеснаха няколко думи, изписали на ръка: „Татуировчикът Деке, Шинжуку“…

Кои натисна клавиша за изтриване и посланието се стопи в електронното сърце на машината. Миг по-късно и Кои се стопи в електронното сърце на огромния град…

— Първо ми кажи дали Волков е с теб — промърмори Героя, направил знак на Ирина да се насочи към средата на басейна. Електронните уши улавяха гласовете им и тук, но не можеха да ги дешифрират.

— Този път дойдох сама — внимателно го изгледа Ирина.

— А знаеш ли къде е Волков?

— Не. Той не ме осведомява за действията си.

Героя любопитно я изгледа.

— Какво има? — попита Ирина, почувствала се неудобно под втренчения му, сякаш извънземен поглед.

— Чудя се какво намираш в него…

— В Марс ли?

— Да.

Ирина забеляза, че Арбат неспокойно плува напред-назад в другия край на басейна, без да изявява желание да се приближи.

— Казах, че няма да те лъжа и държа на думата си — тръсна тава Ирина. — Аз нямам семейство, а той има… Превърна ме в част от него и това ми хареса. Така се чувствам по-сигурна…

— Не разбирам…

— Нима не бях достатъчно ясна?

— Не разбирам как КГБ може да ти носи сигурност — поклати глава Героя.

— О, вероятно имаш предвид Валери…

— Кой Валери?

Ирина се разсмя.

— Валери Денисович Бондасенко, полковник от КГБ, началник на отдел „Н“ във Второ главно управление, създаден с единствената задача да се бори с нелегалната националистическа организация „Бялата звезда“…

В продължение на един безкраен миг нищо не помръдваше. Героя застина във водата, дори Арбат прекрати неспокойните си кръгове. Ирина изпита чувството, че пропада в бездънна пропаст, внезапно зейнала под краката й.

— Какво казах?

Ударите на сърцето й сякаш бяха единственият признак на живот в цялата Вселена.

Мълчанието стана агонизиращо тежко, Ирина всеки момент щеше да изкрещи. Спря я тихият глас на Героя:

— Откъде знаеш за отдел „Н“?

— От Марс.

— Той ти каза, че негов началник е другарят Бондасенко, така ли?

— Не. Марс ми показа един документ. Заповед за създаването на отдел „Н“, в нея Бондасенко беше посочен като началник…

— Света Майко! — затвори очи Героя. — Ти нищо не знаеш!

Вероятно усетила душевното му вълнение, Арбат изскочи до него, но мъдро запази мълчание. Очите й се спряха върху лицето на Ирина с непонятно учудване.

— Какво не зная? — попита със задавен глас тя.

Героя отвори очи и я погледна, Ирина не успя да определи дали в погледа му има съжаление или гняв. Може би и двете, може би нито една от тези емоции, а някаква друга — усвоена там, сред звездите…

— Не съм сигурен как да ти го кажа — промърмори унесено той, сякаш продължаваше някакъв вътрешен диалог. — Вероятно няма друг начин, освен директния… — Арбат издаде кратък пронизителен звук, главата на Героя леко кимна: — Ирина, мен тук ме наблюдават учени, но под прекия контрол на КГБ. Лара и Татяна са щатни офицери от КГБ. Изпълняват ролята на компаньонки, но и на тъмничари. Два пъти седмично тук идва полковник от КГБ и ме подлага на разпит…

— Може би ще мога да прекратя това — започна Ирина. — Ще говоря с Марс и…

— Марс също е от КГБ, Ирина…

За момент й се стори, че не е чула добре. После си помисли, че той си прави шеги. Но на мрачното му лице нямаше дори следа от усмивка, Арбат безмълвно я наблюдаваше от противоположния край на басейна.

— Ти се шегуваш — промърмори тя, чувствайки се все по-глупаво. — Това е невъзможно. Документите, които ми показа Марс…

— Фалшиви! — прекъсна я с категоричен тон Героя. — Или, по-скоро фалшифицирани… Без съмнение това, което си видяла, някога е било официална заповед на КГБ за създаването на отдел „Н“. Но името на началника е било сменено. В оригинала е записано друго име: МАРС ПЕТРОВИЧ ВОЛКОВ, ПОЛКОВНИК ОТ ВТОРО ГЛАВНО УПРАВЛЕНИЕ НА КГБ…

— Не! Това е невъзможно!

— Ще извикам Татяна и Лара, те ще потвърдят, че…

— Не! — видя истината в очите му, видя и дълбоката му загриженост. — Недей! Не прави нищо!

Спомни си вечерта, в която Марс я заведе на театър и гледаха „Три сестри“. „Как се казваше тази актриса? — попита я той. — Наташа коя?…“ После, при срещата и с Марс тук, в Звездното градче, тя го беше попитала дали познава Наташа.

„Разбира се, отвърна той. Аз познавам всички, които влизат в тази сграда…“

Тялото й замря във водата. Бездънната пропаст под нея сякаш я засмукваше в черната си утроба.

Господи! Тръпка проряза стомаха й, изведнъж й се пригади. Героя внимателно я подхвана, оттласна се с крака и положи главата й на металните перила. Почти веднага започна да повръща.

От устата му излетя пронизително свирене, в следващия миг край басейна се изправи Лара.

— Поредната жертва на вашия другар Волков — мрачно я осведоми Героя.

Лара се наведе и издърпа Ирина от водата. Сложи я да легне на хълбок и отиде да вземе кофата й парцала.

— Добре ли си? — тихо подвикна откъм водата Героя.

Арбат изскочи наполовина от басейна, мократа й муцунка леко докосна рамото на Ирина.

— Не — задавено отвърна тя. — Никак не съм добре…

Надигна се до седнало положение, Лара коленичи до нея. Понечи да отвори уста, но Героя сложи пръст на устните си, напомняйки й за подслушвателната апаратура.

Лара отвори компактен пакет за първа помощ, острият звук се разнесе из цялата зала.

— Откога работиш за КГБ? — попита Ирина.

— Цял живот — отвърна младата жена. — Татяна също. Ние сме сирачета, отгледала ни е държавата. Още от първо отделение сме били в школата на КГБ…

— От колко време работите за Марс?

— Двете с Татяна сме част от екипа на другаря Волков, създаден да разследва инцидента в Космоса — хванала марлята, младата жена методично почистваше лицето на Ирина. — Немного отдавна Одисей успя да изрови досиетата ни. Благодарение на него научихме кои сме, кои са били родителите ни. Татяна е естонка, родителите й загинали по време на тайнствен ядрен експеримент. В досието на КГБ е отбелязано, че инцидентът се дължи на небрежност и нищо повече. Подробностите са държавна тайна… — В ръката й се появи гъба, която прокара по месинговите перила. — А аз съм украинка… Моите родители са били интернирани в Урал, в пермския лагер за политически затворници…

— Какво престъпление са извършили?

— Не зная — въздъхна Лара. — В досието пише, че са били арестувани от КГБ по обвинение в шпионаж. Били засечени по време на среща с дипломат от американското посолство, но това е част от механизмите, по които се обвиняват хиляди хора… Вероятно родителите ми изобщо не са знаели в какво ги обвиняват. Баща ми е бил професор, преподавател по политикономия, възгледите му доста се

различавали от официалната доктрина. Не мога да кажа какво точно е станало, тези неща обикновено никога не излизат наяве…

— Живи ли са, мъртви ли са? — изгледа я състрадателно Ирина. — Това поне не знаеш ли?

— Не — поклати глава момичето. — Никой не знае…

— Все някой трябва да знае! — тръсна глава Ирина.

— Този някой е другарят Волков — обади се Героя. — Но никога няма да каже…

Ирина помълча, после подозрително погледна момичето:

— Говориш прекалено открито за тези неща…

— Не го върша пред всеки — отвърна Лара. Парапетът отдавна светеше, но ръката й продължаваше ритмичните си движения.

— Мисля, че Лара и Татяна доста се промениха от близостта си с мен — обади се отново Героя.

Лара кимна с глава:

— Решихме, че няма смисъл да докладваме за всичко, което чуваме тук…

Ирина вдигна глава към лицето на Героя.

— Виждам, че си започнал да създаваш свой екип — подхвърли тя.

— До известна степен е така — призна Героя. — Волков реши, че ще спечели доверието ми, като изключи подслушвателните устройства. Но през цялото време криеше микрофон под дрехите си… При поредното му посещение успях да го придърпам в басейна, а през това време Лара направи запис на касетата му… Искаш ли да я чуеш? Там има изобилие от…

В този миг Ирина усети как леден нож пронизва сърцето й. Обзе я страхотна паника, лицето й стана бяло като вар.

— Ирина, какво ти е?

Тя се втренчи в светлите му, изпълнени със загриженост очи.

— Господи, Одисей! — проплака. — Ти нямаш представа какво съм вършила до този момент! Шпионирах Наташа Маякова и донасях на Марс абсолютна всичко! За тайните й срещи с Валери, за начина, по който я проследих до тук… Какво сторих, Господи?!

Настъпи дълбока тишина, нарушавана единствено от тихото поскърцване на гъбата върху блестящия парапет. После Героя се извърна към Лара и тихо нареди:

— Иди да позвъниш!
Младата жена видимо се стресна, очите й станаха кръгли:
— Сигурен ли си?
— Да. Ида да позвъниш, веднага!
Лара мълчаливо се подчини.

Когато Наташа не се появи и на следващата уговорена среща, Валери скочи в колата и потегли за Архангелское. Караше бързо, но така, че да не привлича вниманието. Избра нов маршрут, през цялото време проверяваше дали не го следят.

Появило се във фоайето на Стария московски театър, мрачното предчувствие в душата му отказваше да се стопи. Дори напротив — пред входа на психиатричната болница то стана още по-силно и още по-мрачно…

Наташа беше изключително точна. Един-единствен път не се появи на среща, но преди това успя да пусне предупреждението си в кутията на Международната поща на площад „Комсомолски“, която й беше посочил Валери. Той проверяваше кутията преди всяка среща, едва след това тръгваше за уговореното място. Сега обаче кутията беше празна, а Наташа не се яви и на резервната явка. Не посмя да я потърси в театъра, тъй като любопитството му положително щеше да бъде запомнено. Тръгна си с натежала от мрачни предчувствия душа. Набра номера й от една улична кабина, кръвта буквално изстина в жилите му, когато насреща се обади сух мъжки глас. Пусна слушалката, сякаш беше отровна змия, после побърза да се смеси с тълпата.

По пътя към Архангелское си наложи да разсъждава като шахматист — три, четири, дори пет хода напред… С цената на доста усилия успя да изхвърли Наташа от мислите си — тъй и тъй вече не можеше да й помогне… Но под заплаха бяха поставени далеч по-важни неща. Наташа знаеше на каква опасност се излага, но прие да му сътрудничи без никакво колебание. Разбиранията й бяха толкова близки до неговите, че тя с лекота се превърна в отличен професионалист. Но Валери си даваше ясна сметка, че дори професионалистите имат слаби места…

Сега всичко е въпрос на време.

По всичко личи, че Наташа е арестувана от КГБ. А това означава, че ще бъде пречупена. Въпросът е кога. Тук не става въпрос нито за обвинения, нито за напразни надежди. Валери съзнаваше, че на нейно място вероятно и той самият ще бъде пречупен. И ще им разкаже всичко, което искат да знаят. В това няма нищо срамно. Въпросът е да се издържи максимално дълго, тъй като за много хора това ще означава спасение.

Пристигна в Архангелское без опашка подире си, но въпреки това не насочи колата към паркинга пред входа на болницата. Избра един изровен път, който пресичаше гората под диагонал, изключи двигателя едва когато се увери, че колата е надеждно скрита между дърветата.

Остана на мястото си, заслушан в тихото пукане на изстиващия мотор. Сред клоните на дърветата пееха косове, ниско над тревата жужаха насекоми. Тук животът си течеше както преди. Спокоен, величествен, вечен… Което обаче едва ли можеше да се каже за живота на Валери Бондасенко…

Отвори жабката и извади пистолета си. Беше сигурно оръжие, западногерманско производство. Тикна го под колана си и тръгна по изровения път. Мрачната викторианска фасада на лудницата бавно изплува пред погледа му. Душата му потръпна от това, което предстоеше.

Извади от джоба си сгъваем нож с дълго острие, провери действието на пружината, после го прикрепи към вътрешната страна на китката си.

Опасенията му, че ще се сблъска с оперативна група на КГБ, бяха на път да се окажат безпочвени. На няколко метра от главния вход на болницата почти успя да се убеди, че Наташа все още се държи и не е изпяла всичко, което искат да научат от нея… Отправи една кратка молитва към небето, после свърна в двора и се насочи към служебния вход на сградата.

В ноздрите го блъсна познатата отвратителна миризма, но той беше твърде напрегнат, за да й обърне внимание. Насочи се към южното стълбище и бързо се изкачи до третия етаж. Открехна вратата, която водеше към коридора, и предпазливо надникна. Зад отрупаната със стъкленици масичка на колелца се появи фигурата на мъж в цивилни дрехи. Валери бързо затвори вратата, изчака отминаването на

мъжа и отново надникна. Сърцето му се сви. Онзи влезе точно в стаята на дъщеря му.

Бедната Наташа, все едно, че е мъртва! Беше им казала всичко…

Единствената добра новина беше, че Наташа очевидно е била пречупена съвсем наскоро. В противен случай тук щеше да гъмжи от агенти на КГБ и цялата околност щеше да е блокирана. Но времето неумолимо течеше. Валери осъзна, че оперативната група вече е на път…

Разшири процепа на вратата и предпазливо надникна. Коридорът вляво беше свободен, но пред вратата на дъщеря му стоеше още един агент на КГБ. Очите им се срещнаха, Валери бутна вратата и тръгна напред с разтуптяно сърце.

— Да сте виждали доктор Калинин? — попита той.

Онзи отвори уста да отговори, но в същия миг Валери се хвърли напред, натисна копчето на сгъваемия нож и острието потъна дълбоко между третото и четвъртото ребро. Рязък натиск напред и нагоре и всичко свърши. Ножът прониза сърцето…

Челюстите на агента се затвориха с рязко щракане, тялото му политна в обятията на Валери. Без да губи нито секунда, той го завлече до стаята в дъното на коридора и бутна вратата. Тук лежеше осемдесетгодишна старица, която от дълго време беше в дълбока кома. Прерови джобовете на агента, откъдето взе само оръжието и служебната карта.

После отново излезе в коридора и с решителна крачка се отправи към стаята на дъщеря си.

Агентът на КГБ вдигна глава и предупредително изръмжа:

— Не се приближавай!

После с изненада погледна дръжката на ножа, забит в гърдите му. Отпусна се на колене, но успя да извади пистолета си. Валери го изби от ръката му със силен ритник, но онзи не изгуби присъствие на духа. Стрелна се напред и надолу, сграбчи глезена на противника си и рязко го завъртя.

Валери се просна по гръб, агентът се хвърли отгоре му. От гърдите му течеше кръв, но ножът очевидно не беше успял да пробие костта.

Ръцете на агента се сключиха около гърлото му. Коляното на Валери потъна в слабините му с огромна сила, от устата му излетяха

розови пръски, очите му се изцъклиха. Изръмжа като ранен звяр, но въпреки това мазолестите му палци продължаваха да притискат гръкляна на Валери.

Три силни ветрилообразни удара в гръдния кош свършиха работа. Мъжът омекна, пръстите му се разтвориха. Валери се изправи на крака, пристъпи към леглото и спря поглед върху спокойното лице на дъщеря си. Душата му запя, никога не беше се чувствал толкова щастлив. Взе я на ръце, прекрачи неподвижното тяло на агента и предпазливо надникна в коридора.

Беше чисто, нямаше жива душа. Изтича към стълбите и се понесе надолу, към служебния изход…

Седем минути по-късно беше при колата си, надеждно скрита под дърветата.

После забърза обратно, имаше още работа…

Заобиколи сградата на болницата и пое по откритата, леко наклонена поляна. Внимателно огледа главния вход, но не забеляза нищо особено. Сестри с бели престилки щъкаха насам-натам, някои тикаха инвалидни колички, други подкрепяха сгърчени фигури в сиви болнични халати. Групичка доктори бяха заобиколили носилка на колела, паркирана встрани от входа. Сред тях Валери видя доктор Калинин, който вдигна глава и също го забеляза.

Лицето на психиатъра рязко пребледня, тялото му се отдели от групата.

Валери хукна към самотната бреза в средата на поляната — там, където обикновено водеше дъщеря си. Пейката беше пуста. Извърна глава по посока на горичката и с ужас видя, че дългокосият младеж, с когото се срещаше тук, бяга от двама мъже в цивилни дрехи. Беше се насочил към горичката, но явно нямаше да успее.

Валери измъкна пистолета си, отпусна се на коляно и стисна ръкохватката с две ръце. Прицели се внимателно и натисна спусъка. Два изстрела в бърза последователност, и двата изключително точни. Цивилните агенти на КГБ се строполиха в тревата.

— Хей, другарю!

Рязко се завъртя и видя доктор Калинин, който тичаше към него и махаше с ръка към колегите си. Прицели се и натисна спусъка. Докторът падна, а Валери се понесе към брезовата горичка.

Прегази храсталаците като танк, в носа го удари миризмата на влажна пръст.

— Стой!

Валери се закова на място.

— Ръцете горе!

Валери се подчини.

— Не мърдай, иначе ще получиш куршум в главата!

Миг по-късно иззад близкото дърво изскочи младежът с дългите коси и радостно извика:

— Валери!

— Сергей, здравата ме стресна! — в гласа на Валери Прозвуча нескрито облекчение. — Защо дебнеш тук?

— Исках да съм сигурен, че ще се измъкнеш — отвърна Сергей и на лицето му изгря широка усмивка. — Ама те бива в стрелбата, да знаеш!

Избухнаха в смях, започнаха да се тупат по раменете. Пръв отрезня младежът.

— Какво се е случило? — попита той и на лицето му се изписа тревога.

— Ела — промърмори Валери и тръгна през гората. — КГБ залови Наташа…

— Но как? — тревогата на Сергей се увеличи. — Откъде са научили за нея? Това, поставя под заплаха цялата организация!

Валери откри черния път и се насочи към колата си.

— Нека не избързваме — промърмори той, но и на неговото лице се изписа дълбоко безпокойство.

— Това е работа на Волков! — изръмжа Сергей. — От километър надушвам двуличници като него! — раменете му неволно потръпнаха. — Колко хора е почернил с гадния си чар!

А Валери изведнъж си помисли за Ирина.

Деке не представляваше проблем. Той беше учен, а не герой. Кои го остави да виси с главата надолу в задната част на дюкянчето за татуировки. Лицето му беше пурпурночервено, обезобразено до неузнаваемост. Но в сравнение с тялото му изглеждаше почти непокътнато.

Двадесет и две минути, помисли си Кои, докато излизаше на оживената уличка. Точно толкова време й беше необходимо за цялата операция. В лабораторията миришеше на формалдехид, сярна киселина и ацетон. Приятна миризма, навяваща мисли за смърт и разруха… С удоволствие използва част от тези химикали за обработката на Деке, втриваше ги в кожата му с такова внимание, сякаш искаше да го маринова…

Спусна се в метрото и насочи вниманието си към рекламите, които висяха навсякъде — дори върху кожените дръжки на вагоните. Четеше ги от начало до край, но смисълът не достигаше до съзнанието й. Вероятно защото беше извън времето и пространството, защото пътуваше в собствения си мрачен тунел, коренно различен от дупките на метрото, прокопани под огромния град.

Главата й беше празна, изражението на лицето й се доближаваше до онази божествена маска, от която Големия Езо беше изпитал боязън, примесен с възторг… Неповторимата комбинация от екстаз и отчаяние…

Излезе на повърхността при станцията Хамашо. Бойното поле, мястото на решителното сражение.

В главата й екна гръмотевичният глас на Големия Езо: „Хитасура трябва да бъде наказан за враждебните си действия срещу моя клан. Тори Нън трябва да си получи заслуженото по същите причини. Тя е ликвидирала Фукуда със собствените си ръце…“

Деке й разказа как Тори Нън и мъж на име Ръсел Слейд са го помолили да изследва късче метал, което се оказало хафний. После се появили още веднъж заедно с Хитасура. Двамата мъже носели Тори Нън на ръце. Деке установил, че тя е поела една органична отрова, наречена „доку“, чието действие обикновено е фатално. Основна съставка в нея била отровата на „фугу“ — особен вид риба-меч, която се среща във водите на Японско море…

Тори Нън извадила късмет. В кръвта й попаднало нищожно количество „доку“, организмът й бил достатъчно силен, за да забави смъртта. Останалото свършил Деке. Според него в момента Тори Нън се възстановява в една от тайните квартири на Хитасура, намираща се в близост със станцията Хамашо. Деке никак не искаше да изплюе адреса, но Кои все пак успя да го измъкне от устата му. След което той приличаше на телешки бут, готов за разфасоване…

Откри сградата без особени трудности. Беше една от свръхмодерните железобетонни конструкции — висока и тясна, с прозорчета като на средновековен замък. Тежка метална врата водеше към миниатюрен вътрешен двор, в който се издигаше самотен японски кедър. Стройното му стебло влизаше в ярък контраст с наредени в кръг миниатюрни дръвчета бонзай, контрапунктът се съдържаше в малък алпинеум от привидно безпорядъчно разхвърляни камъни. Всичко това създаваше илюзията, че дворчето е далеч по-обширно от действителните си размери.

В продължение на четиридесет и пет минути Кои наблюдаваше сградата, обикаляйки я от всички страни. Отбелязваше кой минава край нея, обръщаше внимание на всяка кола по улицата. Наоколо нямаше паркинг, минувачите бяха редки. Но тя знаеше, че хората на Хитасура трябва да са някъде наблизо. И трябва да бъдат неутрализирани, преди да се заеме с главната задача — да проникне в сградата и да убие Тори Нън.

Засече първия от бойците на Хитасура малко преди да изтече час от появата й в квартала. Той се появи пред входа за втори път, паузата беше достатъчно продължителна, за да е ясно, че има и други пазачи.

Кои направи бързи изчисления и стигна до заключението, че би могла да го избегне, стига късметът да е на нейна страна. В мига, в който зърна сградата, тя инстинктивно усети, че единственият път за проникване е през покрива. Сега, един час по-късно, това все още й се струваше най-добрата идея. Главният вход автоматически отпадаше, а още при първата си обиколка разбра, че същото се отнася и за задния. Там беше паркирана кола с двама от бойците на Хитасура. Самата Тори Нън положително е на последния етаж — най-сигурното място във всеки жилищен блок.

На покрива я очакваха още двама от хората на Хитасура. Усетиха я, когато беше на сантиметри от тях. Още с първия си удар счупи шийните прешлени на единия от тях, но вторият май щеше да й създаде проблем… Беше як мъжага с гола глава и тъмни, заплашителни очи. Изобщо не се впечатли от смъртта на партньора си, на лицето му грейна зловеща усмивка. Отстъпи крачка назад и направи знак на Кои да го нападне.

Тя обаче му обърна гръб и бързо се стопи в сянката на покрива. Плешивият се огледа и извади „кьотетцу-шьоге“ едно изключително

опасно оръжие в ръцете на физически здрав човек. На практика то представлява стоманена верига, на единия край на която има тежък топуз, а на другия — метален таралеж с остри шипове. Плешивият завъртя веригата над главата си и бавно тръгна към мястото, на което беше изчезнала Кои.

Но докато стигне сянката, Кои получи предостатъчно време да го заобиколи и да се изправи зад гърба му. Изчака веригата да изсвисти над главата й, полетя напред и заби лакът в ребрата му. После ръцете й светкавично се стегнаха около шията му.

Това се оказа погрешен ход.

Плешивият се извъртя и зъбите му успяха да докопат едната й длан. Забиха се в нея с яростна сила, чак до костта.

Кои потисна писъка на болка в гърлото си, пусна шията му и отскочи встрани. Шиповете на таралежа вдигнаха искри от мястото на падането, тъй като тялото й светкавично се претърколи назад и надолу. Но атаката се повтори с удвоена сила, бодливото кълбо се стрелна право към главата й. Кои рязко се завъртя, тялото й се вдигна във въздуха, а петите й се забиха в колената на плешивия с огромна сила. Капачките изпукаха, едното тяло се олюля. Ръцете на мъжа инстинктивно охлабиха веригата, търсейки опора. Това се оказа фатално за него. Кои се стрелна напред, грабна таралежа и преряза гърлото му с едно-единствено хоризонтално движение.

Сега покривът беше свободен. Светлините на Токио изглеждаха далечни и неясни, потънали в дебелия пласт промишлен смог. Небето над главата й имаше цвят на седеф.

От тук се разкриваше отлична гледка към станцията Хамашо, оживена по всяко време на денонощието. Релсите проблеснаха под фаровете на пристигащ влак, тълпа от пътници започна щурм към вагоните.

Кои разкъса ризата на плешивия и превърза кървящата си длан. После се зае с огледа. В средата на покрива се издигаше малка бетонна будка с желязна врата. Оттам очевидно се излизаше на стълбището. Тя обаче не искаше да я използва. Съзнаваше, че ако бъде засечена на тясното стълбище, единственият й път за отстъпление ще бъде нагоре. Обратно на покрива, който щеше да се превърне в смъртоносен капан. Но проникването през прозорците на последния етаж също бе много рисковано. Те са добре осветени откъм улицата, а и отвътре… По

време на наблюдението си беше открила нещо, което вероятно щеше да свърши работа — малко прозорче с непрозрачно стъкло в задната част, вероятно на баня или тоалетна. То беше изцяло в сянката на високата сграда в съседство. Размерите му бяха прекалено малки за мъж, но тя се надяваше да успее да се промъкне…

Взе „кьотетцу-шьоге“ и пристъпи към парапета. От джоба си извади кълбо тънко, но здраво найлоново въже и внимателно го завърза в средата на веригата. После уви въжето около кръста си, а веригата завърза около металния парапет.

Спусна се по стената и скоро се изравни с нивото на прозорчето. Оказа се, че то е само притворено, но от това полза нямаше. Металната му рамка беше прекалено широка, свободното пространство се оказа тясно дори за нейното слабо тяло.

В продължение на две минути се занимава с пантите. Рамката натежа в ръцете й, тя се приведе напред и внимателно я спусна във вътрешността на помещението. После започна да се промушва.

Не беше лесно, но все пак успя. Освободи се от найлоновото въже, застина на място и остана абсолютно неподвижна в продължение на десет минути. Очите й се нагодиха към мрака, слухът й започна да отличава обичайните за жилището шумове: тихото поскърцване на паркета, отваряне и затваряне на врати, приглушени гласове. Не беше включено нито радио, нито телевизор, домакините очевидно се стараеха да не смущават спокойствието на болната гостенка.

Когато се увери, че е запаметила всички шумове, дори и най-незначителните, Кои предпазливо натисна бравата.

Вратата се открехна само милиметър, но това й беше достатъчно. Изтекоха нови десет минути, преди да усвои миризмите на дома и да се увери, че шумовете са й вече познати…

Етажът беше четвърти и последен. Логично беше да се очаква, че Хитасура ще скрие Тори Нън именно тук, където е максимално безопасно. Също така логично беше да я настани в стая, която е близо до тоалетната и банята.

Бутна вратата и бавно излезе в тесния коридор. Вдясно проблясваха перилата на желязна стълба, която водеше надолу, към третия етаж. Отвъд нея зееха вратите на две помещения, тъмни и очевидно празни. Кои се обърна на другата страна. В лявата част на

коридора имаше само една врата, добре затворена. Под нея се процеждаше тънък лъч светлина.

Все още не помръдваше. С периферното си зрение улови леко движение в сянката. Някой се качваше по стълбите.

Тя разгърна своето „ва“, дишането й сякаш спря. Пред очите й бавно изплува мъжка глава. Главата се обърна, до слуха й достигнаха приглушени гласове. Протегна врат, но тялото й запази пълната си неподвижност. Успя да зърне главата на втори мъж — очевидно охраняващ стълбището. Беше твърде нисък и това обясняваше факта, че не го забеляза веднага…

Замръзна в търпеливо очакване. Скоро разговорът приключи, главата се спусна обратно. Ниският остана на поста си, вниманието му беше насочено към онзи, чиято глава беше зърнала Кои.

Тя се възползва от това и безшумно се плъзна наляво, извън обхвата на погледа му.

Дълго време остана пред затворената врата, изострила сетивата си докрай. Пръстите й най-сетне се раздвижиха, меки и безшумни като пипалата на паяк.

Бутна вратата и влезе. Спалнята беше обзаведена по западен маниер: легло от масивен махагон, вградени гардероби в мъжки стил, черно-червен килим на пода. На отсрещната стена беше окачено огледало, около него имаше няколко абстрактни платна. На нощното шкафче до леглото светеше малък лампион.

Върху лицето на Кои се появи онова особено, почти неземно изражение, което беше впечатлило Големия Езо. Екстаз, примесен с отчаяние…

В леглото спеше жена. Кои жадно се втренчи в лицето й, красиво, въпреки неестествената бледост. Гърдите й равномерно се повдигаха и отпускаха под тънката завивка. Дългата руса коса се беше разпиляла върху възглавницата. Много екзотична, много американска…

Тори Нън.

---

[1] Патриарх на човечеството, живял според преданията 969 години (библ.) — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Токио

Безжизнено отпусната в спалнята на Хитасура, Тори Нън сънуваше един отрязък от времето, в който я наричаха Дивото дете.

Това беше преди девет години, малко след като Хитасура я отърва от неприятностите след смъртта на онзи якудза в дискотеката, точно три месеца след привличането й в „Алеята“ от страна на Бърнард Годуин…

По онова време изпълнителен директор в „Алеята“ беше Том Ройс — близък сътрудник на Годуин. Висок и здрав тексасец с едър кокал, който по-скоро се търкаляше, отколкото ходеше, а устата му неизменно преживяше късите черни пури, които останалите хора използват за пушене. Човек неволно си го представяше сред прерията с широкопола шапка на глава, размахал ласо над стадо диви коне. Бърнард го беше изпратил в Япония със задачата да запознае Тори с правилника на „Алеята“.

Тя пък беше дълбоко убедена, че Ройс е последният човек на този свят, който би трябвало да бъде командирован в Япония. След първата седмица в негова компания тя изпрати своето убеждение под формата на телеграма до Бърнард. Получи кратък и хладен отговор: „Продължавай, това е заповед!“

В крайна сметка стана така, както очакваше Тори — Япония се оказа голям залък за Том Ройс.

Той се мислеше за истински каубой. Джон Уейн… Може би по тази причина Тори не беше изненадана, когато го откри на уличката зад къщата, прострелян със собствения му колт. Не беше изненадана, но изпита гняв. Защото тук, в нейното Токио, тя носеше отговорност за живота на Ройс. Освен това убийците го бяха ликвидирали буквално в собствения й двор.

Приклекна до трупа и внимателно измъкна дулото на револвера от гърлото му. Каква гадна смърт! Беше готова да се обзаложи, че това е работа на Якудза. По тази причина отиде да се срещне с Хитасура.

Оябунът обаче не прояви особен ентусиазъм.

— Не зная кой е убил този американец — рече той, след като изпиха по две чашки зелен чай и обмениха мнения за куп незначителни неща — според изискванията на протокола. — Няма да плача за него, съветвам те да сториш същото…

— Личните ми чувства към Ройс сега нямат значение — отвърна Тори. — Но аз отговарях за неговата сигурност. Този, който го е убил, на практика хвърля ръкавицата си в моето лице…

— Американецът беше невъзпитан — продължи Хитасура, сякаш изобщо не беше чул думите й. — Шумен и агресивен, той подкачаше жените ни и обиждаше мъжете ни… Много хора са имали причини да искат смъртта му…

— Но го е убил само един човек — надигна се Тори. — И този човек трябва да отговаря за постъпката си.

Хитасура с нищо не показа, че е забелязал желанието й да прекрати разговора. Напълни чашките с чай и поклати глава:

— Тори-сан, според мен този път трябва да обърнеш гръб на инцидента…

— Засегната е честта ми! — гневно отвърна тя. — Не мога да му обърна гръб, това би означавало дълбоко унижение. Ще се почувствам посрамена не само пред своите работодатели, но и пред собствената си съвест!

Хитасура не отговори, ръцете му продължаваха да стискат малката каничка. Тори се обърна и тръгна към вратата, оставяйки го да пълни чашата на гост, който вече си беше отишъл…

През следващите няколко седмици Тори потъна в токийските вертепи. Контактите си осъществяваше според случая — къде със заплахи и подкупи, къде на чаша питие. Никой не знаеше кой е убиецът на Том Ройс, мълчанието започна да й прилича на заговор. Това беше напълно възможно. Независимо от славата и уважението, което си беше спечелила в подземния свят на Токио, Тори си оставаше „гайжин“ — тоест външен човек, чужденец… Търсейки убиеца на Том Ройс, тя изведнъж осъзна, че въпреки горещото й желание Япония не я приема, не е втората й родина… Тя беше представител на бялата раса — факт, който беше напълно достатъчен за издигането на висока стена пред желанието й да се интегрира с местното общество.

Отлетя обратно за Щатите с неподозирано силно чувство на облекчение, Бърнард Годуин я разпитва лично в продължение на десет дни, после я пусна да се прибере у дома. В Лос Анджелис, в „Градината на Диана“…

Елис Нън не каза „какво, по дяволите, търсиш тук“, изобщо не каза нищо. По простата причина, че го нямаше, беше заминал на делово посещение в Европа. Грег също отсъстваше, изпратен на секретна мисия от командването на НАСА. Тори по принуда се оказа насаме с майка си.

Издържа едва седмица. После чувството за неудовлетворение в душата й стана толкова силно, че си събра багажа и отлетя обратно за Токио.

Веднага се почувства по-добре. Градът й се видя по-чист, изпълнен с неизтощима енергия. Без значение беше фактът, че по време на отсъствието й бяха съборени сгради и на тяхното място се издигаха нови; че някои квартали бяха променени до неузнаваемост. Всичко това беше част от уникалността на Токио и тя с готовност я прие…

Потъна в изпълнението на непосредствените си задачи, но убийството на Том Ройс не й даваше покой. Постоянно се връщаше на разговора, който беше провела с Хитасура. Ами ако убийството на Ройс е дело на някой от неговите лейтенанти, или — не дай, боже, на самия Хитасура?

Неволно се питаше как би постъпила, ако истината излезе именно такава. Дали да направи опит да отстрани Хитасура, или просто ще забрави за инцидента — както я съветваше той?

Същият въпрос я измъчваше и в нощта, в която се озова в „Неоновата златна рибка“ — един клуб със съмнителна репутация в покрайнините на Гинза, ярко осветен от разноцветни прожектори. Подът на дансинга беше прозрачен, отдолу беше монтиран огромен аквариум, в който лениво помръдваха разкошно оцветени тропически рибки…

Вниманието й беше привлечено от двама японски бизнесмени, които яко се наливаха със саке. Приличаха си като кориците на книга, макар че единият беше доста по-висок.

Отдавна бяха прехвърлили фазата на приличието, саката им висяха на облегалките на столовете, ръкавите на ризите им бяха навити

нагоре. Искаха жени, но вероятно бяха прекалено пияни, за да се доберат до кварталния „акачочин“ на съседната улица. Там срещу една месечна заплата с положителност щяха да имат избор сред куп поувехнали жрици на любовта.

Те обаче сториха по-лесното: започнаха да се оплакват един на друг от личния си живот, надпреварвайки се да дават, меко казано, смущаващи с интимността си примери. На Тори й дойде до гуша са слуша как смучат циците на жените си, търсейки отдавна изгубената майчина закрила, приготви се да става…

Но пияниците смениха темата и започнаха да се хвалят с реални или въображаеми успехи в службата. Очевидно и двамата се считаха за съвременни самураи, историите им бяха пълни с примери за проявена съобразителност и хладнокръвие. Това също беше отегчително и Тори се огледа, решила да смени масата. Точно тогава вниманието й беше привлечено от думите на по-ниския:

— Това е нищо — поклати глава той. — Моят шеф уби един човек… Наистина, можеш да ми вярваш… Кълна се! Миналата седмица се напихме заедно и той си призна. „Убих един американец“, рече. Много драстична мярка, отвърнах аз. Но ти знаеш колко старомоден е шефът… Семейството му произхожда от древната фамилия Мурашито, дедите му са били самураи при първия шогун на тази страна — Йеасу Токугава… Каза, че убил американеца, защото онзи изнасилил дъщеря му. Попитах го защо не се е обадил в полицията… „За какво? — ядоса се той. — За да подложа дъщеря си на допълнителни унижения? Нима ме виждаш как я развеждам по болници и съдилища? Не, това е невъзможно за човек като мен! Предпочетох да уредя нещата на лична основа, бързо и решително!“ Съгласих се с него, наистина е постъпил правилно…

Тори незабележимо се премести по-близо до съседите си. Изчака малко, после се направи, че търси нещо в чантичката си и ловко измъкна портфейла на ниския от вътрешния джоб на сакото, небрежно преметнато на стола. От него взе само една визитна картичка, пет минути по-късно го върна на мястото му.

На следващата сутрин се появи в офиса на „Тандом поликарбон“. Компанията заемаше една дузина етажи в огромен небостъргач на Шинжуку, а кабинетът на президента се намираше на последния. Поиска среща с Ток Мурашито, но й отговориха, че в момента

президентът е на заседание на Управителния съвет, а после го чакат редица важни ангажименти. Секретарката изобщо не отвори дневника върху плота на махагоновото бюро пред себе си. Очевидно не виждаше смисъл да записва час на незначителна личност като Тори.

Тори сладко й се усмихна.

— Моля ви, предайте на господин Мурашито, че сестрата на Том Ройс има желание да го види…

— Страхувам се, че това е невъзможно — отвърна секретарката. — Мурашито-сан не иска да го безпокоят, изрично ме помоли за това…

Тори се наведе през бюрото, доближи глава до лицето на момичето и го обля с лъчите на могъщото си „ва“.

— Свържете се с него, аз ще почакам.

Секретарката подскочи като ужилена и започна да набира номера с трепереща ръка. Каза няколко думи в мембраната, почака, после кимна с глава и затвори. На лицето й се изписа удивление и страх.

— Мурашито-сан ще ви приеме в кабинета си — промълви с пресекващ глас тя. — Елате, ще ви заведа.

Зад вратата от масивно дърво се точеше дълъг, покрит с дебел мокет коридор. По стените бяха окачени метални рамки, в които бяха подредени мостри от тъканите, произвеждани от „Тандом поликарбон“. Въпреки номера на патента в долния край, те приличаха на произведения на изкуството.

Кабинетът на Ток Мурашито имаше огромни прозорци на запад и юг, панорамата зад тях беше наистина внушителна. В избора на този кабинет също имаше нещо артистично… По вътрешните стени висяха картини от Брак, Шиел и Мане, без съмнение оригинали. Тори беше впечатлена. Както от богатството на Ток Мурашито, така и от добрия му вкус.

Майната му на добрия вкус, тръсна глава тя, едва изчакала оттеглянето на секретарката.

Домакинът й остави достатъчно време да се наслади на обстановката, после безшумно се появи от една странична врата, умело замаскирана с минибар и бронзова глава на олмек, за която мексиканският национален музей без съмнение би платил цяло състояние. Останалата част от стената беше заета от лавици с книги,

които бяха прекалено много дори за президент на процъфтяваща компания.

Оказа се, че е по-нисък дори от своя подчинен, който се беше раздрънкал в „Златната рибка“. В замяна на това обаче беше як като бик, с рамене и ръце на тежкоатлет. Мускулите изпъваха до отказ ръкавите на официалното сако, това го правеше да прилича повече на гимнастик, отколкото на бизнесмен. С тази фигура всичките му дрехи трябва да са правени по поръчка, помисли си Тори.

— Е, какво искате? — прямо попита Ток Мурашито, очевидно решил да си спести любезностите.

„Добре, след като предпочиташ така“, помисли си Тори.

— Убихте един американец на име Том Ройс — рече тя.

Онзи дори не мигна:

— Имах основателни причини.

— Дали и полицията мисли така?

— Полицията няма работа тук.

— Защо сте толкова сигурен?

Ток Мурашито заобиколи бюрото и се изправи пред прозореца. Гледката беше внушителна, но и разстоянието до земята също…

Ниският японец сложи ръце зад гърба си и попита:

— Защо трябва да викаме полицията?

— При убийство това е обичайната практика.

— Вярно — кимна той. — Всъщност те вече работят по случая — на лицето му се появи усмивка: — Изненадана ли сте, госпожице? Полицията вече влезе в контакт с мен. Познавах се с Ройс, имахме няколко общи сделки.

Тори си спомни, че Ройс действаше под прикритието на бизнесмен в областта на текстила. Да, въздъхна в себе си тя. Прикритие винаги трябва да има, особено за такива като нас.

— Значи, познавахте се — каза на глас тя. — А полицията знае ли, че сте имал мотив?

Ток Мурашито замръзна на място:

— Коя сте вие?

— Не направихте оплакване за изнасилването на дъщеря ви, нали? — не обърна внимание на въпроса му тя.

Стана нещо странно. Изражението на Мурашито се промени. Ако нямаше достатъчно опит в тези неща, Тори положително би се

заблудила, че върху лицето на японеца се изписа облекчение. В следващия миг той се извърна встрани, сякаш засрамен. Отговорът му прозвуча глухо и някак монотонно:

— Тя и без това понесе достатъчно болка и страдание…

— Аз не съм сестра на Том Ройс — промълви Тори, безшумно пристъпила зад гърба му. — Името ми е Тори Нън, случайно да сте го чували?

Ток Мурашито поклати глава в знак на отрицание.

— Казват ми „Дивото дете“ — добави Тори. — Мога да ви убия за секунди, още тук… И никой няма да разбере. Ясно ли ви е това?

Ток Мурашито помълча, после поклати глава и тихо промълви:

— Вие сте едно глупаво младо момиче. В душата ви пламти прекалено буен огън. Вървете си у дома — усетил, че тя не помръдва, той рязко се завъртя: — Някой ден ще откриете, че не всичко може да се оправи с насилие.

— Странни думи, особено когато ги чувам от вашата уста.

— „Гири“ — въздъхна японецът. — Сторих това, което бях длъжен да сторя.

— И аз държа на същите принципи — заби поглед в очите му Тори.

Ток Мурашито не отмести поглед, мълчанието се проточи. После тъжно поклати глава:

— Ходът на времето рано или късно ни превръща в глупаци, госпожице Нън. Опитвам се да не забравям това, но невинаги успявам… — тя не отговори, в очите му се появи интерес: — Сега ще ме убиете ли?

— Бих го сторила, но страданието на дъщеря ви ще легне завинаги на съвестта ми — отвърна Тори.

— Значи на света все пак има справедливост — промълви Мурашито, без да сваля очи от лицето й. — Защо дойдохте тук, госпожице Нън?

— Да разберете, че ме има, а и да видя реакцията ви…

— С други думи, да ме подложите на изпитание?

— И така може да се каже…

Той вдигна ръка, сякаш да прогони невидимо насекомо от лицето си.

— За пръв път съм подложен на изпитание от жена…

— Е, как е?

— Честно казано, чувствам се малко неудобно…

— Традиционните роли са разменени — кимна Тори.

— Нямах предвид това — внимателно я изгледа Мурашито. — Неудобството ми е свързано с лесния начин, по който приемате насилието.

— Мислите, че трябва да мразя насилието само защото съм жена, така ли?

— Поне от досегашния ми опит е така — сви рамене той. — Все някой трябва да се бори с насилието, не мислите ли? Какво ще стане, ако и жените се откажат от традиционната си роля на помирители?

— Вие сте доста странен човек, господин Мурашито — отбеляза Тори.

— В устата на млада дама като вас това май звучи като комплимент.

— Никой досега не ме е наричал млада дама! — намръщи се Тори.

— Значи е дошло времето и за това — леко се усмихна японецът.

Споменът от миналото започна да се разсейва и избледнява — като лунната пътека над вълните, шибана от дъжда… Нещо тъмно и твърдо се заби в съзнанието й, принуждавайки я да изплува от дълбоките води на съня…

Клепачите й потрепнаха и се отвориха, очите й се заковаха върху безмълвната фигура край леглото, смътно осветена от нощната лампа. Не знаеше нито къде се намира, нито как се е озовала тук. После паметта й започна да се пробужда, бавно си спомни за кошмарното преследване в „Кинжито“ и решителния сблъсък с Фукуда.

Но стоманените обръчи на настоящето я принудиха да прогони спомените. Най-сетне разбра, че тези обръчи се излъчват от безмълвната фигура до леглото, изковани от могъщото й „ва“… Едно опасно оръжие, което щеше да бъде използвано срещу нея.

— Коя си ти?

— Аз съм духовната сестра на Фукуда — пристъпи към светлината Кои. — Дойдох да отмъстя за убийството й.

Тори отново си спомни за срещата с Ток Мурашито. Как се променят нещата, въздъхна в себе си тя. Сега аз съм в ролята на Ток, а тази жена представлява точно това, което преди години бях аз…

Очите й пробягаха по фигурата на Кои. Сравнително дребна, но стегната, с широки рамене и тесни бедра. Косата над лицето с правилни черти беше блестящочерна. Очите й изглеждаха някак мътни, или може би обратното — напълно прозрачни. От тях се излъчваше хладна заплаха.

Позволи си да докосне нейното „ва“ и веднага разбра, че в душата на тази жена боботи мощен мотор, който няма да спре дори ако самата тя изпитва нужда от покой. Почувства онова, което Големия Езо беше оприличил на могъщ планински поток…

— Как се казваш?

— Избрах си името Кои.

— Ти си едно глупаво младо момиче. В душата ти пламти прекалено буен огън. Върви си у дома.

— Ще си тръгна, след като те видя мъртва — отвърна Кои.

— У теб пламти прекалено силна жажда за мъст, жива ще те изяде. Нима не усещаш това?

— Досега не се е случвало…

— Естествено. Преди години и аз бях като теб. Дори и днес не съм много сигурна…

— Не те разбирам.

Тори закова очи върху лицето й:

— Сторих това, което трябваше да сторя — промълви тя. — Гири… Фукуда ме предизвика, подмами ме в капана си. Беше твърдо убедена, че една от нас ще остане в онзи тунел…

— Това не ме интересува — поклати глава Кои. — Аз също трябва да сторя това, което е необходимо.

Едва сега Тори разбра какво е имал предвид Ток Мурашито.

— Слушай, Кои — въздъхна тя. — Между това, което трябва да сториш, и това, което ти е заповядано да сториш, има известна разлика…

— Няма никаква разлика!

— Ако това е вярно, значи нямаш и душа. Значи изобщо не съществуваш, а си нечие чуждо творение… Вероятно на Големия Езо, нали? Да, точно така… Кои не съществува, има само един робот, създаден от Големия Езо! — очите, й настойчиво задълбаха лицето на другата жена: — Кажи ми коя си, Кои!

— Аз съм „твърдата машина“.

— Попитах те *коя* си, а не *какво* си…

Мълчание.

— Не можеш да ми отговориш просто защото не знаеш — подхвърли Тори. — Обзалагам се, че никога досега не си усетила истинската си същност, собственото си „Аз“. Винаги е имало някой друг, който ти е казвал коя си и какво си…

Кои дълго време мълча. Очите й придобиха онова особено изражение, с което човек се обръща навътре към собствената си душа.

— Получих подготовката си при един сенсей, когото наричаха „Човека с единственото дърво“ — промълви най-сетне тя. — Той ме осинови, тъй като родителите ми не знаеха какво да правят с мен. Аз съм прокълната, наричат ме „хиноеума“. Такива са всички момичета, родени в Годината на мъжеубийците…

Главата й се раздвижи, но очите й не промениха изражението си.

— Човекът с единственото дърво ме научи как да се боря с проклятието. Той каза, че кармата е нещо, което може да се промени, ако човек има достатъчно силна воля. Повярвах му, може би защото нямах в какво друго да вярвам…

Останах на острова му дълги, дълги години. Постепенно започнах да се мисля за негова дъщеря, а и той влезе в ролята на баща. Това ми хареса. Истинският ми баща се страхуваше от мен, бащинските си чувства (ако е имал такива) насочваше към братята и сестрите ми…

Един ден Човекът с единственото дърво каза, че трябва да напуснем островчето за няколко дни. Отведе ме на Голямата земя, дъщеря му се омъжваше… Наблюдавайки как чертите му се топят и очите му искрят от радост и бащина гордост, аз разбрах колко дълбоко съм се заблуждавала през всичките тези години. Не му бях никаква. Нито дъщеря, нито дори роднина… Скрих дълбоко гнева и разочарованието си, изпитвах единствено срам. Естествено, че не можеше да мисли за мен като за собствено дете. Нима една „хиноеума“ може да е достойна за обичта му?

Не му казах нищо. Нуждаех се от него, дори повече от преди. Разбрала, че той съвсем не ме е осиновил, аз си дадох сметка, че нямам нищо. Може би затова ревниво търсех вниманието му, радвах се дори на най-дребния жест… Иначе просто бих умряла…

Кои стоеше абсолютно неподвижна, парализирана от силата на спомените.

Тори усещаше могъщите вълни на нейното „ва“, но не направи нищо, за да им се противопостави.

— Искам да те попитам нещо, Кои… — тихо промълви тя. — Защо си убедена, че насилието е твоята единствена алтернатива?

— По рождение съм затънала в кръв и насилие. Нечиста съм…

— Но кървиш всеки месец, също като мен, нали? — отбеляза Тори.

— Ти пък прегръщаш насилието като скъп любовник — отвърна Кои.

— Това не е вярно!

— Вярно е — поклати глава Кои. — Усещам пламъците на гнева в душата ти. Идентифицирам ги с лекота, тъй като са ми безкрайно познати…

— Ние сме жени — промълви Тори. — И трябва да се борим с насилието…

— Защо?

— Защото е лудост да разпалваме пожари там, където няма вода за тяхното ограничаване…

Тори усети как душата й прави опит да разкрие загадката. Не Ток Мурашито беше загадка в онзи далечен ден… Загадката беше самата тя.

— Природата не търпи рязкото нарушаване на баланса… Лишена от мрак, светлината също загива…

— Значи аз ще бъда ярка звезда — тръсна глава Кои. — Поне до момента на гибелта.

— Това ли искаш? — погледна я внимателно Тори. — Смъртта?

— В този безчестен свят тя е единственият достоен изход.

— Грешиш. По-добрата алтернатива е да се плисне кофа вода върху огъня…

— Невъзможно. Аз никога не мога да угася пожара в душата си.

— За хора като нас няма невъзможни неща — меко отвърна Тори.

— Ти самата не можеш да угасиш своя пожар — протегна ръка Кои и за пръв път я докосна. — Как тогава съветваш другите да го сторят?

— Такъв е животът — въздъхна Тори. — Човек се учи от грешките си. Провалите в миналото не означават, че трябва да се откажем…

— И продължаваме да повтаряме грешките си…

— Не — поклати глава Тори и направи опит да седне в леглото. Но желязната ръка на Кои я прикова към възглавницата. — Омагьосаният кръг на грешките трябва да се разкъса. Нямаш представа колко е приятно, когато успееш… Огледай се около себе си, несъмнено ще откриеш такива хора.

— Аз никога няма да успея — поклати глава Кои. — Аз съм обречена, защото съм „хиноеума“.

— Глупави предразсъдъци. Ти не си по-различна от мен, просто си се отчуждила от хората. Имаш прекалено много наставници, но не можеш да се довериш на никого. Отчуждението е най-ужасното чувство на света. Животът е горчив, вегетираш сред черно отчаяние, душата ти се руши — очите им се срещнаха и Тори тихо добави: — Бих могла да ти помогна, ако ми се довериш… А вероятно бих помогнала и на себе си…

— Изключено! — тръсна глава Кои и хватката й се затегна. — Аз трябва да отмъстя за смъртта на Големия Езо. Гири. Трябва да те убия!

— Тогава наистина ще бъдеш обречена — прошепна Тори, а очите и останаха заковани в лицето на Кои.

Настъпи дълбока тишина. Секундите течаха бавно, превръщаха се в минути. Кои не помръдваше.

Безмълвният дуел сякаш щеше да продължи вечно. После и двете едновременно чуха стъпките.

— Убийцата на Големия Езо! — разнесе се стреснатият глас на Хитасура. — Веднага я ликвидирай!

В кръга на светлината се появи напрегнатата фигура на Ръсел Слейд, револверът му се насочи в главата на Кои.

— Хайде, стреляй — спокойно промълви японката. — Но и Тори Нън ще ме придружи в ада.

Тишината сякаш крещеше от напрежение.

— Назад! — извика Тори и рискува да отмести очи от лицето на Кои. — Веднага, Ръс! Вземи и Хитасура със себе си!

— Тя е машина за убиване, Тори! — напрегнато отвърна Ръсел. — Промъкнала се е тук, за да те ликвидира! Трябва да я спрем, за бога!

— Лошо ми става от тъпия ви мъжки подход! — изстена Тори и пусна една дълга японска ругатня. — Махайте се, по дяволите, още сега!

Револверът на Ръсел бавно се сведе надолу.

— Тори…

Тя не му обърна внимание. Двамата с Хитасура се спогледаха и колебливо започнаха да се оттеглят.

— Защо го направи? — попита Кои, когато вратата се затвори.

— Защото не е тяхна работа! — гневно тръсна глава Тори.

— Това е между теб и мен!

— Ще ти призная нещо — промълви Кои. — Мисля, че спокойно биха могли да ме убият, преди да ти сторя каквото и да било…

— Може би.

— Но ти въпреки това ги прогони. Защо?

— Вече ти казах. Тук става въпрос за доверие.

— Но сега аз мога да те убия…

— Знам.

— Точно това искаше Големия Езо.

— Какъв ти е Големия Езо, по дяволите? — ядосано я изгледа Тори.

Кои не отговори. Мълча дълго време, после изведнъж избухна в смях. Истеричен смях, изпълнен с неясно за Тори, но могъщо облекчение. Просна се на леглото до нея, сълзи бликнаха от очите й.

Смехът се стопи, но сълзите продължаваха да текат. Сега вече бяха сълзи на гняв и отчаяние, на мъка и самосъжаление. Сълзи, които бяха сдържани с години…

Главата й се притисна в рамото на Тори, тялото й се разтърси от ридания.

— Няма нищо, всичко ще бъде наред — успокоително прошепна Тори и погали блестящата й коса.

— Никога! — хълцаше Кои. — Аз съм прокълната! Не мога да се доверя на никого!…

— Но вече се опитваш, нали?

Японката мълчаливо кимна.

— Е, това вече е друго — въздъхна Тори. — Дори не всичко да е наред, пак ще се почувстваш далеч по-добре…

— Чувствам се добре.

— Аха… Сякаш току-що си се разделила с онази с косата…

— Браво, много си любезен!

Седяха един срещу друг в същата стая, в която се срещнаха Тори и Кои. Оттогава бяха изтекли тридесет и шест часа, леглото беше празно. Напълно облечена, Тори вече за втори път приемаше нормална храна.

— Опитах се да бъда обективен — рече Ръсел.

— Което ще рече?

— Което ще рече, че не си от друга планета, а обикновен човек! — троснато отвърна той.

— О, стига вече! — простена Тори. — Не мога да летя, нямам желание да върша чудеса. Но работата си е работа. Къде е Кои? Направи ли необходимото да я държиш по-далеч от Хитасура, както те помолих?

— Да, макар че не беше много лесно. Все пак сме на негова територия… Бих казал, че това твое отравяне доста го изнерви…

— Така ли? Ще видим…

— За какво си говорихте с Кои? Тя остана при теб няколко часа…

— Първо трябва да свърша две неща, а после ще ти разкажа всичко — отвърна Тори. — Трябва ми връзка с централния компютър на „Алеята“. Ще уредиш ли този въпрос?

— Няма проблеми, веднага ще се обадя. Вече цяла година плащаме наем за онзи офис в Сумитомо билдинг…

— Добре — кимна Тори. — Значи ми остава да разпитам Хитасура. Тази работа доста се позабави…

— И още как — въздъхна Ръсел. — Аз също имам няколко въпроса към него.

— Няма да стане, Ръсел. Трябва да се примириш, че този разговор ще го проведа сама…

Той вече клатеше глава.

— Изключено! Дори само защото току-що се надигаш от леглото…

— Искаш ли една канадска борба?

— Ситуацията е с напълно непредвидими последици, Тори! — продължи Ръсел. — Няма да рискувам живота ти!

— Не се безпокой — отвърна тя. — Каквото и да се случи, Хитасура няма да ме убие.

— В това не съм сигурен — отсече Ръсел. — Ти също, макар да твърдиш противното. По тази причина ще разговаряш с Хитасура само в мое присъствие!

— Слез на земята, Ръс — примоли се Тори. — Знаеш, че в твое присъствие Хитасура няма да говори!

— Няма значение дали ще говори, или не. И в двата случая ще ти трябва помощ.

— Ако наистина е замесен в контрабандата на кокаина, той положително няма да разговаря с мен — промълви Тори.

— Нали ти е задължен? — попита Ръсел.

— Де да беше толкова просто — бледо се усмихна тя и поклати глава: — Хитасура има „гири“ по отношение на мен, но аз все пак съм „гайжин“, външен човек… Този факт е по-тежък от всичко, включително „гири“. Японците приемат, че един „гайжин“ има понятие какво е „гири“, но никога няма да повярват, че „гайжинът“ може да се придържа към него… Което означава, че и те могат да отвърнат със същото: да говорят за „гири“, но да не се чувстват обвързани с него…

— Господи! Но ако той не ти се чувства задължен, как ще го накараш да признае за контрабандата? Да не говорим за подробностите, които ни интересуват!

— В момента нямам никаква представа — призна Тори.

Ръсел се отпусна на леглото и я взе в прегръдките си.

— Знаеш ли, че ме уплаши до смърт?

— Ръс, имам чувството, че започваш да губиш директорския си мироглед…

— Майната му на директорския мироглед. Сега съм оперативен агент.

— Значи сам се понижаваш, а? — усмихна се тя.

— Така ли изглежда отстрани? — изненада се той. — Аз пък имам чувството, че виждам „Алеята“ в съвсем нова светлина. Изглежда колкото по-нагоре се изкачва човек по стълбицата, толкова по-малко вижда от винтчетата и болтчетата, които движат машината… Отдавна усещам, че ми липсват време и сили за практическа работа, основното ми занимание беше да държа на почетно разстояние

чакалите от Капитолийския хълм, чиито политически машинации никога няма да спрат…

— Опасна и неприятна работа — отбеляза Тори.

Ръсел кимна с глава.

— Допреди месец обаче нещата продължаваха в този дух. Чак като се озовах тук, на бойното поле, започнах да разбирам опасността, на която сме изложени двамата с Бърнард. Тя се дължи преди всичко на изолацията. Затворени в кабинетите си, ние градяхме политически теории и машинации, след което ти заповядвахме да ги обагриш със собствената си кръв. Липсваше ни перспектива и чувство за реалност. Политиката и реалният живот са две различни неща. Това установих едва тук, на жестокото бойно поле…

Тори леко го целуна:

— Всички живеем с предварителни очаквания, независимо за какво: хора, събития, ситуации… Но действителността често се оказва съвсем различна. Знаеш ли, спомням си за една история, която ми беше разказвал Бърнард…

— Отишъл в Чикаго да търси изчезналия си баща и открил, че си има работа с един изпечен мръсник… За тази история ли става въпрос?

— Да — изненадано го погледна тя. — Значи и на теб е разказал това…

Ето го шанса, помисли си Ръсел. Друг едва ли ще имам…

— Бърнард много обича тази история, Тори — меко промълви той. — Но това не й пречи да бъде пълен боклук. Когато се опита да ми я пробута, аз вече си бях написал домашното. Родът му е от Вирджиния, стари богаташи със синя кръв. Баща му е бил опитен юрист, създател на една от най-солидните адвокатски кантори в щата. До смъртта си преди няколко години е имал дълъг и щастлив брак с майка му… Над петдесет години.

— Но тази история…

Усети хладината й, но въпреки това продължи. Това момиче най-сетне трябва да знае истината.

— Бърнард е убеден, че тя го прави по-хуманен. Разказва я на хора, които иска да привърже към себе си… Като теб.

— О, стига! — поклати глава Тори. — Бърнард не е чак такъв циник!

— Не се мисли за такъв — кимна Ръсел. — Но едновременно с това се придържа към убеждението, че когато става въпрос за работа, всички средства са добри…

— Не ти вярвам — поклати глава Тори.

— Значи няма да повярваш и на инструкциите, които получих от него в навечерието на настоящата операция — въздъхна Ръсел, помълча за миг, после вдигна глава. — Каза ми да те ликвидирам в момента, в който се отклониш от изпълнението на предварителните указания.

Когато Тори се върна от офиса на „Алеята“ в Сумитомо билдинг, навън вече се мръкваше. Заваля дъжд, тънките сребристи струи превърнаха смога в лепкава каша, запращайки го срещу стъклата на сградите и бавно пълзящите коли. От капчуците протекоха сиви вади, тротоарите се превърнаха в море от разноцветни чадъри. Дневната светлина бързо отстъпи място на неона.

Ръсел остана в офиса да разчисти купищата бумаги, събрали се по време на отсъствието им.

Информацията от централния компютър на „Алеята“ беше разтърсваща. Подозренията й придобиха плът и кръв. Разказът на Кои се потвърди до последните детайли. Съюзът между едрите индустриалци Кунио Мишита, Фумида Тен и приятеля й Хитасура беше факт, посредник при тайните доставки действително се оказа Естильо — още един от приятелите й…

Кои на няколко пъти спомена за тайнствения американец, който не приличал на бизнесмен, в главата на Тори звънналa предупредителни камбанки. Спомни си как двамата с Ръсел недоумяваха от странното желание на Естильо да им подхвърли доброволно късчета важна информация. Разкривайки своето участие в тайния съюз Мишита-Тен-Хитасура, той не само рискуваше да изгуби значителни печалби, но и нещо далеч по-важно — живота си. Въпреки това ги насочи към единствения човек в Япония, който би могъл да помогне на тяхното разследване: Хитасура. Защо?

Сега й се струваше, че получи отговор на този въпрос: Естильо я предупреждаваше. Това беше цената на дългогодишната близост помежду им. Тори изпита чувство на дълбоко разкаяние. За Естильо би

било далеч по-лесно да й разкаже направо за какво става въпрос, но той правилно беше преценил, че на онзи етап тя нямаше да му повярва. Затова беше сторил единственото възможно нещо: да я остави сама да си направи заключенията, стъпка по стъпка.

Главният компютър на „Алеята“ потвърди един твърде любопитен факт: Бърнард Годуин е бил извън границите на САЩ точно в дните, в които са се водели преговорите между Мишита и Фумида Тен — президента на „Кага“. Същевременно тези дати й се струваха познати и по други причини, но тя така и не успя да ги изрови от съзнанието си.

Временно се отказа да ги търси, концентрирайки се върху един по-належащ въпрос: къде е пътувал Бърнард Годуин. В компютъра липсваха данни по този въпрос, старецът очевидно не беше използвал услугите на компанията за резервация на своите полети.

Включването в мрежата на „Американ еърлайнс“ се оказа далеч по-плодотворно. Седмица преди най-важната фаза на преговорите между Мишита и „Кага“ Бърнард Годуин е закупил билет първа класа за полет до Сан Франциско. Пристигнал там малко след полунощ, а рано сутринта излетял за Токио. Завръщането му в Щатите станало три седмици по-късно…

Тори не беше от хората, които вярват на съвпаденията. Без съмнение Бърнард Годуин е бил тайнственият американец, пробудил интереса на Мишита към откритието на „Кага“ и подхвърлил идеята за джойнт венчър.

Бърнард Годуин!

Но това все още й се струваше невъзможно. Преди всичко защото не можеше да си представи, че човек като Бърнард ще се забърка в контрабанда на кокаин. Но дори това да беше факт, нещата пак не се връзваха. Нали именно Бърнард беше заповядал на Ръсел да я привлече отново в „Алеята“ и да й възложи задачата по разкриване на мрежата за производство и разпространение на новия смъртоносен супер наркотик? Тори си спомни гнева, изписал се върху лицето на Бърнард, когато Ръсел описваше ефекта от супер кокаина. Не, този човек няма нищо общо с контрабандата!

Но фактите бяха твърде обезпокоителни. Хитасура беше важен участник в тайната коалиция, създадена по идея на Бърнард. Именно с негова помощ трябваше да се осъществи доставката на тайнствените

ядрени оръжия (каквито и да са те) до нелегалната националистическа организация в Съветския съюз, за която Бърнард даваше мило и драго… А Естильо беше категоричен, че именно Хитасура е купувачът на суровия кокаин…

Пълна бъркотия, въздъхна Тори. Нещо ми се изплъзва и това нещо лишава от логика цялата сложна операция…

Какво е то?

Отговор на този въпрос можеше да даде единствено Хитасура.

Белегът по рождение на Хитасура имаше цвят на силен чай, започваше от лявата челюст и свършваше в средата на скулата. Под слабата светлина изглеждаше почти черен. Залата за пачинко в Гинза беше огромна, с размерите на средновековен замък. И тя, подобно на още много като нея, принадлежеше на клана Хитасура. Тори случайно знаеше астрономическата сума, която оябунът печелеше всяка седмица от този хазарт.

По екраните на подредените до стената машини проблясваха разноцветни светлини, стоманените топчета издаваха басово бучене, насочили се към сложните лабиринти на пачинко. Пред тях се тълпяха играчите — повечето жени. Най-закоравелите бяха заели машините в средата на залата, тъй като цветните телевизори там им даваха възможност да наблюдават и любимите си сапунени опери, които течаха една след друга по повечето от токийските канали.

Хитасура седеше в остъклена канцелария, издигаща се два етажа над игралната зала. Цялата й вътрешна стена беше заета от видеомонитори, обхващащи всяко кътче от залата. Те имаха предназначението да контролират играта и да пазят интересите на собствениците срещу евентуални мошеничества.

Тори сгъна мокрия си чадър и се настани на стола с метални облегалки срещу бюрото.

— Миналия месец се бяхме побъркали — усмихна се Хитасура. — Едно хлапе направо ни разказа играта… Измислило някаква електронна джунджурия, с която контролираше хода на топчето, представяш ли си? Истински гений! Нямаше да го хванем, ако не се беше увлякъл. Започна да печели всяка игра и с това привлече вниманието ни…

Тори не каза нищо. Седеше с гръб към мониторите, оживлението в залата изобщо не я интересуваше. В офиса на „Алеята“ намери достатъчно дрехи за преобличане. Сега носеше прилепнал панталон от фина кожа в шоколадов цвят, под късото яке се виждаше кремава памучна блуза.

— Как си? — попита Хитасура. Скъпият костюм му стоеше зле, раменете му все още бяха мокри от дъждовните капки. — Направо се побърках в онези тунели, особено след като мистър Слейд каза, че си отровена. Обърнах земята, за да те измъкна от лапите на смъртта…

— Деке е мъртъв — каза Тори. — А Йен Ясувара е обезобразен.

Хитасура леко сведе глава и залюля стола си. С този маниер, доста европейски, той искаше да й покаже своята скръб.

— Съжалявам, че от други си научила за смъртта на Деке — промълви той. — Предпочитах аз да ти го съобщя…

— Това би било съвсем естествено, особено при създалите се обстоятелства — кимна тя, мислено отбелязвайки липсата на всякаква реакция при името на Йен.

— Може би трябва да поговориш с новата си приятелка — вдигна глава Хитасура. — Защото именно тя е убила Деке…

— Вече говорих с нея — отвърна Тори.

Хитасура извърна глава, погледът му пробяга по мониторите. После рязко се изправи и обяви:

— Тя е тук!

Тори погледна монитора, който беше задържал вниманието му. Кои бавно си пробиваше път край една от стените, плътно запълнени с игрални автомати.

— Какво търси тук? — попита Хитасура.

— Аз я помолих да дойде.

— Ти?! — главата на оябуна рязко се завъртя.

— Дойде време да си уредим сметките — отвърна тя, забила очи в лицето му. — Да оправим стари дългове…

Лицето на Хитасура се превърна в безчувствена маска, пред очите му сякаш се спусна тъмен воал. Ръката му се плъзна към гърба и миг по-късно се появи отново, стиснала пистолет. Оръжието легна върху коляното му, дулото сочеше право в гърдите на Тори.

— Нужно ли е това?

— Човек е длъжен да вземе всички предпазни мерки — отвърна Хитасура. — Особено когато стари приятели се превръщат във врагове.

— Какво те кара да мислиш, че съм твой враг?

Брадичката на оябуна леко помръдна по посока на залата.

— Водиш ми убиеца на Хитасура — процеди той. — Сближаваш се с едно чудовище, което искаше да те убие в собственото ми легло. Какво друго да мисля?

— Не зная — поклати глава Тори. — Моята съвест е чиста.

Хитасура презрително подсвирна през зъби.

Тори наблюдаваше как Кои се мести от екран на екран и все повече се доближаваше до стълбата, която водеше към остъклената кабина.

— Като говорим за чудовища, ми се иска да те попитам що за чудовище е човек, който създава кокаин убиец, превръщащ всеки потребител в развалина за броени месеци?

Хитасура замръзна на място, ледена кама прониза сърцето на Тори. Всичко е ясно. Естильо беше казал истината. Зад производството на супер кокаина действително стоеше Хитасура.

— Ако тръгне по стълбата нагоре, ще заповядам да я застрелят! — дрезгаво предупреди Хитасура. — Това ти го обещавам!

— После ти ще застреляш мен и край на проблемите ти — добави Тори, сетне поклати глава: — Не, ще трябва да се погрижиш и за Ръс… Как ще постъпиш с него, Хитасура? Ще го убиеш ли? Това не би ти донесло полза, тъй като тук ще се появят други агенти на „Алеята“ и ще ти потърсят сметка… Не, по този начин не можеш да спечелиш…

— Така ли виждаш ситуацията? — позволи си нещо като усмивка Хитасура. — Е, още по-добре… Значи няма от какво да се страхувам… — после неочаквано се разсмя; тръсна глава и подхвърли: — Извинявай, не исках да ти се подигравам… Но си толкова далеч от истината, че неволно ми се прииска да прибавя капчица удоволствие към една безспорно трудна дискусия…

— Какво ти е толкова смешно? — попита тя.

— Предполагам, че не си забравила Том Ройс, нали? — небрежно попита той. — Да, виждам това в изражението на лицето ти… Без съмнение помниш и Ток Мурашито. Нали лично се появи в

кабинета му, решила да играеш ролята на ангел отмъстител? И защо? Защото Мурашито беше убил един глупак!

— Откъде знаеш за тази среща? — изненадано го погледна Тори.

— И сама можеш да се сетиш, след като не е от теб — отвърна Хитасура. — Трудно ли ти е? Добре, продължавам… Мурашито наистина уби Ройс, но с напълно основателни причини — онзи тип изнасилил дъщеря му. Странното тук не е Ройс, който без съмнение е бил способен на подобен акт… — Странното е, че Мурашито е прекалено умен, за да допусне дъщеря си до такъв човек…

Следователно Мурашито е убил Ройс по заповед. Ще попиташ от кого… И аз ще ти отговоря — от Бърнард Годуин. Ройс имал неблагоразумието да започне свое разследване на дейността на Годуин в Япония. Колкото по-дълбоко се заравял, толкова по-малко харесвал разкритията си. По тази причина приел предложението да дойде в Япония за разговор с теб. Годуин го пуснал, тъй като все още не бил сигурен, че именно Ройс се рови в тайните му. Но скоро получил необходимите доказателства и съдбата на Ройс била решена. Сега вече може би ще разбереш колко несъстоятелни са заплахите ти. Никой от „Алеята“ няма да тръгне да отмъщава за твоята смърт, нито пък за смъртта на мистър Слейд. Разследване положително ще има, но Годуин ще се погрижи да го извърши сам. Такива са обстоятелствата, за които спомена преди малко, драга… — Хитасура отново се разсмя, а Тори неволно потръпна.

— Нима си шокирана? — подигравателно я изгледа японецът. — Може би говоря прекалено бързо и трябва да намаля темпото…

Тя не го чу, мислите й бяха насочени към Бърнард Годуин. Как беше манипулирал всички, Господи! Включително и самата нея… Беше я използвал най-безскрупулно за своите цели, а тя, глупачката, през цялото това време го боготвореше като роден баща! В главата й отново прозвуча гласът на Ръсел: „Бърнард каза да те ликвидирам в момента, в който се отклониш от предварителните указания…“

— Продължавай — тръсна глава тя, върнала се в настоящето с усилие на волята. — От всичко това трябва да заключа, че работиш за „Алеята“ от години… Нали така?

— Не за „Алеята“, а лично за Бърнард Годуин — отвърна Хитасура и отново си позволи лека усмивка. Сякаш беше на диета, но не можеше да издържи пред съблазънта на вкусни сладкиши. —

Отдавна съм открил, че е много по-изгодно да работя с отделни индивиди, отколкото с цели организации.

Мисля, че това можеш да го разбереш, Тори-сан — главата му леко се поклати. — Аз обаче така и не разбрах защо се съгласи пак да работиш за тях… Защо, Тори-сан?

— Защото не умея нищо друго и не притежавам нищо друго — отвърна тя.

— Бедно дете — въздъхна Хитасура и облиза пресъхналите си устни. — Ако знаех това, сигурно…

— Забрави го. Не бих проявила интерес — главата й безсилно легна в дланите. — Господи, как е възможно да бъда толкова сляпа? Очевидно именно Бърнард е трафикантът на супер кокаина…

— Ти чуваш ли се какво говориш? — изненадано я погледна Хитасура. — Ако Бърнард знаеше какво съм намислил, жив щеше да ме одере!

Тори вдигна ръка, сякаш да се предпази, изведнъж чу болезнено бавните удари на сърцето си.

— Какво искаш да кажеш?

— Бърнард е старомоден, особено в някои отношения… Предполагам, че това се дължи на алтруистичната му натура. Винаги ми е било странно, че човек с неговата прагматична професия може да проявява алтруизъм… Но ти си пред мен — живо доказателство за странностите в душите на хората…

— Ти злоупотребяваш със средствата, които ти отпуска Бърнард, нали? — попита Тори.

— В общи линии, да — кимна Хитасура. — В някои отношения Бърнард е отличен делови партньор, но в други е пълен наивник. Толкова е заслепен от манията си да освободи народите на СССР от руската хегемония, че не обръща внимание на много неща, сред които и начините, по които доставям хафния в Япония… Нито веднъж не ме попита за тях, а и аз не му казах… Мислеше само за изграждането на реактора от нов тип, което е възможно единствено с помощта на хафний.

— Господи! — простена Тори. Кошмарите се превръщаха в действителност.

Хитасура очевидно не се интересуваше от душевните й терзания.

— Реших, че нямам нищо против алтруизма на Бърнард, след като той ме прави богат — засмя се японецът. — После ти се появи и започна да душиш наоколо… Много съм разочарован, Тори-сан, много! Не очаквах подобно отношение, мислехте за свой приятел и съюзник…

Тори беше на ръба на нервната криза. Слепоочията й пулсираха, коремът й болезнено се сви, сякаш от тежък удар. Но знаеше, че трябва да стигне докрай, в противен случай шансовете за оздравяване щяха да изчезнат напълно…

— А как стоят нещата около Ариел Соларес? — попита с пресъхнала уста тя.

— О, онзи тип… — Интересът в очите на Хитасура изведнъж се стопи, разговорът очевидно започна да му досажда. — И той беше като Ройс, все си пъхаше носа, където не му е работа… Превърна се в заплаха както за Бърнард, така и за мен. Затова трябваше да бъде отстранен…

Сърцето на Тори се качи в гърлото.

— Бърнард ли даде заповед за убийството му?

— Господи, не — засмя се Хитасура. — Бърнард няма гащи за подобно нещо. Обсъждахме въпроса, разбира се… Той умираше от страх, тъй като знаеше за близкото приятелство между Соларес и Естильо… Но не знаеше това, което знаех аз… Че разследването на Соларес е в далеч по-напреднала фаза, отколкото допуска… Затова просто сторих необходимото, в името на общата ни сигурност…

Тори отчаяно се отпусна на стола си. В душата и се настани черно отчаяние, сякаш току-що беше отнела човешки живот. В такива мигове се чувстваше дребна й безпомощна, безнадеждно затънала в лепкаво тресавище.

Едва сега откри другата причина за предупреждението, което й беше отправил Естильо. Тук вече не ставаше дума само за приятелски чувства. Беше проявил загриженост за съдбата й, едновременно с това й беше отмъстил. Тори си спомни странната му история за братята близнаци в Буенос Айрес, които го тероризирали като дете. Спомни си как й описваше търпеливостта, с чиято помощ ги настроил един срещу друг, превръщайки ги в смъртни врагове. Естильо имаше по-особени разбирания за справедливостта. За него куршум в тила не решаваше проблема, беше прекалено бърз начин за разчистване на сметките.

Предпочиташе бавното отмъщение, винаги свързано с глагола „страдам“…

Беше ясно, че Ариел е споделил с него подозренията си относно Бърнард. А убийството му доказваше, че именно Бърнард е решил да го премахне от пътя си. И ето го отмъщението на Естильо: насочва Тори по следите на Бърнард, оставя я сама да се убеди във вината му, след което тя му поднася Бърнард като на тепсия…

С усилие се върна в настоящето, очите й се насочиха върху лицето на Хитасура.

— Ти си бил ухото на Бърнард в „Кага“, нали?

— Имам хора навсякъде — кимна японецът. — Контролирам цели клонове на промишлеността. Или поне мога да принудя ключови фигури там да изпълняват заповедите ми.

— Ами аз? Защо ме повика Бърнард след толкова много години? Каква полза има от мен, след като ти и Мурашито вече сте действали за него?

— Нямам категоричен отговор на този въпрос — призна Хитасура. — Но доколкото познавам Бърнард, той вероятно е искал някой да ме държи под око…

— Мисля, че никога не съм вършила това…

— Не знам, важното е, че си в течение на дейността ми, а Бърнард не е…

— Искам да те питам нещо — промълви замислено Тори. — Какво щеше да стане с мен, ако не бях повярвала на историята за изнасилването и бях убила Мурашито?

— Нищо — сви рамене Хитасура. — Разкривайки истинската му същност, ти на практика го уби… Бърнард вече не можеше да го използва.

— И вие с Бърнард решихте да му търсите заместник — подхвърли Тори. — Кунио Мишита…

— Точно така. На практика ти ни направи услуга. Кунио Мишита е далеч по-могъщ от Мурашито…

— Господи, колко съм била глупава!

— Историята на Америка доказва, че вие обичате да превръщате глупаците в герои… — Ръката му се плъзна към коляното и стисна ръкохватката на пистолета. Дулото му се насочи в гърдите на Тори. — Жалко, че никога вече няма да видиш Америка…

Тори се изпъна, тялото й затрептя от напрежение.

— Недей! — предупреди я той и дулото последва движенията й.

— Защо да не правя това, което искам? — изгледа го Тори. — И тъй, и тъй ще ме застреляш…

— Не искам да те убивам — промърмори Хитасура.

— Късно е за разкаяние — отвърна тя.

— Не е разкаяние, а съжаление. Ти беше добър приятел…

— Само докато ти бях удобна, нали?

— Слаб съм в семантиката — сви рамене Хитасура.

— Логично, от нея не можеш да правиш пари…

Японецът я огледа, в очите му се появи нещо като възхищение:

— Странно, но в много отношения ти изобщо не приличаш на „гайжин“… — сви рамене и добави: — Предполагам, че някои неща от живота винаги ще си останат загадка за мен…

— И още нещо — изгледа го продължително Тори. — На кого изпращате ядрените компоненти? Кой е сътрудникът на Бърнард в Русия?

— Последно желание, а? — промърмори Хитасура и сви рамене. — Защо пък не? На кого ще можеш да прехвърлиш тази информация? — На устните му се появи подигравателна усмивка: — Е, добре… Бърнард контактува с един украинец на име Валери Денисович Бондасенко… Интересен тип. Официално е един от най-яростните привърженици на политиката на Кремъл, но едновременно с това работи за обединението на малцинствата. Изпитвам известни симпатии към него, без дори да го познавам… Бърнард твърди, че мрази руснаците и в червата, но това не би му попречило да бъде човек на КГБ… Доколкото разбрах, подобни неща са ставали и преди… Ако питаш мен, аз изобщо нямам доверие на тези руснаци. Прекалено загадъчни са за мен. Какво искат в крайна сметка? Да унищожат Запада или да правят пари на негов гръб? Трудно е да се доверяваш на шизофреници, макар че Бърнард прави именно това.

Господ да му е на помощ… Току-що получихме спешно кодирано съобщение. В Москва нещо се е случило, положението е извън контрол. В „Бялата звезда“ — тайната организация на Бондасенко, е станал провал. Първата ми работа беше да скъсам с Бърнард… В Москва ползвахме една „пощенска кутия“ — оставяхме съобщенията си в хотел „Русия“ за някоя си Кубишева… Сега и

петдесет милиона йени да ми даваш, пак не бих припарил до нея… Не ми трябват усложнения, писна ми някой да се прави на светец… Днес понятието „светец“ се покрива напълно с едно друго понятие — „глупак“. Това ли беше последното ти желание? — погледна я Хитасура. — Можем ли да приключваме?

— Да — отвърна Тори.

Хитасура натисна спусъка. В остъклената канцелария трясъкът беше оглушителен, но никой в игралната зала не вдигна глава. Там беше достатъчно шумно от дрънченето и бученето на машините. Освен това стъклата на канцеларията се оказаха не само шумоизолиращи, но и блиндирани.

Тори отлетя назад, гърбът й се блъсна в стъкления панел. После тялото й се свлече на пода. В якето й, точно над сърцето, зейна дълбока дупка. Хитасура стана и се надвеси над нея, точно както го беше направил в чайната „Кайжин“ с трупа на Големия Езо.

Побутна бедрото й с върха на обувката си, но тя не помръдна. Въпреки това приклекна и опря пистолета в слепоочието й. Вторият изстрел винаги беше в главата, просто за абсолютна сигурност…

В същия миг Кои отвори вратата на остъклената кабинка.

Хитасура я усети и светкавично извъртя пистолета си към нея.

Това беше достатъчно. Дясната ръка на Тори се стрелна напред и нагоре, разперените й пръсти бяха втвърдени като късчета стомана. Ударът попадна в основата на носа му. Беше нанесен с такава сила, че костите и хрущялите се превърнаха в бодлива топка, която прониза мозъка му.

Върху лицето на Хитасура се появи смаяно изражение. То не се промени дори когато горната част на тялото му политна назад. Главата му се блъсна в крака на стола, но той вече не усещаше нищо.

Кои пристъпи навътре и се наведе над Тори. Преда това очите й изпитателно пробягаха по лицето на мъртвия оябун.

— Добре ли си?

— Мъртъв е, нали? — попита някак унесено Тори.

— Да.

— Умря още една частица от душата ми…

Клепачите й се спуснаха, сърцето лудо блъскаше в гърдите й. В момента никаква „прана“ не беше в състояние да укроти ритъма му.

— Така и не успях да го намразя… — очите й се отвориха и се спряха върху лицето на Кои. — На тези убийства трябва да се сложи край!

Кои кимна и й помогна да се изправи. Ръката й се плъзна по коженото яке на гърдите й.

— Тази кевларова жилетка беше огромен риск — поклати глава тя. — Ами ако беше се прицелил в главата ти?

— Тогава на негово място щях да съм аз — отвърна Тори, прекрачвайки трупа. — И всичко щеше да свърши… — коленете й изведнъж се подгънаха и Кои протегна ръце да я подкрепи.

— Сега ще трябва да ми върнеш услугата — промърмори японката. — Трябва да свърша една работа, но не мога да се справя сама…

Сенгакуши. Гробището светиня, лобно място на четиридесет и седемте ронини, превърнали се в светци за цялата нация. Тук Какуей Саката беше постигнал пречистването на своя дух, тук беше възстановил изгубената си чест, прибягвайки до ритуала „сепуку“.

Кои изостави „ин-ибики“ — коремното дишане, и премина към „йо-ибики“ — дълбоко и агресивно дишане, предшестващо решителната битка. Тикна разшифрованите дневници на Саката в ръцете на Тори и безмълвно коленичи на тревата.

Бялата роба влизаше в ярък контраст със зеления килим, изпъстрен с прекрасни цветя. Кои се надяваше, че тази красива и пречистваща картина ще остане дълбоко запечатана в паметта на Тори — така, както самата тя помнеше обстановката, в която Саката-сан беше отнел живота си… Пред очите й отново се появиха развелите от вятъра ръкави на бялата му риза, слънчевите зайчета върху острието на късата сабя, появили се миг преди оръжието да потъне дълбоко в корема му…

Тори се наведе и покри с длан ръката на Кои, стиснала дръжката на сабята.

— Не прави това! — настойчиво прошепна тя. — Моля те да премислиш… Има и други решения.

— За теб може би — поклати глава Кои. — Но не и за мен. Едва сега разбирам, че прекалено дълго съм вървяла по един труден път…

— Но сега имаш приятел! — настоя Тори. — Животът ти започва да се променя!

— Илюзия — поклати глава Кои. — Без съмнение приятна, но и твърде опасна… Зная, че насилието ще вземе връх в моята душа, независимо от усилията ми… Ако не днес, това ще стане утре, вдругиден… Душата ми е безнадеждно омърсена, нищо не може да я пречисти…

Вдигна глава и Тори видя сълзите в очите й.

— Скъпа моя! — отчаяно прошепна Тори.

Сълзите започнаха да се стичат по лицето на Кои.

— В момента не мисля за себе си — тихо въздъхна тя. — Мисля за един човек, когото не бих искала да нараня… За теб!

Рязко движение и острието на ножа потъна дълбоко в корема й.

— Кои!

Устата на Кои се сви в безмълвно „О“, устните й побеляха. Тялото й започна да трепери, но ръката й извърши необходимото — сабята се придвижи отляво надясно, разтваряйки огромна рана в корема й.

Вонята беше ужасна, от превитото тяло на самоубийцата се издигна облак пара. По бедрата й се плъзнаха вадички алена кръв, който бързо попиваха в тревата.

— Мръква се — глухо простена Кои. — Не си отивай…

— Тук съм — промълви Тори. В душата й се бореха безпомощност и отчаяние, в устата й се появи вкус на кръв.

— Става все по-тъмно… Но планината… Планината е жива, обляна в светлина…

Смъртта се спусна и забули лицето на Кои като тъмен воал. Широко отворените й очи сякаш продължаваха да гледат сиянието на тайнствената планина. Сияние, което виждаше единствено тя…

Беше й необходимо доста време, за да разкаже на Ръсел всичко, което се случи. След инцидента в игралния дом Тори разбра, че час по-скоро трябва да напусне Токио, без да губят време, двамата с Ръсел се затвориха в кабината за пътници на своя 727, пилотът получи разрешение за излитане, моторите засвистяха. Разказът й започна в мига, в който колелата се отделиха от пистата.

Предаде му всички подробности за тайния съюз, сключен между Мишита, Тен и Хитасура по нареждане на Бърнард. Разказа му как Хитасура е ликвидирал Ариел Соларес, който, подобно на Том Ройс преди него, започнал тайно разследване на скритите машинации в „Алеята“. Не спести и собственото си, макар и несъзнателно съучастие в плановете на Бърнард, който я беше използвал за куче-пазач на Хитасура, а през това време е оплитал в мрежата си Кунио Мишита — един далеч по-силен и влиятелен партньор от Ток Мурашито…

Разказът й носеше нескрито облекчение, беше доволна, че има човек, пред когото да излее душата си. За кратко време беше понесла серия от силни удари, имаше нужда да разсъждава на глас за тях, да открие смисъла им… Всичко това обаче не й попречи да отбележи, че Ръсел приема разкритията й с необичайно спокойствие.

— Подозренията ти към Бърнард се оказаха основателни — призна тя. — Лошо ми става, като си помисля как се е възползвал от нас! Мразя го!

Ръсел помълча, после вдигна глава:

— Много бих искал да се научиш да реагираш с главата, а не със сърцето си… Сега няма място за емоции, трябва ни обективна преценка на ситуацията — приведе се към нея и продължи: — Използвай главата си, Тори. Бърнард неслучайно е създал тайния съюз Мишита-Тен-Хитасура. Прозрял е това, което е убягнало на всички нас: уникалният шанс за освобождение на малцинствата в СССР и разпадането на империята гигант…

— Дори за миг не съм подозирала подобно нещо — отвърна Тори с пребледняло лице. — Господи, едва сега разбирам защо Бърнард не се оттегли окончателно от дейността си в „Алеята“. Назначил те е на мястото си с единствената цел да прикриваш тайните му операции…

— Тук си абсолютно права — кимна Ръсел. — Силата му винаги е била в тайните операции…

— Ти си знаел?! — втренчи се в него Тори. — От кога?

— Отскоро — отвърна с лека усмивка Ръсел.

— Нямам търпение да го видя мъртъв и погребан!

— Тори, не бива да мразиш Бърнард, просто няма смисъл… Той е такъв, какъвто е… Маниакално предан на идеята за освобождение на всички поробени…

— Аз също бих искала да помогна на националистическото движение в Русия — въздъхна тя. — В това отношение подкрепям идеите на Бърнард, но не мога да приема методите му.

— Обикновена история — притисна я към себе си Ръсел. — Която доказва, че Бърнард е човек като всеки друг… И допуска грешки като всеки друг. Най-сериозната между които е тази, че е позволил на Хитасура да търгува с новия супер кокаин под крилото на „Алеята“…

Тори извърна глава и се загледа в облаците, които бягаха под крилете на самолета.

— Ръс, как е възможно да го защитаваш след всичко това, което ни е сторил? — тихо попита тя. — Обичахме го, вярвахме му, а той през цялото време ни е манипулирал!

— Слушай ме внимателно — въздъхна Ръсел. — Бърнард е от хората, които великолепно умеят да се възползват от ресурсите под свое разпореждане… Отначало бях убеден, че именно това върши и тук. Сега вече не съм толкова сигурен. Беше бесен, когато научи за убийството на Ариел Соларес. Не само поради загубата на ценен агент, а и защото самото убийство се разчу по целия континент, чак до Вирджиния… Каза, че това е нарочно, с цел да бъдем притеснени. И че убийците трябва да бъдат наказани — погледна я, за да бъде сигурен, че го слуша с внимание, после продължи: — Същевременно е знаел кой точно е поръчал убийството на Ариел: Хитасура. „Иди и го стисни за гърлото!“ — това бяха точните му думи. И съвсем не се шегуваше. Направи всичко възможно да изглежда така, че инициативата да те върнем на служба произтича от мен. Направи го майсторски, но аз все пак усетих манипулациите му. Тогава не бях наясно защо го прави, но сега вече зная: бил е убеден, че само ти можеш да се погрижиш както трябва за стария си приятел Хитасура…

— Продължавай.

— Но Бърнард без съмнение си е давал сметка и за друго: за да стигнеш достатъчно близо до Хитасура и да го ликвидираш, ти волю-неволю ще разбереш много неща и за дейността на самия Бърнард… Така се превръщаш в двуостра кама, Тори. От една страна, ти си единственият агент, който може да ликвидира човек с възможностите на Хитасура. Но в хода на този процес неизбежно ще научиш такива неща, които биха отстранили Бърнард за години напред.

— И затова той ти заповядва да ме ликвидираш!

— Все още не разсъждаваш както трябва — поклати глава Ръсел. — Той ми каза да те ликвидирам, но само при определени обстоятелства. Не ми е заповядал да го сторя, вероятно си е давал сметка, че едва ли ще мога да ти причиня зло… Защото Бърнард е човек, който напипва слабите места на всеки… Знаел е, че те обичам, още преди сам да разбера това…

Тори скри лице в дланите си и дълго мълча.

— Не мога да мисля! — оплака се след известно време тя. — Това е прекалено много за…

— Твой ред е да си на арената, Тори — прошепна той, изчака да срещне погледа й и добави: — Бикът е толкова близо до теб, че дъхът му пари лицето ти…

— Да — промълви тя. — О, да…

— Дойде време да мислиш самостоятелно — рече Ръсел и взе ръцете й в своите. — Не както иска Бърнард, а както искаш ти…

Тя съзнаваше правотата на думите му. Въпреки това нещо в душата й отказваше да се подчини, стремеше се да залее Бърнард с кипящите вълни на омразата.

— Няма значение дали ти е казал, помолил или заповядал да ме ликвидираш — въздъхна тя. — Има значение единствено фактът, че той желае смъртта ми, в името на собствената си сигурност!

— Не е така, Тори — погледна я внимателно Ръсел. — Ако Бърнард действително желае смъртта ти, той едва ли би се обърнал към мен… Аз съм един обикновен книжен плъх, забрави ли? Освен това той знае за чувствата ми към теб. Всичко това ще рече, че аз съм последният човек на този свят, когото Бърнард би използвал за твоето отстраняване.

— Логично — призна Тори. — Но защо тогава ти е казал да ме ликвидираш, по дяволите?

— Дълго размишлявах над този въпрос — въздъхна Ръсел. — Желанието му беше толкова нетипично — сякаш искаше да ми внуши нещо друго… Признавам, че измина доста време, преди да разгадая главоблъсканицата… Но все пак успях. Сякаш Бърнард ми казваше: „Ето ти картинката, сега открий какво не е наред в нея“.

Вече е знаел, че Хитасура се обръща срещу него. Убийството на Соларес е доказателство за това. Може би не си е давал сметка за нелегалната търговия със супер кокаин зад гърба му, но веднага е

усетил, че има работа с агент, който е излязъл от контрол. При това личен агент, който се отчита единствено пред него… Решението му да ликвидира Хитасура по най-бързия начин е било съвсем логично…

В същото време си е давал сметка, че не може да ти каже открито всичко това — ти просто би отказала да му повярваш. Не може да го каже и на мен, защото се страхува, че ще ти предам всичко. Тогава ти несъмнено ще ни обърнеш гръб и никога повече няма да те видим… Бърнард е знаел, че ти сама трябва да разкриеш истината за Хитасура. Същевременно ми намеква, че нещата съвсем не са такива, каквито изглеждат. Това го прави с надеждата, че аз ще вървя крачка пред теб. Просто защото се е тревожил от твоята независимост. Затова ме превръща в куче-пазач за теб — точно както пък теб превръща в куче-пазач за Хитасура…

От устата на Тори излетя кратък, презрителен смях.

— И какво получава в крайна сметка? Дава ми предостатъчно поводи да му отмъстя за всичките години, през които ме е манипулирал!

Ръсел кимна с глава.

— Сега вече разбираш, че точно това е била целта му и когато ме принуди да те привлека обратно в „Алеята“…

Тори се замисли, после бавно промълви:

— Май все още не мога да повярвам, че съм сбъркала по отношение на Хитасура… Той се е възползвал от Бърнард по начина, по който Бърнард се е възползвал от нас и всички останали… Самият Хитасура потвърди, че Бърнард не е искал убийството на Ариел. Същевременно Бърнард не е знаел за нелегалната търговия със супер кокаина под крилото на „Алеята“. Сигурно ще получи удар, когато разбере в какво се е замесил…

Ръсел не каза нищо.

Тори напълни дробовете си с въздух и бавно го изпусна.

— Има една аржентинска поговорка… „Дяволът вижда и в тъмното, но отмъщението е сляпо дори по пладне…“

Ръсел разбра какво има предвид. Тори се опитваше да обърне гръб на девойката с лабилна психика, от която толкова успешно се беше възползвал Бърнард Годуин. С всяка изминала секунда тя ставаше по-зряла, по-самоуверена, по-силна. Беше посрещнала своя бик с открити гърди и го беше победила. Вече гледаше право в себе си,

вече не искаше да обърне гръб на собствената си същност, за да надникне в очите на смъртта…

— С всичко това не се опитваме да оправдаем Бърнард, нали? — промълви най-сетне тя.

— Мисля, че сама трябва да решиш — отвърна Ръсел. — Искам да ти напомня това, което каза преди няколко минути — че би желала да помогнеш по някакъв начин на националистическите движения в Русия… А Бърнард ти показа пътя…

— Според теб трябва да му помогнем, така ли? Но Бърнард продава ядрени заряди от нов и неизпробван тип на някаква нелегална организация, която има всички шансове да е под контрола на КГБ!

— Това е още една причина да му помогнем! Тези портативни заряди с хафний могат да предизвикат гражданска война в Русия, а от там до световната катастрофа има само една малка крачка!

— „Бялата звезда“ се превръща в главна цел на цялата ни операция. Трябва да проникнем в нея и едва тогава ще разберем дали Бърнард е светец, или обикновен глупак!

— Страхотна идея, няма що!

— Добре дошла в ада, Тори — промълви тържествено Ръсел и махна с ръка по посока на илюминатора. — Току-що навлязохме във въздушното пространство на СССР.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Москва, Звездното градче

— Изпуснахме го.

— Какво? — стисна зъби Марс Волков. — Този предател уби четирима от хората ми! Отвлече едно безпомощно момиче от държавна болница, а вие ми казвате, че сте го изпуснали!

Анатоли Николев, капитан от 11-та гранична дивизия на КГБ, преминал под временното разпореждане на Отдел „Н“, смутено се размърда върху твърдата дървена скамейка.

Двамата с Марс се намираха на безлюдната трибуна на бейзболното игрище на Московския държавен университет и наблюдаваха тренировката на националния отбор. Отвъд бетонната чаша на стадиона зеленееха Ленинските хълмове, където, редом с големите постройки на студията „Мосфилм“, се намираха стари, но изключително запазени вили. Марс притежаваше една от тях.

В противоположна посока сивееше грозната фасада на студентско общежитие — една от многобройните мрачни сгради, които напомняха на московчани за железния Сталински режим.

Капитан Николев изглеждаше добре в сивата си униформа с червени еполети. На гърдите му имаше широк ред лентички за ордени, но той знаеше, че подобни атрибути изобщо не впечатляват Марс Волков.

Капитанът обичаше това място, особено каменната балюстрада на стотина метра от тях. Според преданията на 14 септември 1812 година именно там се изправил Наполеон и хвърлил поглед към Москва, легнала в краката му…

— Попадна ли тук, винаги си спомням за Николай Иванович Лобачевски — прекъсна мислите му Марс. — Велика личност! Изпитвам чувство на гордост, че съм руснак, когато зърна бюста му пред входа на университета!

„Нормално, помисли си с известна доза цинизъм капитан Николев. На Ленинските хълмове човек като мен се замисля за

историята на страната, докато другарят Волков се впечатлява от съвсем други неща — от скучния живот на някакъв математик!“

— Съобщиха ми, че танковите подразделения са готови — смени темата Волков. — Което означава, че вече можем да прекосим въображаемата граница с Литва и Латвия, нали?

— Точно така — кимна капитан Николев. — Стратегията е дръзка, но проверена от историята. Преди няколко десетилетия същата стратегия ни помогна да нахлуем в Полша, нищо не пречи да я повторим…

— Някакви резерви, капитане?

— Не ме бива много във военната тактика — отвърна предпазливо капитанът. — Мнението ми едва ли има някаква стойност.

— Но нали сте военен? — изгледа го с изненада Волков. — Кръвта ви би трябвало да кипи в навечерието на подобна операция!

— Мисля, че времената на военната слава отдавна са отминали — въздъхна Николев.

— Тъй, тъй — изгледа го закачливо Марс. — Значи ще се чувствате по-удобно в разни комисии, зает с безкрайни заседания…

Капитан Николев наблюдаваше упражненията на играчите, в главата му се мерна мисълта, че и войниците би трябвало да възприемат част от тях, може би под формата на утринна гимнастика…

Когато мълчанието се проточи прекалено дълго, той въздъхна и с нежелание се върна на неизбежната тема:

— Изпуснахме и човека, който осъществява връзката между Бондасенко и „Бялата звезда“. Лош късмет… Бондасенко се появи точно когато свивахме обръча около него в Архангелское. По всичко личи, че двамата са използвали психиатричната болница като място за тайните си срещи…

— Умно — поклати глава Марс. — Дано не забравя да го похваля за изобретателността, преди да му вкарам един куршум в главата…

— Мисля, че Бондасенко е ръководител на цялата организация — подхвърли капитан Николев. — Вече имаме неопровержими доказателства за това…

— Така е — с нежелание призна Марс. — Хубаво, изпуснахме го и той мина в нелегалност… Но това няма да продължи вечно, все някога ще изплува на повърхността… И тогава, капитане, аз ще очаквам от вас да го стиснете за гушата! Ясно ли е?

— Тъй вярно.

Мълчанието се проточи. Двама университетски преподаватели с цигари в уста се мотаеха между играчите по бейзбол. Не бяха членове на треньорския екип. С чувство на унижение и срам Марс беше принуден да признае пред себе си, че най-добрите треньори по бейзбол в страната все още са кубинците — хора с дългогодишен опит в този спорт. А тези двамата на терена бяха учени, които изследваха мускулните реакции и координацията им с визуалните възприятия. Част от научния екип, пред който строеше задачата да подготви новото поколение съветски бейзболисти за участие в Световната купа през 1990 година. В него влизаха сравнително млади хора, които вече бяха стигнали до едно принципно ново откритие — при игрите с топка е важна не толкова физическата подготовка, колкото светкавичните реакции.

Марс не беше убеден, че тези учени ще успеят да създадат бейзболен отбор от световна класа за сравнително краткото време, което ги делеше от финалите за Световната купа. Просто материалът не беше подходящ — многобройните спортни школи в страната бълваха изобилие от здрави младежи с отлични показатели по издръжливост, но истински таланти липсваха. Въпреки това професор Кутателадзе — автор на задълбочен научен труд, озаглавен „Технология за изграждане на комплексни играчи по бейзбол“, беше дал тържествено обещание, че неговите възпитаници ще бъдат превъзходен отбор. Марс искрено се надяваше да е така. Професорът обикновено удържаше обещанията си.

— Открихте ли Пономарьова? — попита на глас той.

— Не.

„Къде изчезна тази Ирина“, озадачено се запита Марс. Не беше у дома си, не ходеше и на работа. В апартамента на Валери не беше открита, не се беше появявала и при Героя. Капитан Николев лично провери, всички тези места. „Тя все още може да е полезна за мен, особено сега“, помисли си Марс. Резултатите от наблюдението над нея сочат, че през последните няколко месеца именно тя е била най-близка с Валери Денисович. Сигурно ще знае нещо и за тайните му скривалища…

Марс въздъхна и се изправи. „Може би е време лично да се заема с търсенето ѝ“, рече си той.

В крепостта на Героя цареше тежка тишина. Татяна сгъваше току-що изпраните му ризи, във въздуха се носеше приятната миризма на чисто бельо.

— Добър ден, другарю полковник — поздрави го тя, без да прекъсва работата си. Раздалечените й очи гледаха равнодушно.

— Сам ли е? — попита Марс.

— С Лара е — отвърна жената. — Нали заповядахте една от нас да бъде непрекъснато около него?

— Да, разбира се…

Отпусна се на стола с метална рамка и насочи поглед в пъргавите й ръце.

Татяна вдигна глава и отбеляза:

— Изглеждате уморен, едно питие сигурно ще ви се отрази добре…

— Имаш ли лютива водка?

— Ще проверя — отвърна жената, остави купчината ризи и излезе от стаята. Миг по-късно се появи обратно с бутилка и две водни чаши. — Взех цялата бутилка, тъй като прецених, че едно питие няма да бъде достатъчно…

Марс пресуши чашата си на екс, усети как гърлото му пламва, а вътрешностите му приятно се затоплят. Направи й знак да му налее още, после уморено поклати тава:

— Знаеш ли, Татяна… Според мен Героя спечели…

— Какво е спечелил, другарю полковник?

— Нашата малка битка в надхитрянето… — отпи нова глътка от чашата и добави: — Признавам, че той все още е пълна загадка за мен… Луд ли е, или не? Наистина ли е влязъл в контакт с извънземна форма на живот, или просто си прави майтап с нас, за да ни отмъсти?

— Ако искате да чуете моето мнение…

— Да, разбира се.

— Добре — въздъхна Татяна и опразни на един дъх чашата си, сякаш имаше нужда от здрава подкрепа. — Според мен Героя е луд. Побъркал се е от това, което е преживял в Космоса. Но лудостта му е странна, ние не сме в състояние да я разберем. Не е нито психопат,

нито шизофреник, не влиза в нито една от категориите, с които боравят медиците… Не. Той просто е различен от вас и мен…

— Разбира се. Той е…

— Не, не е това, което мислите — прекъсна го Татяна и сведе поглед към чашата в ръката си. — Разбирате ме погрешно…

— Какво? — втренчи се в нея Марс. — Нима искаш да кажеш, че той е престанал да бъде човек? Не ставай глупава, Татяна! Май вие с Лара се задържахте прекалено дълго тук…

— Точно по тази причина го познаваме по-добре от всеки друг — поклати глава тя. — Затова смея да твърдя, че дори психиката му да е същата като вашата или моята, умът му е друг. Коренно променен…

Марс замълча, без да отделя поглед от лицето й. „Защо имам чувството, че тук се намирам в ново, различно измерение, запита се той. Нима Героя е побъркал всички край себе си или Татяна наистина ще се окаже права?“

Рязко стана на крака и остави чашата. Алкохолът беше свършил своето.

— По-добре да ида да го видя… — промърмори той.

Остави Татяна така, както я завари — заета с подреждането на ризите.

Около басейна беше тихо. Дори водата не се плискаше. В помещението цареше здрач я Марс протегна ръка към електрическия ключ.

— Недейте, другарю полковник — обади се гласът на Лара. — Очите на Героя станаха много чувствителни към светлината.

Марс свали ръката си и се запрепъва към басейна.

— Осведомихте ли лекарите за това?

Солената вода леко фосфоресцираше.

— Да, подложиха го на пълни изследвания — отвърна Лара. — Но не откриха нищо…

— Кога ли пък ще открият нещо? — раздразнено отвърна Марс и размаха ръце. — Не виждам никаква полза от тъпите им изследвания.

Приклекна до парапета и Лара бавно заплува към него. Тъмните й очи блестяха, мократа коса беше прилепнала плътно към черепа. Лицето й представляваше съвършен овал. „Защо никога не съм забелязал това“, запита се Марс.

— Нещо става…

Каза го тихо, гласните струни затрептяха дълбоко в гърлото й. Марс усети как косъмчетата на врата му настръхват.

— Какво? — прегракнало попита той.

— Според мен непоносимостта към светлината е част от един общ процес…

— Глупости! — отсече Марс, после се втренчи в мрачното й лице, в очите му се появи безпокойство. — Космическата радиация?

— Докторите твърдят, че не е това…

— Зарежи ги докторите! Те нищо не знаят!

В стомаха му се появи неприятно чувство за празнота. Спомни си твърдението на Татяна, според което Героя вече не е човек. „Бил е променен…“ Страхът в душата му заприлича на бледите езичета фосфоресцираща светлина, които пробягваха по вълните.

— Лара, какво става тук?

— Не съм много сигурна, но според мен сме свидетели на началната фаза на някаква промяна…

— Искаш да кажеш, че…

— Той преживява метаморфоза…

Челюстта на Марс увисна, трябваше му известно време, преди да я затвори.

— В какво се превръща?

Въпросът му беше зададен с тих, но напрегнат шепот.

Отвърна му мълчание.

— Къде е? — попита след известно време Марс.

— Ей там, в другия край на басейна — отвърна Лара. — И Арбат е при него…

— Стой тук! — заповяда Марс, изправи се и тръгна да заобикаля водния квадрат.

— Одисей?

Гласът му пробуди ехото под високия свод. Тъмнината пулсираше, сякаш изпълнена с тайнствен живот. Но какъв? Марс неволно потръпна, присви рамене и отново извика.

— Тук съм, другарю.

Водата се раздвижи, няколко пръски попаднаха върху металния парапет.

Марс сведе поглед в краката си и видя бледото лице и част от раменете на Героя. Изпита чувството, че кожата му е станала още по-

безцветна, сякаш метализирана. В същия миг пръстите на Героя се стегнаха около глезена му.

— Много си далеч…

Хватката беше желязна.

— Какво правиш? — нервно преглътна Марс.

— Защо да стоиш чак там?

Дърпането беше колкото рязко, толкова силно. Марс изгуби равновесие, гърбът му болезнено се тресна в металния парапет, тялото му политна във водата. Направи опит да се бори, но някаква непонятна слабост парализира мускулите му.

Солената вода се сключи над главата му, дрехите му бързо натежаха. Размаха ръце и ритна с крака, но обувките му сякаш бяха пълни с олово и го теглеха към дъното.

После здрава ръка сграбчи предната част на ризата му, главата му изскочи на повърхността като тапа. Солена вода се стичаше по лицето му. Очите му бавно се фокусираха върху лицето на Героя, изскочило на повърхността на сантиметри от неговото.

— Светът е странен — промърмори Героя. — Нали така, другарю?

— Много странен — кимна Марс, борейки се със страха си. Веднъж вече беше сърбал попарата на този непонятен тип — все още изтръпваше при спомена за фалшивата капсула радий, която беше подхвърлил във водата… А сега беше вътре заедно с него. В какво се превръща той?

Одисей внимателно го насочи към средата на басейна.

— Благодаря ти, че не запали осветлението…

— Моля — механично отвърна Марс и изведнъж си даде сметка, че това е най-цивилизованият му разговор с Героя, независимо от краткостта на разменените реплики. Край него водата се разпени.

— Напоследък зрението ми се нуждае от доста по-малко светлина… — гласът без съмнение принадлежеше на Героя, но какви ги дрънка, запита се Марс. — В мрака виждам далеч по-ясно от преди, освен това виждам неща, които дори не съм сънувал…

Марс отвори уста и понечи да попита „какви?“, но изведнъж установи, че е останал без глас. Дълбока тръпка ниско в корема го принуди да признае, че няма никакво желание да научи това. Обзе го паника, изведнъж му се прииска да изскочи от проклетия басейн и да

избяга някъде надалеч. Потисна я с цената на огромни усилия, натика я дълбоко в душата си.

— Виждам под водата и без да отварям очи — продължи Героя, а Марс с тръпка на ужас разбра, че онзи тъй и тъй е решил да му разкаже всичко. — Арбат твърди, че започвам да оформям нещо като сонар, същият, който притежава тя…

— Това звучи прекалено фантастично, Одисей — насили се да отвърне Марс. Но в гласа му липсваше убедителност. — Не ти ли минава през ума, че всичко е плод на въображението?

— Както съм си въобразил и онзи цвят между звездите, а? — лицето на Героя беше съвсем близо, във въздуха се разнесе острият аромат на карамфил и нещо друго… — Цветът на Бога? — очите му блестяха като стоманени сачми, твърди и безкомпромисни. — Може би всичко е сън, другарю? Подготовката ми, полетът на „Один-Галактика II“, облъчването, смъртта на Менелай… — ръцете му бавно се разпериха. — И всичко това… Сградата, басейнът, Арбат, ти…

Ако бях привърженик на крайния субективизъм, без съмнение щях да ти кажа, че е именно така, Волков… Но опитът ме принуждава да се държа далеч от всякакъв субективизъм… Аз не съм сам. Човекът не е сам…

Тих и странно омекотен, гласът му сякаш се превърна в могъща камбана. Тътенът й изпълваше пространството над водата с блестящи искри дълго след като той беше замлъкнал.

Марс не можеше да издържа повече. Изпита необходимост от установяване на контрол над този разговор, да го превърне в разпит. Само по този начин щеше да се успокои.

— Трябва да ти съобщя нещо неприятно, Одисей — тръсна глава той. — Дойде време да сложим край на достъпа ти до секретна информация от всякакъв вид! — наблюдаваше лицето на Героя за евентуална реакция, в паметта му обаче се появи едно друго лице — лицето на Наташа Маякова в момента, в който й съобщи, че пътува за „Любянка“. „Жалко, че не мога да откарам там и тоя тип“, въздъхна в себе си. Но подобно нещо беше напълно немислимо — то би означавало бунт на всички космонавти, които се обучават в Звездното градче. Прибавен към всички останали прояви на неподчинение, разтърсващи Съветския съюз — стачки, саботажи, националистически

вълнения, — подобен бунт би заплашил самата Москва, най-здравата крепост на руската хегемония.

Следователно към Героя трябва да се подхожда меко — най-подходящата роля на Марс Волков.

— Признавам, че през цялото време проявяваш страхотна съобразителност — рече той. — Но и моята си я биваше… В крайна сметка успях да открия източника на твоята незаконна информация.

— И възнамеряваш да ме изолираш, така ли?

„Дяволите да го вземат тоя тип, въздъхна Волков. Нищо не мога да прочета в проклетите му очи!“

— Само временно — каза на глас той. — Мисля, че това е минимално наказание за незаконната ти дейност. Мога да те уверя, че ако строго се придържам към текстовете на закона, би трябвало да ти предявя обвинение в шпионаж! — главата му мрачно се поклати: — Достъп до информацията на КГБ могат да имат само оторизирани личности вътре в самата организация!

— Да разбирам ли, че това изключва членовете на правителството? — попита Героя.

— Няма да обсъждаме тънкостите на съветската вътрешна политика! — повиши тон Марс, после срещна очите на Героя и веднага съжали за гневното си избухване. Беше позволил да го подведат.

— Очевидно съветската вътрешна политика се разминава изцяло с политиката на КГБ — установи с равен глас Героя.

— Само когато това е за доброто на държавата — отвърна Марс. Нова грешка.

— Концлагерите също съществуват за доброто на държавата, нали?

Марс втренчи гневен поглед в безизразното металносиво непроницаемо лице. „Добре, ядно въздъхна той. След като го искаш, ще си го получиш!“

— Държим Наташа Маякова, твоята куриерка! — обяви той.

— „Държим“ вероятно означава, че вече сте я подложили на интензивен разпит…

— Знаем и кой е източникът й на информация — мрачно продължи Марс. — Казва се Валери Денисович Бондасенко. За твое съжаление този източник също ще пресъхне…

— Значи такава била работата, а?

— Да.

— Край на постановките, вече не си добрият чичко, който иска да ме разтовари от преживяните кошмари и да изсмуче всичко, което може…

— Ситуацията се промени поради предателството на Бондасенко — отсече Марс. — Ясно е, че вече…

Изведнъж замълча, смаян и объркан от изражението на Героя. Очите му се бяха извърнали с бялото нагоре, а главата клюмна на рамото му.

Същевременно нещо лепкаво се докосна до глезена му. Изпаднал в паника, Марс рязко ритна, водата наоколо закипя. Помисли, че е Арбат, но в същия момент видя делфина в другия край на басейна.

Извърна се с ужас обратно и срещна погледа на Героя, който очевидно беше започнал да възвръща нормалното си състояние.

— Какво ти стана? — дрезгаво попита Марс.

Героя отвори уста да отговори, но от нея излетяха странни, неразбираеми звуци.

„Наистина се превръща в нещо друго, помисли Марс и косъмчетата на врата му отново настръхнаха. Но в какво?!“

— Одисей, разбираш ли ме? — попита той.

Героя не отговори и Марс повика Лара. Тя доплува до него и очаквателно го погледна.

— Преди малко му зададох въпрос, а той ми отговори на някакъв непознат език — поясни Марс. — Правил ли е това с теб или Татяна?

— Не — отвърна Лара и спря любопитен поглед върху лицето на Героя. — Наистина ми изглежда по-различен…

— Различен? — прошепна Марс и ледена ръка сграбчи гърлото му. — В какъв смисъл различен?

— Очите му — отвърна Лара и понечи да се приближи до Героя, но Марс я придърпа обратно.

— Какво му е на очите?

Страхът го правеше груб и малко нетърпелив.

— Мога да виждам през тях…

— Невъзможно! — отсече Марс. — Само преди секунда бяха непрозрачни като сачмени лагери! — въпреки това втренчи поглед в очите на Героя. Нима наистина се бяха променили? Не можеше да

определи това, слабата светлина му пречеше. Трябваше да го доближи още малко, но това му се струваше изключено.

Обърна се и заплува към парапета. Измъкна се навън. От дрехите му струеше вода, обувките му жвакаха, вратовръзката му беше окончателно съсипана. Наведе се и опипа глезена си — там, където преди малко беше усетил нещо лепкаво.

— Лара — вдигна глава той. — Къде е Ирина Пономарьова?

— Не зная, другарю полковник — отвърна Лара, без да отделя поглед от лицето на Героя. — Беше тук, но си тръгна…

— С какво дойде?

— Май каза, че има кола…

Марс кимна с глава. Колата й беше отпуснал той, вече знаеше как да я открие. Под капака на мотора беше прикрепен електронен датчик, който излъчваше определени сигнали. Открие ли колата, вероятно ще открие и самата Ирина. Изправи се, решителността му започна да се възвръща. Сега най-важното е да открие Ирина. Колкото по-бързо, толкова по-добре.

— Имам нужда от сухи дрехи — подвикна към басейна той.

— Веднага, другарю Волков.

Лара прекрати наблюдението си, изскочи от басейна и изчезна в съседното помещение.

Марс отправи поглед към неподвижната фигура на Героя във водата. Спомни си за лепкавото докосване върху глезена си и неволно, потръпна. „Какво става с теб, попита безгласно той. В какво се превръщаш?“ Подозираше, че и Героя няма отговор на този въпрос…

Далечният край на Червения площад завършва с моста Москворецки, който пресича реката и се разделя на две, създавайки илюзията за различни посоки. Но на практика и двете улици водеха на едно и също място — площад Добринински.

Всичко това беше част от голямото Садовое колцо, което обикаля центъра на Москва. Този район е известен с името Замоскворечие.

Преди години тук са намирали подслон не само хората от царския двор, но и придворните занаятчии. Днес от това не е останало нищо. И тук, както в повечето московски квартали, всичко беше подчинено на индустриализацията. Разликата се състоеше предимно в

запазените тук-там храмове, най-красив сред които безспорно е „Свети Григорий“. До него се стигаше по Каменния мост, който започваше от средата на улица „Болшая полянка“.

Църквата е заобиколена от модерни едноетажни сгради с хладни вътрешни дворчета, от петте високи купола в готически стил и стройната камбанария се вижда плетеницата от тесни улички, по които се стигаше до Географския институт и Комитета по атомна енергетика.

Валери Бондасенко не би могъл да открие по-добро скривалище от храма „Свети Григорий“. Въпреки че вътрешността на храма беше лишена от блясъка на средновековните фрески (свалени и конфискувани в полза на държавата), тук се отбиваха всички групи с чуждестранни туристи. На площада отпред винаги имаше няколко автобуса на „Интурист“, под високите сводове кънтяха гласовете на отегчени екскурзоводи с тъжни лица, повтарящи на различни езици забележителната история на вековния храм.

Валери и Сергей се намираха дълбоко под тълпите в храма, сред отдавна забравените каменни помещения на криптата. Дъщерята на Валери спеше върху нар, скован от груби дъски. Лицето й беше спокойно, лишено от всякакво изражение.

— Господ ни подлага на изпитание, а? — напрегнато се усмихна Сергей. — Иначе не мога да си обясня защо се чувствам като Йов…

— По всичко личи, че изпитанието скоро ще свърши — отвърна сериозно Валери. — Само дето още не знаем как…

Сергей бързо прогони усмивката от лицето си.

— Това означава ли, че „Бялата звезда“ е обречена?

— Не зная — въздъхна Валери. — Другарят Волков…

— Дано гори в пъкъла твоят другар Волков! — избухна Сергей.

— Другарят Волков положително е изцедил докрай Наташа Маякова, но едва ли ще научи нещо повече — довърши мисълта си Валери. — Действително допуснахме пробойна в кораба, но това не означава, че потъваме… Ще бъдем в безопасност, докато някой не се добере до кодираната информация за „Бялата звезда“ в компютъра ми…

— Не ми харесва изражението на лицето ти, другарю — поклати глава Сергей. — Какво те тревожи?

— Тревожи ме мисълта, че компютърът остана у дома. Трябва да го приберем.

— Вътре е цялата информация, така ли?

— Да — кимна Валери. — Надеждно скрита от любопитни очи, но все пак…

— Разбирам — кимна Сергей. — Все пак тя е там… Но ние не можем да рискуваме, тъй като хората на другаря Волков положително ще ни засекат. Москва вече е забранена зона за нас…

— Можем да рискуваме само с човек, който не е свързан с „Бялата звезда“…

— Това е ясно — въздъхна Сергей. — Но има ли такъв човек?

— Мисля, че има…

— Кой?

— Една жена.

— О, не! — простена Сергей. — Стига вече с тези жени, другарю! Видя какво се случи с Наташа Маякова. Нима това не означава нищо за теб?

— Означава и още как — въздъхна Валери. — Наташа ми беше близка…

— Това ти е проблемът, другарю… Извинявай, че ти го казвам в очите, но емоциите са…

— … Пряка и непосредствена опасност — довърши вместо него Валери. — Зная това, Сергей. Но въпреки това аз държа на човешките отношения, не искам да разглеждам хората само като пионки върху шахматна дъска…

— Тази обаче ще я жертваш в името на всички нас, нали?

— Ще й обясня какво трябва да бъде сторено, но не и защо — тръсна глава Валери. — След това ще й предложа да реши сама…

— Илюзията на свободния избор — изръмжа Сергей. — Ще я погалиш и нацелуваш, а когато свършиш, тя ще е готова да скочи от моста Москворецки заради теб!

— Не е от тези, които бих подложил на манипулация — поклати глава Валери.

— Вероятно и Наташа Маякова не беше от тях, но ти въпреки това я манипулира, нали? — засече го Сергей. — В името на общото благо!

— Сбърках — въздъхна Валери. — Това беше една сериозна грешка.

— Не бъди толкова самокритичен — смекчи глас Сергей и леко докосна ръката му. — Стори това, което беше длъжен да сториш. Работата без съмнение беше мръсна, но не бива да се срамуваш, приятелю. Друг избор просто нямаше…

— Не съм много сигурен в това, Сергей…

— Мисли за Волков, човече, без твоите мъдри ходове това чудовище отдавна да ни е видяло сметката!

— Може би си прав.

— Революцията е акт на отчаяние — погледна го в очите Сергей. — И изисква отчаяни действия.

— Мисля, че отдавна трябваше да обърнем гръб на революциите — поклати глава Валери. — Нали виждаш докъде ни доведе онази, „Великата“… Трябва ли да повтаряме нейните ужасни грешки? — лицето му стана мрачно. — Не, приятелю. Положението ни може и да е отчаяно, но до отчаяни действия не бива да прибягваме. Крайно време е да се измъкнем от омагьосания кръг на насилието и алчността. Не искам да смъкнем една форма на тирания, за да я заменим с друга. Разбираш ли това? Можеш ли да го приемеш?

— Да, Валери — кимна Сергей. — В това отношение винаги можеш да разчиташ на мен.

Валери го потупа по гърба, но очите му останаха тъжни и замислени.

— Ех, Наташа! — въздъхна той и гласът му глухо отекна във влажния здрач на криптата. — Ако знаеш колко важни са твоите страдания за оцеляването на „Бялата звезда“! Волков те пречупи, но вече е убеден, че си носила на Героя тайните досиета на КГБ и нищо повече. Нашата истина все още е недосегаема… — извърна се към Сергей и подхвърли: — Нали така, приятелю?

— Отиде ли си?

— Да.

Ирина се измъкна от кабинката с душовете. Татяна я скри там веднага след като получи сигнала на Лара, че Волков пристига в сградата.

— Не се плаши от това, което може би си дочула…

Тя се плъзна във водата.

— Не се плаша от нищо, свързано с теб.

Героя я побутна към средата на басейна.

— Марс те търси — съобщи й той.

— Не бива да те открие — добави Татяна.

— Защо ме търси?

— Мисли, че знаеш къде се крие Валери — рече Героя.

— Докопа ли се до него, веднага ще го убие — каза с разтревожен глас Лара.

— Сега вече ме е страх! — потръпна Ирина.

— Нормално — рече Героя и отново я докосна с ръка. По тялото й пробяга приятна топлина. — Не се безпокой, над теб бди ангел пазител…

— Така казваше и Наташа — затвори очи Ирина. — Господи! Защо трябва да живеем сред толкова насилие, болка и страдания?

Водата леко фосфоресцираше, живите същества в нея сякаш бяха свързани с невидима пъпна връв…

— Всичко това е част от човешката природа — промълви Героя.

— Грешиш! — погледна го с отчаяние Ирина. — Или поне би трябвало да грешиш!…

— Хората искат разни неща — продължи той. — Обикновено неща, които не им трябват… Прекалено много пари, прекалено много власт, господство над себеподобните си, над цели народи… Това никога няма край. Човешкото съществуване се върти около тези неща…

— Говориш като Бог, съзерцаващ деянията на смъртните — погледна го Ирина.

— Марс също ме обвини, че искам да бъда Бог, но това е далеч от истината — отвърна Героя. — И няма нищо общо с моята цел…

Ирина надникна в странните му, лишени от блясък очи:

— А каква е твоята цел?

— Свободата — отвърна Героя. — Просто и ясно, нали? Или поне така трябва да бъде. Но човешката природа е такава, че превръща концепцията за свобода в нещо странно и непонятно… Като рак, попаднал в рибарска мрежа… Пълзи, пълзи и все не може да се измъкне…

Ирина понечи да отговори, но я спря появата на Татяна, която безшумно се плъзна в басейна. Тя беше на пост. Героя и Лара

очаквателно я погледнаха.

— Тя трябва да си върви — рече Татяна и махна с ръка към Ирина.

— Сега? — попита Героя.

— Веднага. Важно е.

— Не искам да си отивам — каза Ирина. — Къде да ида?

Героя не й обърна внимание и се извърна към Лара:

— Направи така, че да се измъкне от тук незабелязано, както и дойде…

Лара кимна и излезе от водата. Татяна стори същото. Краката им зашляпаха по плочките.

— Трябва ли да си отида? — попита Ирина.

— Трябва — отвърна Героя. — Наистина се налага, иначе Татяна не би те безпокоила.

— Няма да ходя никъде! — тръсна глава Ирина. — Отказвам да изпълнявам заповеди! Омръзна ми да ме разиграват като марионетка, да бъда кукла на конци!

— Но нали искаш свобода?

— Да.

— Аз също — кимна Героя. — И всички останали, включително Арбат — очите му се заковаха върху лицето й: — Ако приемеш тази заповед, ще помогнеш на всички ни да се доберем до свободата.

— Как мога да не приема? — въздъхна Ирина. Но в душата й помръднаха ледените пипала на страха.

— Браво! — усмихна се Героя.

— Но къде отивам?

— Не зная и по-добре да не зная — рече той.

Ирина се втренчи в него, в широко отворените й очи се появиха сълзи.

Героя доплува до нея, взе я в прегръдката си и впи устни в нейните.

— Върни се при мен, Ирина — тихо прошепна той. — Не зная как ще живея без теб… — Сърцето й блъскаше с такава сила, че тя почти не чуваше думите му. Потърси Вселената в очите му, после му проговори с онзи език без думи, на който вече бяха започнали да привикват.

Лара и Татяна безмълвно се изправиха на ръба на басейна.

— Време е — прошепна Героя.

Двете жени се наведоха и издърпаха Ирина на плочките.

— Каква е най-важната задача в живота ви? — попита Марс, обръщайки се към капитан Николев.

— Сигурността и суверенитета на Съветския съюз.

— Казвате го без колебание…

— Да.

Марс кимна с глава. Намираха се в командния пункт на Отдел „Н“. Седнал зад малко бюро, Марс преглеждаше сводката за движението на заподозрените сътрудници на „Бялата звезда“ през последните дванадесет часа. Капитан Николев работеше със сложната електронна апаратура.

— Хубаво е да бъдеш сигурен в себе си — промълви Марс.

— За съжаление това чувство намалява с течение на годините, също като физическата сила на младостта — очите му се насочиха към капитана. — На колко години сте? Тридесет и пет?

— Тридесет и две, другарю полковник.

— Ето, значи все още сте в пълната си сила — проточи малко завистливо Марс, после на лицето му изплува загадъчна усмивка. — Също като перестройката… — устата му се разкриви, сякаш беше опитал лоша на вкус храна. — А какво ви е мнението за американизацията на Русия, капитане?

— Моля?

— Недейте! — излая Марс. — Не влизайте в ролята на тъп и лоялен боец! Не на мен! Този номер сигурно минава пред командирите ви в армията, но те са само военни… Мен не можете да заблудите. Зная точно параметрите на вашата интелигентност, зная какво сте изучавали, зная за страстта ви към историята — онази, истинската, а не тази, която властта предлага за широка консумация, обвита в идеологическо було…

— Другарю полковник…

— Няма от какво да се тревожите, капитане. Няма да споделя вашата тайна с никого. Само не ми казвайте, че не усещате американизацията на родината. Днес военните трябва да се молят за всичко на специалната комисия към Конгреса на народните депутати,

дори ако става въпрос за подмяна на тоалетните в казармите. По-голям бюджет? О, не. Той трябва да бъде одобрен от финансовата комисия, която няма понятие от задълженията и отговорностите на армията, от националната сигурност!

Същата комисия отговаря и за кредитирането на частните стопани, на които плаща в чужда валута, за да конкурират колхозите!

Раменете на Марс се свиха в знак на отвращение.

— Ами КГБ? Разпъват ни на кръст за всяка отпусната копейка, едновременно с това ни унижават пред всички, принуждавайки ни не само да пуснем най-заклетите противници на властта, но и да ги направим народни представители! Те, разбира се, не пропускат възможността да ни клеймят от трибуната на Конгреса за всички възможни грехове, истински или въображаеми… Това не е перестройка! — въздъхна с огорчение той. — Това си е чиста Америка!

— Доколкото съм осведомен, перестройката е само един експеримент — предпазливо подхвърли капитан Николев.

— Експеримент, който обаче стигна твърде далеч! — отсече Марс, изчака реакцията на Николев и продължи: — Първоначалният замисъл на този експеримент беше създаването на нова, по-висша форма на държавно управление. Но той бързо се изроди в корупция. Казано на разбираем за вас исторически език, капитане, всичко това прилича на опитите на британците да преустроят своята култура върху основите на Римската империя от времето на Калигула. Нещо непонятно и чуждо за тях… Какво става с нас, капитане? Нима губим чувство за национално самоопределение — онова, което прави руснаците уникални в този свят? Нашата култура се подменя от хората, които ни управляват. ЦРУ вече няма нужда от радио „Свободна Европа“, просто защото неговите подстрекателски функции е поел лично президентът на тази страна!

— Предполагам, че всичко е въпрос на гледна точка — отвърна Николев. — Нагледен урок как интерпретацията проваля добрите намерения…

— Говорите като опитен дипломат — усмихна се Марс. — Напразно си губите времето в Гранични войски, капитане!

— Вероятно отдавна сте разбрали, че службата ми осигурява предостатъчно време за размисъл — отвърна Николев.

— Това е така — кимна Марс. — Но не мога да разбера как съхранявате страстта си към историята, след като толкова много псевдоучени се опитват да я напишат отново!

— Аз пък не мога да разбера как точно вие, Другарю полковник, проявявате интерес към ревизионизма…

— Интригувате ме, капитане — въздъхна Волков. — Вероятно защото и вие като мен разбирате колко коварен звяр е истината…

— Другарю полковник — вдигна глава Николев. — Аз не съм сигурен дори дали разбирам дефиницията на думата „истина“…

Марс се разсмя.

— У вас наистина има нещо повече от това, което е видимо на пръв поглед… — Главата му леко кимна по посока на електронния пулт: — Някакви новини?

— Нищо особено — отвърна Николев. — Колата на Ирина Пономарьова си е на мястото, паркирана на шест пресечки от вашия апартамент. Никой не се е доближавал до нея… Наблюдават я четирима от моите хора.

— Така ли? — вдигна вежди Марс. — Кой ви е разрешил това?

— Никой, другарю полковник — отвърна Николев. — Но аз си помислих, че ще бъде разумно да…

— Грешно сте си помислили! — сопнато го прекъсна Марс. — Веднага разкарайте хората си оттам! Достатъчно е само един от тях да бъде засечен! Ирина не подозира, че работя В КГБ. Но ако зърне някой ОТ вашите хора, тя никога няма да припари до колата! А бъдете убеден, че има качества да открие опашката подире си!

— Разбирам, другарю полковник.

Капитанът забързано се зае да изпълни заповедта, а Марс се замисли за Ирина. Стана му смешно, тъй като по отношение на нея винаги се беше проявявал като параноик. Често се беше питал дали по време на командировките си в Америка Ирина не е установила тайни контакти със симпатизанти на „Бялата звезда“. За тези свои пътувания тя беше преминала нормалната проверка, агентите на КГБ не я бяха държали под непрекъснат контрол, както например Наташа Маякова по време на нюйоркското турне.

Той обаче имаше причини да бъде подозрителен. Основната сред тях беше мнението й за съдбата на етническите малцинства в СССР…

Нали именно това мнение беше използвал той, убеждавайки я да шпионира Валери Денисович?

Ирина оправда доверието му напълно. Макар неволно и по напълно аматьорски начин, именно тя разкри Наташа Маякова — връзката между Валери Денисович и Героя…

Проклет да е този Валери Денисович!

Юмрукът на Марс се стовари върху бюрото, капитан Николев изненадано подскочи.

— Другарю полковник?

Но вниманието на Марс вече беше насочено към сводката за „Бялата звезда“.

— Изглежда са изпратили на Запад някакъв сигнал за тревога — разтърка лицето си той. — Все още не сме разшифровали изцяло техните кодове, но знаем достатъчно, за да схванем смисъла на посланията им… — очите му се заковаха върху лицето на капитан Николев. — Как мислите, дали са толкова отчаяни, че да поискат директна помощ от Запада?

— Не зная — сви рамене младият офицер. — Но кой е луд да им изпрати такава помощ?

— Хм… — Марс отправи замислен поглед към разпечатките, сякаш бяха чаени листенца, от които ще научи бъдещето. След известно време отдели едно листче от купчината и вдигна глава: — Това е планът за полета на група американски дипломати към Москва… Надлежно депозиран в законния срок…

— Какво от това? Тук непрекъснато кацат американски дипломати…

Марс бавно му подаде листчето.

— Хвърлете едно око… Прави ли ви впечатление отправната точка на този полет?

— Токио.

— Точно така, Токио — въздъхна Марс. — Там, където нашите агенти засякоха шифрованото послание на „Бялата звезда“ с молба за помощ…

— Може би е съвпадение — сви рамене капитан Николев.

Марс мълчаливо протегна ръка, прибра листчето и го прикрепи към купчината.

— Подвижните екипи са на място, нали? — попита след известно време той.

— Тъй вярно, другарю полковник.

— Искам да бъда уведомен в момента, в който се раздвижи колата на Пономарьова. Ако спя, събудете ме. Ако се храня, издърпайте вилицата от ръката ми. Ясно ли е?

— Напълно, другарю полковник.

Построена в онзи особен, с нищо незабележителен стил, който в Съветския съюз минава за модерен, 20-етажната грамада на хотел „Русия“ заемаше цял квартал в южния край на улица „Разин“. Улицата носеше името на известен казашки атаман, вгорчил живота на руските царе. Това я правеше някак по-удобна за най-големия хотелски комплекс на територията на Москва.

Ирина влезе през централния вход и се насочи право към гишето на рецепцията, точно според инструкциите на Татяна. Там попита дали има някакви послания за госпожа Кубишева.

Имаше.

Ирина пое белия плик, прекоси фоайето и изкачи стълбите към един от няколкото ресторанта на мецанина. Не влезе в салона, а се насочи към тоалетната до входа. Заключи се в една от кабинките и разкъса плика.

Прочете съдържанието му два пъти. Сърцето лудо блъскаше в гърдите й, имаше чувството, че ударите му ще привлекат вниманието на всяка жена, решила да се отбие тук.

Запечата съдържанието на плика в главата си, после накъса хартията на дребни парченца и ги хвърли в тоалетната чиния. Пусна водата два пъти, искаше да бъде сигурна, че нито едно късче хартия не е останало вътре. Излезе от кабинката, изми ръцете си на умивалника, но нито веднъж не погледна в огледалото с позлатена рамка пред себе си.

Напусна фоайето през един от страничните изходи. Насреща и се издигаха величествените, овални като лукчета куполи на храма „Свети Василий“. Намираше се съвсем близо до стените на Кремъл. Тази мисъл я накара да потръпне, сякаш беше излязла без коженото си палто в разгара на зимата…

Според инструкциите трябваше да се придвижва пеш или с автобус. Тя неотклонно ги спазваше, едновременно с това не се огледа нито веднъж. Опитваше се да разбере дали я следят, като хвърляше бегли погледи в стъклата на витрините, край които минаваше.

Прекачи се на няколко тролея, маршрутът на които описваше широка окръжност около центъра на Москва. В крайна сметка слезе там, откъдето беше тръгнала. Пое пеш, скоро излезе в далечния край на Червения площад. Водите на Москва река бяха мътни, в тях се отразяваха единствено черните облаци, надвиснали над града. Прекосявайки моста Москворецки, Ирина изпита странно облекчение от факта, че сянката й не се отразява във водата. Това някак й помагаше да се наблюдава отстрани, да съхрани илюзията, че тази опасна шпионска мисия върши не тя, а някаква друга Ирина Пономарьова — далечна и непозната…

Прекоси площад Добринински и най-сетне потъна в тесните улички на Замоскворечие. В дъното на „Болшая полянка“ се издигаше стройната фасада на храма „Свети Григорий“, пред него няколко автобуса на „Интурист“ изхвърляха синкав дим зад издължените си туловища.

Ирина влезе в храма и коленичи пред олтара. Молитвата й беше кратка, но пламенна. Молеше се за Валери, за себе си, но най-вече за Одисей. Лъжливите разяснения на екскурзоводите пареха слуха й като разяждаща киселина. Туристите покорно се тълпяха зад тях, като стадо добитък на заколение…

В душата й се блъскаха страх и отчаяние. Страхуваше се за себе си, вече не беше в състояние да разсъждава трезво, да преценява действията на околните. С всяка стъпка по тази пътека се приближавам към смъртта, към границите на разума, мислеше си тя. Няма ли най-сетне да дойде краят на всичко това?

Приключи с молитвите, стана и бавно се насочи към стълбището, което водеше към криптата. Тук беше тихо, дразнещите гласове на екскурзоводите почти заглъхнаха. Осветлението беше слабо, сивкавият мрак се изпълваше с неясни сенки.

Свещеник в дълга роба докосна ръката и, тя уплашено подскочи. Човекът сложи пръст на устните си, после й направи знак да го последва. Лицето му беше скрито под тежка качулка. Тя мълчаливо се подчини. Прекосиха пространството пред олтара и поеха по дълъг,

мрачен коридор, който завършване с тясна дървена портичка. Зад нея се разкриха стръмни каменни стъпала, въздухът стана значително по-хладен. Миришеше на ферментиращо вино и мухъл. Ирина стисна клепачи и кихна.

Спуснаха се по стълбите. Свещеникът махна качулката от главата си, на челото му блесна морав белег, очевидно получен при раждането му.

— Насам — кратко каза Сергей и тя мълчаливо го последва. Не й се представи, а и тя не прояви любопитство.

Прекосиха множество помещения, запълващи криптата със сложна, на места объркваща плетеница. Най-сетне стигнаха до скривалището. Очите на Ирина попаднаха върху неподвижното тяло на импровизирания нар.

— Дъщеря, ми — поясни Валери Бондасенко и напусна сянката край стената. — Ти не знаеш нищо за нея, излъгах те, че нямам деца… Но за нея не знае и никой друг, тъй като… тъй като болестта й можеше да бъде използвана срещу мен.

— Но защо е тук?

— КГБ научи не само за съществуването й, но и за мястото, където беше лекувана…

— Наташа е проговорила — погледна го Ирина.

Валери мълчаливо кимна с глава.

— Господи, дали все още е жива?

— Не мога да ти кажа…

— О, Валери! Аз я убих! Господи, каква глупачка съм била…

— Не си била глупачка, котенце… — поклати глава той. — Просто толкова много са те лъгали, че си изгубила способността да различаваш лъжата от истината — на устните му се появи тъжна усмивка. — Недей да се самообвиняваш… Беше изправена пред могъщ противник, никой от нас не може да излезе непокътнат от подобен двубой…

— Двубоят между теб и Марс, нали?

Той пристъпи крачка напред и въздъхна:

— Да.

— Но защо беше нужно да ме лъжеш? — попита тя.

— Убеждавах се, че по този начин те предпазвам — въздъхна отново той. — Успях да се добера до досието ти, от него научих за

репресиите на КГБ срещу семейството ти… Реших да ти спестя истината за Марс, въпреки че имах намерението да те използвам срещу него… Така поведението ти щеше да е по-естествено…

Валери помълча, после поклати глава и продължи:

— Знаеш ли, котенце… Станал съм толкова изпечен лъжец, че с лекота заблуждавах дори себе си. По тази причина отказвах да разбера, че се влюбвам в теб, а едновременно с това те излагам на смъртна опасност… Това, което се случи с Наташа, рано или късно щеше да се случи и с теб… Арест, изтезания и всичко останало. Достатъчно беше да се събудят подозренията на Марс… В началото не обръщах внимание на тази опасност, единственото ми желание беше да го унищожа… — Той направи нова крачка към нея. — Но най-накрая се осъзнах и видях какво правя… На теб, а и на себе си…

— Недей! — предупреди го Ирина. — Вече не съм сигурна, че искам близостта ти. Раната, която ми нанесе, е прекалено жестока…

— Не съм искал, мила. Трябва да ми повярваш…

Ирина замълча.

— Все пак си ми простила — отбеляза след известна пауза той. — Иначе не би дошла…

— Дойдох по молба на Одисей — поясни тя. — Той каза, че задачата е важна, че чрез нейното изпълнение ще дам своя принос за свободата…

— Бил е напълно прав.

— Сега обаче Одисей е на втори план — изгледа го продължително тя.

— Как така? Нали работим за общата цел?

— Проблемът е в твоите методи — твърдо рече Ирина. — Аз решително отказвам да ги приема, тъй като твърде много си приличат с методите на Марс.

— Марс Волков подлага на систематически разпити Одисей от момента, в който се е върнал в съзнание. Марс Волков арестува Наташа Маякова и я подложи на интензивна обработка. Какво включва тя? Дори аз не мога да зная това, но положително става въпрос за побоища, глад, безсъние, електрошокове и дро…

— Стига! — изкрещя Ирина и запуши ушите си с длани.

— Опитвам се да нарисувам вярна картина, нищо повече.

— Похвално — отвърна Ирина, а раменете й видимо потръпнаха.

— Благодаря — поклони се официално той.

После дойде ред на продължителното, почти враждебно мълчание. Валери го наруши малко преди да стане фатално късно.

— Как стигнахме чак до тук, котенце? — меко попита той.

— Ти ще кажеш — мрачно въздъхна тя.

— Искаш да призная, че грешката е моя? Добре. Моя е. Не биваше да те лъжа. Но откъде да зная каква си? Как бих могъл да ти се доверя?

— Не виждаш как, нали? — горчиво попита тя. — Сам се обричаш, Валери… Нима не виждаш в какво си се превърнал? Подозираш всички, не позволяваш близост на никого, защото се страхуваш от врагове…

— Грешиш, скъпа. Бях близък с Наташа Маякова, сърцето ми се къса от мъка по нея… Близък съм и с теб, защото те обичам…

— Не, Валери. Ти не познаваш смисъла на думата любов. Не те обвинявам, защото за теб работата винаги е била най-важното. Разбирам това, повярвай ми… В момента не зная какво изпитвам към теб и нямам никакво желание да обсъждаме чувствата ми. Нито сега, нито по-късно… А вероятно и никога.

— Никога е тежка дума, мила…

— По-добре да се заемем с непосредствените неща — тръсна глава Ирина.

— Това означава, че си съгласна да ни помогнеш, така ли?

— Как само светна лицето ти! — усмихна се Ирина. — В някои отношения си истинско дете… Бях забравила колко е красиво лицето ти, когато си щастлив…

Валери сграбчи китките й:

— Задачата е сериозна, Ирина. Няма да крия, че е и твърде опасна. Марс иска да ми изпие кръвта, цяло подразделение на Гранични войски е ангажирано в издирването ми…

— Ако си решил да ме плашиш, трябва да призная, че го вършиш успешно — отвърна тя.

— Така ще бъдеш по-внимателна — тръсна глава той, помълча за момент, после я погледна в очите. — Трябва да проникнеш в апартамента ми и да изнесеш портативната „Тошиба“…

Ирина за малко не призна, че вече е открила добрия дух в машинката и знае всичко за „Бялата звезда“, включително името на

нейния лидер. Успя да прехапе устни навреме, тъй като си даде сметка, че той не би й позволил дори да припари до жилището му с цялата тази информация в главата си.

— Добре, измъквам компютъра — кимна тя. — А после какво? Не е много удобно да се разхождам по улиците с незаконно внесен компютър, нали?

— Разбира се — кимна Валери. — Разполагаш ли с кола?

— Да.

— Отлично — въздъхна с облекчение Валери. — Ето едно обстоятелство, което е благоприятно за нас…

— Мразите ли американците? — попита Марс.

— Познавам само един, срещнах го извън службата — отвърна капитан Николев. — Държавата не обича да демонстрира специалните си части пред чужденците… Срещнах този американец при вратите на Кремъл. Изглеждаше съвсем нормален. Изгаряше от любопитство да научи нещо повече за страната ни…

— Ето, точно в това е проблемът! — разгорещено извика Марс. — Американците нямат никаква представа за нас — нито за политиката, нито за икономиката, нито за обществения порядък. ОСОБЕНО за обществения порядък! Прекалено много са пристрастени към лукса, очите им са отправени към скъпите уникати, които предлагат модни бутици като „Блумингдейл“ или „Тифани“.

— Май и вие искате да ги погребете като Хрушчов — отбеляза капитан Николев.

— Не, капитане — поклати глава Волков. — Не искам да ги погреба, а да ги изкореня!

— Задачата ви е неизпълнима…

— Наистина ли мислите така? — изгледа го Марс. — Интересна мисъл, особено когато принадлежи на добре ерудиран историк. Но историята учи, че Римската империя се е сгромолясала, същата съдба е имала и Византия… Защо тогава да не се сгромоляса и Америка?

— Рискувам това да ви прозвучи брутално, другарю полковник — погледна го в очите Николев. — Но въпреки всичко ще ви отговаря; защото комунизмът, а не демокрацията се оказа фалшива форма на управление! Марксистката теория е просто неадекватна — един тъжен,

но неоспорим факт. И ние сме принудени да охлабим примката около народите на Полша, Унгария, Румъния, Чехословакия, ГДР… Да върнем свободата на своите колонии — точно както го стори Западът в началото на века…

Нямаме друг избор, другарю полковник. Отчаяното положение изисква и отчаяни мерки. Нашата икономика е в окаяно състояние, не можем да изхранваме дори собствения си народ. Корупцията и алкохолизмът рушат устоите на обществения ред, бюрокрацията парализира всичко. Трябва да гледаме истината в очите. Пътят, по който сме тръгнали, няма да ни отведе доникъде…

— Къде тогава да идем, по дяволите? — просъска Марс. — В какво трябва да се превърнем? Да отворим бутици на „Блумингдейл“ и „Тифани“ на улица „Горки“? Да облечем жените си в тесни джинси и предизвикателно разголени блузки? — лицето му почервеня от възбуда. — Не, това не е разрешение, капитане. Така просто ще потънем в американската безвкусица и ще изчезнем като нация. Аз лично никога няма да се примиря с подобно развитие на нещата!

— Древните британци са изпитвали силно влечение към Рим — отбеляза. Николев. — За тях това е било най-вълшебното място на света…

— Подвижни пясъци, нищо повече! — тръсна глава Марс. — Това е истината!

— Ех, ако можехме да я проумеем — иронично подхвърли Николев, после усмивката му изведнъж се стопи, а очите му се заковаха върху монитора.

— Какво има, капитане?

— Колата на Ирина Пономарьова! — промълви възбудено Николев. — Започна да се движи!

Ирина пристигна в квартала без произшествия, направи три бавни кръга около блока на Валери. Гледаше внимателно, надяваше се да открие евентуалната засада.

— Ако изобщо си направят труда да оставят някого там, това ще бъде най-много един човек — каза й на тръгване Валери. — Защото знаят, че не бих проявил глупостта да се появя у дома…

Но, въпреки всичко, тя беше решила да бъде крайно предпазлива. Паркира на задната уличка и влезе във входа на съседния блок. От Валери знаеше, че двете сгради имат общо мазе. Десет минути по-късно вече беше в неговия блок.

Изправи се до стената край аварийната стълба и затаи дъх. Чуваше единствено ударите на собственото си сърце. Очите й бяха широко разтворени, зениците — потъмнели от напрежение.

Някъде се затръшна врата и тя се шмугна зад стълбата. Въздухът тежеше от миризмата на варено зеле и застоял тютюнев дим. Изщрака ключалка, тежки стъпки прозвучаха по коридора. Асансьорът забръмча, отвори се врата. После звукът на електромотора заглъхна надолу, към изхода.

По стените играеха сенки, лъчите на следобедното слънце не достигаха дотук.

Слава богу, тук вече нямаше „горничная“. Това бяха жени портиерки, които в продължение на години висяха из фоайетата на жилищните сгради и следяха кой влиза и излиза от тях. Доброволни сътрудници на КГБ. В крайна сметка поне в това отношение Москва беше претърпяла промяна…

От мястото си ясно виждаше входната врата на Валери. Беше затворена, изглеждаше съвсем нормално. Но всичко това би могло да бъде само една илюзия. Хората на Марс несъмнено са били тук и отдавна са приключили с щателния обиск.

Ирина потръпна, решителността й започна да се топи. Прииска й се да слезе обратно в мазето, да изскочи от задния вход на съседния блок и да се смеси с тълпата. Просто и лесно. Никой не би разбрал, че изобщо се е появявала тук…

Не, никак не е просто… Стремежът към свобода е нещо сложно и комплексно, нещо, което я беше привличало всеки миг след завръщането й от Кеймбридж. Нима точно сега ще й обърне гръб?

И къде би могла да иде? Обратно у дома, където ще се появи Марс Волков и ще започне да я разпитва за разговорите с Героя? А какво ще стане, когато разпитът приключи? Ще се върне към омразната работа в Министерството на образованието? Не, това не бива да става! Там би се задавила от собственото си отчаяние, би залиняла като прекършено цвете. Поела по нов път, тя беше убедена, че трябва да го извърви докрай. Иначе не би могла да намери покой.

Обратната страна на огледалото беше твърде привлекателна, запълнена с прекалено много чудеса, за да й обърне гръб…

Трепереше от възбуда и страх, обонянието й попиваше миризмите на сградата. Асансьорът отново забуча. Затръшна се врата, проплака бебе, военен марш екна от невидимо радио, после рязко замлъкна…

Придърпала върху раменете си последните остатъци кураж, Ирина тръгна по коридора. Спря пред вратата на Валери, пъхна ключа в ключалката и бързо бутна вратата.

Веднага разбра, че тук е било претърсвано. Апартаментчето беше тихо и спокойно както преди, но във въздуха имаше нови, непознати миризми: на мъжка пот в хола, на цигарен дим в спарения въздух на спалнята. Фасове нямаше, всичко изглеждаше както преди. Онези, които са осъществили обиска, несъмнено са били майстори в работата си.

Затаила дъх, Ирина се насочи към кухнята. Контрабандно внесеният портативен компютър си беше на мястото — в ъгъла на масата, върху дъската за рязане.

Ирина се втурна напред, затвори капака и изтръгна кабела на захранващото устройство от щекера на стената. Забързано натика всичко в специалното куфарче на тошибата и дръпна ципа.

В мига, в който хвана меката дръжка, откъм входната врата се разнесе някакъв шум. Кръвта замръзна в жилите й, съдържанието на стомаха й стремително тръгна нагоре, към устата.

„Не мърдай! КГБ.“

Господи, света Богородице!

Очите й пробягаха наоколо. „В капан съм, пропищя парализираното й от ужас съзнание. Не, ето го прозореца!“

Светкавично завъртя ръчката на стъклото, наведе се и излезе на противопожарната стълбичка. Извърна се, затвори прозореца и прилепи гръб към мръсната фасада. Под нея се простираше улица „Телеграфная“. Затвори очи и си представи, че е на колене пред олтара на свети Гавраил. В ноздрите я удари ароматът на тамян, слухът й долови неразбираемите слова на дълга молитва. Ех, ако можеше да се върне обратно във времето…

Очите й се разтвориха широко, ушите й доловиха ясен мъжки глас:

— Има ли доказателства, че действително е била тук?

— Входната врата беше незаключена, капитане.

— Претърсете апартамента!

Ирина протегна врат и предпазливо надникна през прашния прозорец. Отначало не видя нищо, после в полезрението й попадна млад мъж с приятно лице и сива униформа с червени нашивки на якичката. В съзнанието й изплува неясната фигура на Валери в здрача на криптата, гласът му екна в ушите й: „Марс иска да ми изпие кръвта… Търси ме цяло подразделение от Гранични войски…“

„Как ме засякоха, запита се с недоумение Ирина. Следена ли съм била, или апартаментът е бил под наблюдение? Нима напразно бях толкова внимателна? Господи, каква съм глупачка!“

— Вече си е тръгнала, капитане.

— Защо е била тук?

Мълчание.

— Липсва ли нещо?

— Само компютърът, капитане.

— Аха, компютърът значи — поклати глава младият мъж и се обърна с гръб към прозореца. — Открийте я! Не го ли сторите, другарят Волков ще се погрижи всички ние да се озовем някъде по китайската граница!

„Не мърдай! КГБ.“

„Колко ли са, запита се Ирина, тръпнеща от ужас. Приличат на мравки, плъзнали върху одеяло за пикник. Трябва да се отърва от одеялото, преди да са ме оглозгали жива.“

Уверила се, че зад прозореца на кухнята няма никого, тя предпазливо започна да се спуска по пожарната стълба. Очакваше всеки миг някой да се разкрещи, а на тротоара да се струпат униформени. Нищо подобно не се случи.

Добра се до земята без инциденти. Тошибата тежеше в лявата й ръка. „Всичко ще е наред, само веднъж да се добера до колата“, въздъхна тя.

Тръгна по улица „Телеграфная“. Имаше чувството, че всички я гледат какво носи.

Започна да вали. Вместо да се насочи направо към колата, Ирина се скри в близкия вход. Застина на място, тикнала куфарчето между краката си, невидима за редките минувачи. Оглеждаше улицата с

широко отворени очи. Решетките около луната от кошмарните й сънища сякаш се разтягаха и заплашваха да я обгърнат. Кожата й потръпна от арктическия студ на безкрайната зима, едри парцали сняг падаха от навъсеното небе и покриваха замръзналата тундра на Сибир. Кошмарът оживяваше и се превръщаше в неумолима действителност…

Оглеждаше лицата на минувачите, стараеше се да надникне зад стъклата на преминаващите коли. Всеки можеше да бъде потенциалният враг. „Ето какво става, помисли си тя. Страхувам се от всичко и всички… Това ли е цената на свободата? Нямах ли и друг избор?“

Дъждът се превърна в порой. Усещаше близостта на хората от КГБ, даваше си сметка, че колкото по-дълго се задържа в този район, толкова по-големи стават шансовете да я заловят.

Беше толкова объркана, че нито за миг не й мина през ума да пусне тошибата в близката кофа за боклук. Съзнаваше само едно — нямаше почти никакъв начин да им се изплъзне пеша. Колата беше единственият й шанс за спасение. Ако успее да се добере до нея, ще може да потъне из задните улички, да прави обходни маневри, да заличи следите си…

Вдигна куфарчето, сви глава между раменете си и решително се насочи към мястото, на което беше паркирала.

Придвижвате се бавно. Канализацията в тази част на града отдавна плачеше за ремонт, в резултат тротоарите и уличните платна се бяха превърнали в дълбоки езера.

Задмина няколко възрастни жени, които мъкнеха тежките си пазарски чанти. Улична продавачка с вестник на главата отчаяно подскачаше от крак на крак, дъждът плющеше върху малката й сергия, запълнена с ряпа и изсушени коренчета.

В един момент Ирина изпита чувството, че преследвачите са по петите й. Шмугна се във входа на стара и ниска постройка, обувките й затракаха по износените плочки на занемарения вестибюл. Посмя да извърне глава едва когато се озова край черния вход в задната част на сградата. Зад нея нямаше никой. Изпита огромно облекчение, очите й се насълзиха.

„Хич ме няма по тая част, помисли си мрачно тя. Едва ли ще мога да се изплъзна.“ После изведнъж осъзна факта, че все още е на

свобода, при това преследвана не от кого да е, а от самото КГБ. „Може пък да не съм чак толкова некадърна“, набра кураж тя и решително блъсна дървената врата.

Озова се на мръсна и тясна задна уличка. Някой беше забравил да прибере прането си, ленените чаршафи тежко плющяха най главата й, подгизнали от дъжда. Спря на място, за миг изгубила чувство за ориентация. После в дъното на уличката зърна задната стена на „Архангел Гавраил“ и решително се насочи натам.

Почти тичаше, тошибата в ръцете й натежаваше с всеки изминал миг. Предпочиташе да не мисли за нея, искаше й се час по-скоро да скочи в колата и да се измъкне от мрежата на КГБ.

Уличката свърши. Ирина се спря на ъгъла и това я спаси. Черен зил изскочи иззад ъгъла и тръгна в нейна посока. Движеше се далеч по-бавно от нормалното, очевидно хората вътре оглеждаха входовете.

Тя отскочи назад и се прилепи до стената. До слуха й долетя тихото мъркане на мощния мотор. Изведнъж й се прииска да е отново на дванадесет, да се снижи и изчезне в сенките.

Черното торпедо на лимузината бавно се появи на пресечката, измина метър-два и спря. Притисната до стената, Ирина беше сигурна, че онези в колата ще чуят ударите на сърцето й. Стъклата бяха покрити с тъмно фолио, вътрешността на купето тънеше в мрак. „Какво става, запита се със свито сърце тя. Нима ме забелязаха и сега си играят на котка с мишка?“

После зилът бавно потегли. От гърдите на Ирина падна тежка канара, дишането й се възобнови. Очите й проследиха колата до далечната пресечка, където тя плавно зави и изчезна.

Изскочи на улицата и хукна в обратна посока. Много й се искаше да се отбие в църквата, да се отпусне на колене и да прошепне една гореща молитва за безопасността на Валери и Героя, на самата себе си… Но нямаше време. Въпреки това, когато изскочи на улицата, където беше паркирала колата си, тя направи опит да влезе в контакт с Бога…

Закова се на място, потръпваща от напрежение. Улицата беше пуста, колата беше на мястото си. Изведнъж изпита чувството, че тази купчина ламарина съвсем не е убежището, на което се беше надявала. Спомни си, че я беше получила от Марс. Ами ако са я проследили, или — не дай боже, вътре е монтирана електронна апаратура?

Огледа се, сърцето блъскаше като чук в гърдите й. Какво да прави? Трябва да занесе компютъра на Валери, но не би могла да се придвижи с трамвай, нито пеша. Агентите на КГБ положително ще я засекат. От друга страна обаче, в случай че колата се окаже оборудвана с устройство за засичане, тя ще заведе ченгетата направо при Валери…

Времето неумолимо течеше. По гърба й се плъзна студена струйка пот, очите й не изпускаха колата. Стори й се, че от нея се излъчва топло подканяне, единственият фар в мрака на нощта… Усети, че вече е започнала да разсъждава като беглец, от тази мисъл й стана още по-страшно…

Зад гърба й се разнесе тихото съскане на автомобилни гуми, тя си помисли за черния зил и уплашено отскочи към близката ограда. „Е, добре, реши тя. Ще използвам колата, но ще я зарежа далеч преди катедралата. Веднъж да стигна оттатък Кремъл, всичко ще е наред. Последните няколко пресечки ще измина пеша, така ще проверя дали ме следят.“

Хукна към колата, в бързината изпусна ключовете. Наведе се да ги вземе, отвори и с облекчение се отпусна на седалката. Хвърли тошибата на мястото вдясно и побърза да натисне бутона за заключване.

Стартерът изръмжа, моторът запали веднага. От гърдите й излетя въздишка. Предното стъкло беше замъглено и тя го изтри с ръкава си. От къде толкова кондензация, след като току-що влизам в колата, учуди се Ирина. Подобна пара се появява само от дишането…

В същия момент усети леко помръдване зад гърба си. Тежка ръка се стовари върху рамото й, от устата й излетя уплашен вик.

— Стреснах ли те, Ирина? Колко безразсъдно от моя страна…

В огледалцето за обратно виждане бавно изплува познатото лице на кинозвезда, за момент тя беше сигурна, че умира. После сърцето й възобнови ритъма си, гърдите й бяха пронизани от остра болка.

— Марс!

Името му излетя от устата й тихо, като неволна въздишка…

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Москва, Звездното градче

Тори сънуваше Кои, ярката кръв върху снежнобялата дреха, блестящите на слънцето вътрешности, от които се издигаше пара като от жертвеник на ацтеките… Трепереше в благоговение пред твърдия и безкомпромисен воински дух, смаяно се питаше защо само японците — единствени сред древните народи на света, пречистват душата си чрез проливането на кръв… Точно тогава я събуди Ръсел. Тя замаяно тръсна глава и неволно се запита чия кръв беше сънувала — на Кои или на Христос?

— Току-що кацнахме в Новосибирск — съобщи й Ръсел. — Ще заредим с гориво и продължаваме. Изминали сме половината път до Москва.

Намираха се на гражданско летище с предварително обявен план на полета, но въпреки това в самолета се появиха униформен представител на близката военновъздушна база и някакъв цивилен с подозрително лице, върху което отдалеч личеше печатът на КГБ. Кожата на цивилния беше надупчена от дребна шарка, а зле скроеният костюм правеше смешни гънки подмишниците и на чатала. Потиснала поредната си прозявка, Тори неволно се запита дали след осем часа в стаята за разпити тоя тип ще говори прегракнало, с писклив фалцет.

Двамата забиха очи във фалшивите дипломатически паспорти, които Тори и Ръсел получиха от токийския офис на „Алеята“. Същото вече бяха сторили съветските „съветници“ на летището в Улан Батор — първата им спирка за дозареждане с гориво. Документите бяха напечатани предварително, в съответната служба на Държавния департамент, за пускането им в циркулация трябваше само да се добавят имената и снимките, скрепени със съответните печати.

Двамата съветски представители разиграха цяло шоу. Преписаха, дословно съдържанието на паспортите, шепнеха си, хвърлиха тежки погледи към Ръсел. Но очите им непрестанно се местеха към краката на Тори. Накрая, очевидно притеснени от любопитството си, те им върнаха паспортите и пристъпиха към проверка на екипажа. Напуснаха

самолета четиридесет минути по-късно, хвърляйки заканителни погледи към Ръсел и доста по-нежни към краката на Тори.

— Гадни копелета — даде мнението си тя.

— И ти ще приличаш на тях, ако в задника ти цял ден е забито дулото на калашник — усмихна се Ръсел. Изчака вратичката да се затвори, после загрижено поклати глава. — Все още се тревожа от начина, по който Бърнард се е забъркал в тази каша… Ако действително няма пръст в контрабандата на Хитасура, за разлика от теб аз не съм много убеден, че е чист в това отношение, възниква логичният въпрос от къде, по дяволите, си е осигурил средствата за закупуване на ядрените оръжия? Бас държа, че онези тримата от комбината не му ги дават даром, същевременно съм сто процента сигурен, че той не използва парите на „Алеята“… Колкото и да е умен, няма начин да отмъкне чак такива суми от бюджета, без това да ми направи впечатление…

— Уместен въпрос — съгласи се Тори. — Не съм се замисляла върху него, но веднага мога да кажа, че парите не идват нито от Кои, нито от Хитасура… Бърнард не е бил в течение на финансовите машинации на Хитасура, двамата с теб го познаваме достатъчно добре, за да сме сигурни и в обратното…

Ръсел я погледна, на лицето му се изписа замислено изражение.

— Знаеш ли, аз едва ли някога ще разбера какво се случи между теб и Кои… Каква връзка би могла да съществува между вас? Честно казано, тръпки ме побиват, като си представя, че имате общи неща…

— О, Ръс! В характера на Кои имаше черти, за които дори не подозираш.

— Кои беше хладнокръвен убиец.

— Аз също.

— Тя е изпитвала наслада да изтезава Деке.

— Тук вече грешиш. Изтезавайки Деке, тя е изтезавала себе си. Мразела, е това, което върши, но се е чувствала прокълната… За нея омразата на околните е била нещо съвсем в реда на нещата. Такъв човек не бива да бъде мразен, той има нужда от състрадание…

— Но някой трябваше да я спре, в противен случай и други щяха да последват съдбата на Деке…

— Аз я спрях, Ръс — очите й настойчиво се забиха в неговите. — И се почувствах добре, тъй като успях да го сторя, без да прибягвам до

насилие…

— Това е ясно, но…

— Виж какво, Ръс… В душата на Кои властваха демоните. Може би не точно тези, които властват в душата на Бърнард, но достатъчно близки до тях… Нима мислиш, че Бърнард е по-малко вманиачен от Кои? Единствената разлика е, че Бърнард успява да живее със своите демони, докато Кои предпочете смъртта.

— Но ти не допускаше ли, че с течение на времето тя щеше да се превърне във втора Фукуда?

— А в какво ще се превърне с течение на времето Бърнард Годуин? Можеш ли да дадеш точен отговор на този въпрос? Не? Е, добре, аз ще ти помогна… Бърнард е не по-малко хладнокръвен убиец от Кои!

— Но мотивите му са толкова алтруистични, че…

— Мислиш като чиновник! — прекъсна го Тори. — Като директор на „Алеята“. Тук мотивите нямат никакво значение, тук на преден план излизат моралните качества. Кои поне имаше доблестта да се изправи с лице към това, в което се беше превърнала…

— И сложи край на живота си — поклати Глава Ръсел. — Не разбирам морала на човек, който предпочита смъртта пред живота…

— Тук предпочитанията нямат нищо общо — отвърна Тори и очите й гневно проблеснаха. — Смъртта беше единственото изкупление на греховете й. Прибягвайки до ритуала на „сепуку“, Кои пречисти душата си. Слагайки я на една плоскост с Бърнард, аз без съмнение ще призная, че е постъпила правилно…

Ръсел стана на крака и промърмори:

— Тези приказки за смъртта ми докарват клаустрофобия!

Обърна се и тръгна към кабината на пилотите.

Тори извърна глава към илюминатора, но очите й не виждаха нищо.

— Господи! — отчаяно въздъхна тя. — Как може да е толкова тъп и едновременно с това толкова проницателен?

Поклати глава, стана от мястото си и го последва. Отчаяно й се искаше да му внуши малко разбиране, да му помогне във възприемането на една концепция, която не се базира на математическата логика или лаконичните изразни средства…

— Ръсел…

Гледаха се втренчено в продължение на няколко безкрайно дълги секунди, после той сграбчи блузката й и я притисна в стената на тесния коридор.

— Този път нищо няма да те спаси! — дрезгаво прошепнаха устните му, миг преди да се впият в нейните.

— Аз и не искам да ме спасяват — простена в устата му тя.

Езиците им се преплетоха. Гърбът й се изви, гърдите й се притиснаха в неговите. Зави й се свят, краката й омекнаха, горната част на тялото й беше напълно скована. Бедрата й пламнаха, започна да диша на пресекулки.

Ръсел разкъса блузката й, дланите му легнаха върху голите й гърди. Пръстите му докоснаха зърната, от устата й излетя дрезгав стон.

Тя не беше в състояние да чака нито секунда повече. Ръцете й трескаво разкопчаха колана му и дръпнаха ципа. Панталонът му се свлече, членът му бързо наедря в дланта й. Същевременно другата й ръка разкъса бельото и нетърпеливо го насочи навътре, в пламналата си женственост…

Извикаха едновременно, Ръсел я притисна в металната стена и проникна в нея докрай, с могъщи тласъци на торса. Не им пукаше, че вдигат шум, не ги интересуваше дали някой ще ги завари в тази поза, или не… Бяха погълнати от сливането на горещата си плът, от огъня, който изпепеляваше душите им.

Тори имаше чувството, че ще умре от възбуда. Пръстите й се вкопчиха в черната му коса, от устата й излитаха дрезгави, нечленоразделни звуци.

Устните му бяха на шията й, после се плъзнаха по ушите и надолу към скулата. Твърдите топки на гърдите й чезнеха под конвулсивно свиващите се пръсти на ръцете му, тласъците на таза му бяха влудяващо чувствени. Тори почти припадна от удоволствие…

Затворила очи, тя притискаше лице до грапавите му бузи, електрически светкавици караха слабините и да потръпват.

Усети как дълбоко в тялото му се трупа напрежение. Но то нямаше нищо общо с напрежението на конфликта и смъртната опасност. Беше нежно, изпълнено с трепетно очакване, невъобразимо приятно стягане на кости и мускулна тъкан, предвестник на гръмотевичното освобождаване.

В гърлото му заклокочи стенание. Диво, неудържимо, бликащо направо от сърцето. Тя го усети дълбоко, дълбоко в себе си, дишането й сякаш спря. После той изригна, тялото му се разтърси в конвулсии. Това възпламени и нея, очите й се разтвориха широко, тялото й се усука около неговото в могъщ спазъм…

После, прекалено бързо, той започна да се отделя от нея.

— О, не! — простена тя. — Моля те, още не…

Но той не я чу. Отпусна се на колене, устата му намери влажната й женственост, езикът му потъна дълбоко, дълбоко навътре… Изгубила самообладание, тя нададе дрезгав вик.

Бедрата й полудяха, ръцете й притискаха главата му, горната част на тялото й се приведе над него. Краката й неудържимо трепереха, насладата изпълни душата й с горещи талази…

— О, Господи!

В следващия миг изгуби равновесие и се строполи на пода. Ръцете й напипаха члена му, дланите и нежно го погалиха.

— Искам те отново твърд! — прошепна на пресекулки тя. — Сега, веднага!

— Нима забрави, че само единият от нас е извънземен? — засмя се Ръсел. — Дай ми две минути за възстановяване…

Ръцете й продължаваха ритмичните си движения и скоро се оказа, че са му необходими далеч по-малко от две минути.

Когато най-сетне се изтощиха до край, Тори бавно отпусна глава на гърдите му. Чуваше ударите на сърцето му, беше й приятно да установи, че то работи със свой собствен ритъм — силен и равен, като мощен мотор. Имаше чувството, че слуша тайнствена музика, позволяваща й да надникне чак до дъното на душата му. Вече знаеше какво харесва и какво не; какво го прави весел и тъжен; какво го успокоява и какво го плаши… Даваше си сметка, че това е илюзия, че хората едва ли разкриват душите си по този начин, но въпреки това й беше приятно…

После се върнаха на местата си в салона.

— Почти стигнахме в Москва, а мислим единствено за секс — подхвърли шеговито тя.

— Инстинкт за оцеляване — отвърна Ръсел. — Знаем къде отиваме, знаем какво ни чака… Но въпреки това отиваме. Тласка ни

непонятна сила, вероятно онази, която иска да ни напомни, че все още сме живи…

— Така ли възприемаш любенето? Като първичен инстинкт?

— Май пак не се изразих както трябва — поклати глава той.

— Напротив, изразът ти беше точен! — отсече Тори и се отдръпна от него.

— Успокой се — рече Ръсел.

— Не ми казвай какво да правя! — отблъсна ръцете му тя.

— За бога, и през ум не ми минава подобно нещо!

— Как очакваш да реагирам, когато току-що сме се любили по един прекрасен начин, а след това чувам подобни думи? Нима за теб този контакт не е нищо повече от някакъв антропологичен танц на съвкуплението?

— Разбира се, че е нещо повече! — извика Ръсел. — Нима не ти казах, че те обичам? А в отговор не получих нито думичка!

Настъпи тишина, очите им гневно блестяха.

— Понякога ми се иска изобщо да нямам чувства към теб — тихо промълви Ръсел. — Ние сме безкрайно различни, ти продължаваш да си пълна загадка за мен… На моменти дори ме плашиш… Напомням си на какво си способна и просто не зная защо си позволявам да се влюбвам в теб…

— Неизвестността винаги е част от вълнението на любовта — меко отвърна Тори. — Нима не е вълнуващо заедно да търсим отговорите?

— Обичаш ли ме, Тори?

— О, Ръс! — въздъхна тя и впи устни в неговите. После се отдръпна, устните й едва чуто се раздвижиха: — Аз също се страхувам…

— От какво?

— От това, че си губя ума по теб.

— Аз не съм баща ти!

— Какво искаш да кажеш? — втренчено го погледна тя.

— Нали това ти е проблемът? — попита той. — Цял живот си искала да бъдеш като него, а след като не си успяла, започваш да търсиш помощта на Бърнард Годуин…

— Как можеш да говорил така?

— Зная, че звучи ужасно, но това е истината поклати глава Ръсел. — И Бърнард не пропусна да я забележи… Тори, „Дивото дете“ на Токио… Нима мислиш, че случайно се е натъкнал на теб, че не те е проучвал в течение на месеци? Проникнал е докрай в специфичната ти психика и именно по този начин те е привлякъл към себе си, напълно сигурен в твоята лоялност… Това е специалитетът на Бърнард, Тори…

Тя се замисли, очите й механично следяха дъждовните капки по стъклото на илюминатора. Имаше чувството, че хоризонталните струи й разкриват някакъв нов и странен свят.

— Аз все още съм „Дивото дете“, Ръс — промълви най-сетне тя. — И все още не искам да обръщам гръб на това дете…

— Трудно е, зная — промълви той и погали косата й. — Но рано или късно ще трябва да му обърнеш гръб…

— Затова ли все не успявам да се оттегля? — потръпна тя и затвори очи.

— Отчасти. Страхът, че трябва да разчиташ само на това, което си, също играе своята роля…

— Не, това не е истина! — проплака тя, разтвори широко очи и прошепна: — Обичам те, Ръс!

Утихнаха за известно време, вкопчени в здрава прегръдка. Пръв се размърда Ръсел.

— Знаеш ли — промълви той. — Според изискванията на устава ние би трябвало моментално да обърнем и да се върнем на някое безопасно летище. Любовта и оперативната работа са смъртоносни съдружници…

— Късно е — поклати глава Тори.

— Така ли?

— Господи! — въздъхна тя. — Винаги сериозен, винаги делови, винаги работата преди всичко! Ето това си ти, Ръс!

— Невинаги — промълви той и я стисна в прегръдките си.

— А от тук нататък вероятно и никога вече…

Боингът продължаваше своя стремителен полет към Москва.

Капитан Николев се намираше в помещенията на Отдел „Н“, затрупан с бумагите по случая Бондасенко — Пономарьова. Така го завари съобщението за пристигналите от Токио американски

дипломати, задържани на летище Шереметиево поради бюрократични неуредици.

Веднага забрави за писмената работа, в главата му изплуваха думите на Марс Волков, който беше твърдо убеден, че тази „дипломатическа мисия“ е свързана по-скоро с „Бялата звезда“, отколкото с международните отношения.

Позвъни в гаража, грабна фуражката си от закачалката и затича надолу по стълбите.

Навън валеше като из ведро, черният зил бързо потъна в безнадеждните улични задръствания. Николев заповяда на шофьора да кара по платното за правителствени автомобили в средата на булеварда — иначе нямаше начин да стигне до Шереметиево преди представителите на американското посолство, които без съмнение бързо щяха да уредят освобождаването на „дипломатите“.

Но стана така, че въпреки крайния цинизъм на полицейското предубеждение, той се оказа напълно неподготвен за двамата американци, затънали безнадеждно сред блатото на съветската бюрократична неефективност. Не беше впечатлен толкова от едрия и безспорно привлекателен мъж с остър език (доста далеч от езика на професионалния дипломат), колкото от смайващо красивата блондинка с безупречна фигура и такива очи, че Николев моментално предпочете да гледа някъде встрани.

Нейният език беше дори по-остър от този на придружителя й, ако това изобщо беше възможно. Беше облечена в къса пола и блузка без ръкави, капитан Николев гледаше като омагьосан безупречно очертаните й мускули. Но те бяха нищо в сравнение с краката й. Капитанът не беше виждал такива крака никога през тридесет и две годишния си живот. Умът му напрегнато работеше, прехвърляйки всички възможности. Коя е тази изключителна жена?

Американците бяха заобиколени от тълпа тъпи чиновници с подозрителни физиономии. Капитан Николев успя да се отърси от смайването и започна да си пробива път сред тях с онази особена самоувереност и сърдечен апломб, които са присъщи на членовете на елитен клуб, достъпен единствено за богоизбрани.

Хвърли съвсем бегъл поглед на дипломатическите паспорти и официалната нота. Беше убеден, че са фалшиви, въпреки липсата на видими доказателства за това. Знаеше, че заключението му ще бъде

потвърдено и от лабораторията на КГБ, но не виждаше смисъл от подобни проверки. В тази лаборатория можеха да изготвят не по-лоши документи от техните, да не говорим за документите на разни британци, французи, японци и какви ли още не… Какъв тогава е смисълът на проверките? В тези неща човек трябва да се ръководи единствено от инстинкта си, а не от веществените доказателства. Капитан Николев знаеше това от опит. Безспорно веществените доказателства не трябва да се пренебрегват, но професионалистите рядко ти ги предоставят, ето защо не бива да си губиш времето с тях…

— Господин Слейд, госпожице Нън — леко се поклони той и се представи. — Някой от вас говори ли руски?

— Аз мога да се оправям — отвърна Тори. — Макар че отдавна не съм практикувала…

Капитан Николев се усмихна и склони глава:

— Акцентът ви е съвсем приличен, госпожице Нън. Остава да видим как сте със запаса от думи.

— Ще видим.

„Точно така, помисли Николев. Ще видим.“ Затвори паспортите и им ги подаде:

— Всичко е наред.

— Така ли? — учуди се Тори. — Защо тогава ни задържат тук повече от час?

Николев сви рамене:

— Навсякъде по света бюрокрацията е една и съща, нали? — на лицето му се появи лека усмивка. — Някой може би се е разтревожил, че сте прелетели над военната база в Новосибирск…

— От плана на полета ясно личи, че сме я заобиколили достатъчно далеч — отвърна Тори.

— Разбира се — кимна Николев. — Извън Москва мерките за сигурност са доста добри, но все пак… — на лицето му отново изплува усмивка. — Надявам се, че няма да имате нищо против, ако хората ми извършат една бегла проверка на вашия самолет…

— Страхувам се, че това е невъзможно — поклати глава Тори. — Ние се ползваме от дипломатически статут, а самолетът ни е собственост на правителството на Съединените щати. Следователно и ние, и машината, притежаваме дипломатически имунитет…

— Обещавам, че нищо от личните ви притежания няма да бъде обект на проверка. Но част от моите началници изпитват основателна тревога, че на самолета може би има монтирани специални камери или друга снимачна техника…

— Уверявам ви, че на борда няма такава техника — отсече Тори.

— Не се съмнявам в думите ви, госпожице Нън, но някои политически правила налагат…

— Или ще оставите самолета на мира, или рискувате да предизвикате дипломатически скандал, господин капитан! — изгледа го предизвикателно Тори. — Уверявам ви, че нашето правителство е особено чувствително по отношение на дипломатическия имунитет.

Капитан Николев се поколеба точно колкото трябва, после на лицето му изгря широка усмивка:

— Права сте, разбира се. Просто не бях помислил за евентуалните усложнения… — махна с ръка по посока на изхода: — Последвайте ме, моля. Ще ви откарам до улица „Чайковски“ като малка компенсация за неудобството, което ви е било причинено…

Тори забеляза очаквателния блясък в очите му и веднага разбра, че е подложена на прикрито изпитание. Вече имаше неприятното чувство, че този капитан от Граничните войски на КГБ нито за миг не повярва в дипломатическото им прикритие. Но как е възможно това?

За момент изпита още по-неприятното чувство, че той е очаквал тяхното приземяване. Не, невъзможно… Местните власти бяха получили плана за полета им и нищо повече. Това едва ли е достатъчно, за да се алармира КГБ. Споменаването на базата в Новосибирск беше пълна глупост и тя нито за момент не позволи да бъде подведена. Ако параноичните руснаци действително изпитваха тревога от полет на чужд самолет в близост с базата, те изобщо нямаше да приемат плана им. Какво ли става зад фасадата, запита се неспокойно Тори.

Тръгнаха да прекосяват терминала.

— Какво става, по дяволите? — попита на английски Ръсел.

Тори му отвърна с идиотска усмивка:

— Господин капитанът от КГБ беше любезен да ни предложи превоз до града.

— Много мило от негова страна — моментално поде играта Ръсел. От изражението на Тори разбра, че трябва да внимава. Всеки

наоколо би могъл да разбира английски.

— И аз така мисля.

Шофьорът отвори задната врата и всички се настаниха в лимузината. Николев го беше предупредил да не се ползва от правителствената лента, която би ги отвела прекалено бързо до улица „Чайковски“.

— Предлагам да минем по заобиколен път, така ще получите възможност да се запознаете с града — подхвърли Николев.

— Много любезно от ваша страна — отвърна Тори, след като старателно преведе предложението му на Ръсел. — И двамата сме за пръв път в Москва…

— Първа дипломатическа мисия! — ентусиазира се Николев. — Е, тогава ще направя така, че наистина да запомните пристигането си в Москва!

„Защо постоянно усещам двусмислие, запита се Тори. Нима е възможно то да присъства във всяка дума на този руски капитан?“

Николев ги преведе покрай Ленинските хълмове и сградата на Държавния университет. Едва вчера двамата с Марс Волков бяха тук, потънали в обсъждане на важни проблеми. Поеха покрай Москва река, колата безшумно се плъзгаше край буйната зеленина на парка „Горки“, от който се излъчваше прохлада.

Показал глава през прозорчето капитан Николев почти усещаше вкуса на сладоледа, който ближеха децата около количката на продавача.

— Имате късмет — извърна се към Тори той. — Лятото е най-хубавият сезон в Москва…

— За съжаление тук късметът няма нищо общо — отвърна Тори. — Пристигнахме по нареждане на Държавния департамент…

— Разбирам — кимна Николев и вдигна прозорчето. Беше му странно да води словесен дуел с тази жена. Далеч по-лесно би било да контактува с мъжа, Ръсел Слейд. Но той очевидно не говореше руски и Николев трябваше да се задоволи с жената. — Тази обиколка ми отвори апетит — промърмори той. — Вероятно и вие сте гладни след дванадесетчасовия полет. Позволете ми да ви поканя на обяд.

— Много сте любезен — отвърна Тори. — Но няма да имаме време, скоро трябва да бъдем на първата от назначените тук срещи…

— Сигурен съм, че сте се объркали от часовата разлика — възнагради я с най-широката си усмивка Николев. — Първата си среща вече пропуснахте още на летището… Смея да твърдя, че ако не бях се намесил, все още щяхте да сте там… Както и да е… Време е за обяд, а аз зная най-добрите ресторанти в Москва…

На практика Тори и Ръсел умираха от глад. Но когато колата свърна по улица „Краснокурсантская“, и двамата разбраха, че са обект на не особено сполучлива шега. Тори беше чувала за Лефортово — полицейския затвор, дори беше разглеждала снимки на мрачната сграда. Ръсел също беше в течение.

— Какво означава това, по дяволите? — приведе се напрегнато той.

Капитан Николев се разсмя.

— Да не би да мислите, че ви карам *там*? — попита той и поклати глава. — Не, тази част на Лефортово е предназначена единствено за шпиони и престъпници… — Черният зил безшумно се долепи до тротоара. — Но вие ще бъдете мои гости в *ресторанта* на Лефортово!

— Очарователно! — промърмори Тори и стъпи на мокрия от дъжда тротоар.

— Не съвсем — отвърна Николев, който очевидно не долови саркастичната й интонация. — Признавам, че това място не е от най-приятните, но в замяна на това храната е добра, а обслужването — нещо много важно за Москва, наистина безупречно. Освен това не е скъпо — отвори вратата и им направи път да влязат. — Ние, с тези военни заплати, вечно броим копейките… Предполагам, че това важи и за вас с господин Слейд…

— Какво, ви кара да мислите така? — изгледа го продължително Тори.

Капитан Николев свали фуражката си, тикна я подмишница и размени няколко думи с управителя, който ги посрещна до вратата. Насочиха ги към най-добрата маса, разположена в ъгъла.

Седнаха, очите на Николев замислено се спряха върху лицето на Тори.

— Доколкото съм информиран, държавните служители са нископлатени навсякъде по света — отговори на въпроса й той. — Нима не е така?

Тори не си направи труда да влиза в подобна дискусия. Вместо това тръсна глава и директно попита:

— Ще ни обясните ли защо ни доведохте именно тук? Без съмнение знаете, че самото име на този ресторант ще ни се стори отблъскващо…

— Да, така е — призна Николев, поръча водка за тримата на приближилия се келнер, после продължи: — Но ние трябва да обсъдим някои важни въпроси, а в Москва човек просто е длъжен да подбира мястото на преговорите с изключително внимание…

— Преговори?

— Какво казва? — попита Ръсел, разтревожен от изражението на лицето й. Изчака превода, после лицето му почервеня. — Какво, по дяволите, иска тоя гонзо?

— Тоя гонзо иска да ви направи едно предложение — отвърна на почти безупречен английски Николев.

Над масата се възцари тежко мълчание. Ако можеше да убива, погледът на Тори положително би отрязал главата на Ръсел.

Николев прочисти гърлото си, смущението му изглеждаше не по-малко от тяхното. Донесоха водката й това, поне временно, ги избави от неудобството. Той вдигна чашата си и попита:

— За какво ще пием?

— За закриването на затвора Лефортово — отвърна Тори.

— И официално разследване на извращенията там — добави капитан Николев.

Отпиха по глътка, Тори изпита неясно неудовлетворение, сякаш беше направила компромис с нещо нечисто… в крайна сметка човекът насреща й беше офицер от Граничните войски на КГБ — един от тях… Каква игра е замислил? Успокои дишането си и пусна в действие своето „ва“. Искаше да прозре стратегията на руснака, чувстваше се неудобно в неведение…

Двамата с Ръсел още не бяха стъпили в опасната зона и вече се оказаха в плен на врага… Но дали врагът действително е капитан Николев?

„Ето я главната опасност на занаята, помисли си тя. Най-важното във всяка шпионска мисия е да идентифицираш евентуалните си врагове и съюзници…“

Именно този стремеж поддържа жива най-древната професия в историята на човечеството, въпреки електронната техника и компютризацията.

И я прави решаваща в много отношения, тъй като изпадаш в беда именно когато си предаден от онзи, когото си считал за съюзник… Това важи както за отделния индивид, така и за цели институции и държави…

Не усети нищо особено да се излъчва от този човек. Нито враждебност, нито приятелски чувства. От него лъхаше само дълбоко скрито напрежение. Доста по-различно от напрежението, което тя и Ръсел изпитваха по време на акция — някак по-силно, по-мрачно и по-прикрито, разделено на многобройни пластове. „Интересно защо е под влиянието на толкова силен стрес, запита се тя. От какво се страхува?“

— Ще направя опит да ви обясня — наруши мислите й капитан Николев. — Огледайте се, ще видите предимно военни. Повечето работят отсреща… Познавам доста от тях, макар и неособено добре. Не сме си гостували, децата ни не играят заедно… Но те също ме познават и благодарение на този факт това място е най-сигурното на света за мен… Мога да доведа тук когото пожелая и това няма да направи впечатление. Всички ще бъдат убедени, че става въпрос за мои приятели или гости — изви глава и попита: — Сега разбирате ли?

— Започвам — кимна Тори. — Но няма да е зле да обясните това малко по-подробно на господин Слейд. Той включва по-бавно от мен…

— Наистина ли? — попита Николев и хвърли любопитен поглед към Ръсел. — Опасявам се, че познанията ми по английски ще се окажат недостатъчни…

— Акцентът ви не е лош — насърчи го Тори. — А господин Слейд ще установи как сте с речниковия запас…

Николев се засмя.

— Обичам духовитостта — призна той. — Особено у жените. Много е удобна, не мислите ли?

— Искате да кажете успокояваща — поправи го Тори[1]. — Зависи от духовитостта.

— Ако получа възможност да ви опозная по-добре, сигурно ще си направя цял каталог с вашите духовитости — доволно се усмихна Николев. — Много се надявам това да стане…

Търпеливо изчака размяната на погледи между Тори и Ръсел, после внимателно подхвърли:

— Зная, зная… Пак се питате: „Какво, по дяволите, иска тоя гонзо?“… Между другото, какво означава „гонзо“?

— Нещо като клоун — хладно отвърна Ръсел.

— Ясно — понамръщи се Николев. После поднесоха първото ястие и лицето му отново се разведри. — Тук се работи с фиксирано меню. Надявам се, че това няма да ви направи лошо впечатление…

— Започваме да свикваме — сви рамене Тори.

По време на храненето почти не разговаряха. Когато прибраха чиниите и от последното ястие, Николев вдигна глава и попита:

— Много зле ли беше?

— Е, не е като в „Лютек“ — въздъхна Ръсел и сипа захар в чашата силен чай, която му поднесоха.

— Вероятно имате предвид един известен ресторант в Париж…

— Познахте.

Капитан Николев доволно кимна с глава.

— Във всеки случай всички се чувстваме по-добре, нали?

— Може би само някои от нас — не се сдържа Ръсел.

— Господин Слейд иска да каже, че продължаваме да сме озадачени — побърза да поеме инициативата Тори. — Вие очевидно искате нещо от нас, но ние нямаме представа какво е то…

— Така е по-добре — отвърна Николев. — На този етап е достатъчно… Поне се уверихме, че можем да разговаряме, нали?

— Зависи за какво — поклати глава Ръсел.

Капитан Николев го изгледа така, сякаш се питаше дали има смисъл да преминава на теми от по-важно значение.

— Въпрос на доверие, нали? — попита той и избърса челото си с книжна салфетка. — Нямам представа дали мога да ви се доверя…

Ръсел беше толкова изненадан, че почти се задави с първата глътка чай. Закашля се, очите му се напълниха със сълзи. А Тори просто седеше и гледаше този руснак с чувството, че превърта пред очите й.

— Нещо странно ли казах?

— И още как — поклати глава Тори.

— Хей, капитане! — възвърна дар слово Ръсел. — Ти си най-проклетото руско копеле, което съм виждал!

— Така ли? Трябва да се гордея с това…

— Споменахте някакво предложение — пресече зараждащия се дуел Тори.

— Значи имам уверението ви, че ще ме изслушате?

— Аз съм по-голям параноик от нея! — отсече Ръсел. — Да чуем предложението!

— Предлагам обмен на информация…

— Ти си пръв, Иване!

— Ръсел! — предупредително се обади Тори.

— Какво „Ръсел“? — избухна партньорът й. — Нима забрави къде сме? В страна, в която сме виновни, докато се докаже, че сме виновни! От този миг нататък всичко, което кажем, ще бъде използвано срещу нас… Както в онази сграда оттатък улицата. Да разговаряме с този тип, означава да навлезем в подвижни пясъци! Нима не виждаш, че е шантав като Дафи Дък[2]?

— Извинете — обади се капитан Николев. — Дафи Дък също ли е гонзо?

Тори скри лице в дланите си.

— Нещо такова — отвърна Ръсел и се извърна да я погледне. — Това не може да става в действителност, нали?

— Така ли? — объркано го изгледа Николев.

— Къде са типовете с торбести гащи, които ще ни напръскат със сода?

— Тук има сода — каза Николев и махна с ръка на келнера. Желанието му да помогне изглеждаше съвсем искрено.

— Няма нищо — каза на руски Тори, обръщайки се към келнера. Онзи се поклони и се оттегли. Тори се приведе над масата: — Капитане, ние нямаме какво да крием! Искам това да ви е максимално ясно, преди да сте започнали!

Николев кимна с глава.

— От друга страна, аз и господин Слейд нямаме никакви основания да ви вярваме!

— Тори, за бога…

— Разбирам — каза Николев и на лицето му се изписа нещо като облекчение. — Всичко това прилича на мексиканска престрелка, нали?

— На мексиканска безизходица — поправи го Ръсел.

— Благодаря — кимна руснакът. — Ще се опитам да го запомня. Но вашите идиоми са толкова объркващи.

— Хайде, изплюйте камъчето!

— Моля? Нали току-що го сторих?

— Да не започваме пак! — тръсна глава Тори и положи ръце на масата с дланите нагоре. — Как предлагате да процедираме, капитане?

— Бих искал да ви направя своето предложение… но не тук.

— Къде? — попита Ръсел.

— В една вила. На Ленинските хълмове.

— Капитане — усмихна се Тори. — Опитайте се да погледнете на нещата от наша страна. Ние нямаме никакви гаранции, че…

— Аз говоря английски — прекъсна я Николев. — Агентите на КГБ нямат право да се издават, че знаят езика на врага. Те трябва да мълчат и да се учат.

— Това не е никаква гаранция — тръсна глава Ръсел. — Поне за мен…

— Нека бъдем справедливи — въздъхна Тори. — Ние също не му предлагаме бог знае какво… — извърна се към Николев и добави: — Ще изслушаме предложението ви, капитане. Но това е всичко, на което сме съгласни.

Капитан Николев кимна с глава.

— Прекрасно! — изстена Ръсел. — Имам чувството, че каквото и да се случи, все ние ще сме прецаканите!

Часът, който Тори и Ръсел прекараха в разправии с граничните служби на СССР, Марс Волков използва за друго. Ръцете му бавно се откъснаха от раменете на Ирина, очите му пробягаха по лицето й.

— Започнах да се тревожа за теб — промълви той. — Нямам нищо против аматьорския ти подход, на практика съм ти много задължен… Но когато нещата опират до Валери и неговите подставени лица от КГБ, няма как да не се тревожа. На даден етап дори си помислих най-лошото… Добре, че се появи, иначе се готвех да алармирам милицията… Късмет!

— Разбира се, че е късмет — кимна Ирина. Внимаваше да не покаже ужаса, който сковаваше душата й.

„Все още не се разкрива, значи иска нещо от мен, съобрази светкавично тя. Но какво?“

— Изглежда КГБ държи под наблюдение апартамента на Валери — добави на глас тя. — За малко не ме хванаха…

— Значи съм се появил съвсем навреме — отбеляза Марс.

Дъждът трополеше по покрива на колата. Светът се смали и изчезна, на негово място се появи сива и мрачна затворническа килия. Ирина изпита непреодолимото желание да хвърли поглед към компютъра „Тошиба“, да се увери, че малкото куфарче все още е тук. Но очите й останаха вперени в дъждовните струи, шибащи предното стъкло. Тук е, разбира се. Къде може да отиде?

— Нямаш чистачки — отбеляза Марс.

— Откраднаха ги — въздъхна тя. — Но вината е моя, защото забравих да ги сваля…

— В багажника има други — отвърна той. — Ще ида да ги извадя.

Ирина го проследи как отваря вратата и отива към задната част на колата. Лявата й ръка стисна волана, дясната механично посегна към лоста на скоростите. Видя как Марс отваря багажника и се навежда.

Сега всичко може да стане съвсем просто. Освобождава ръчната спирачка, отпуска съединителя и изчезва. По-далеч от затвора, който й готвеше Марс. Просто и лесно. Усети как мускулите й се стягат, готови да изпълнят командата на мозъка. Но дали действително е просто? Къде са униформените от Гранични войски, които претърсваха апартамента на Валери? Едва ли са си тръгнали, оставяйки Марс да се оправя сам…

Ръцете й трепереха толкова силно, че едва ли бяха в състояние да държат волана. Не би могла да шофира в този порой, на всичкото отгоре и без чистачки…

Капакът на багажника се затръшна, от устата й излетя неволен вик на уплаха. Марс мина отпред и постави чистачките. Действаше с една ръка. После седна на мястото до нея, небрежно тикайки компютъра на Валери между краката си. Ирина сведе поглед към дясната му ръка и видя пистолета в нея.

— Стори ми се, че зърнах един от хората на Валери — обясни той и бавно прибра оръжието. — Войната между нас вече започна.

Страхувах се, че първата жертва можеше да бъдеш ти…

— Сторих това, което искаше от мен — отвърна тя, надявайки се гласът й да звучи спокойно и делово като неговия. — Нали аз открих връзката между Наташа и Валери?

— Ти я откри — кимна той. — И вече ти казах колко много съм ти благодарен за това. Двамата с Валери бяхме в нещо като безизходица… Никой не беше в състояние да наблюдава действията на другия… Просто познаваме лично сътрудниците ей и знаем кой на кого служи… — на лицето му се появи бледа усмивка. — Но после се появи ти, истински ангел небесен… Ето защо изпитвам огромна благодарност към теб.

Стъклата започнаха да се замъгляват и той смъкна своето леко надолу. Дъждовните капки зачукаха по ръба, рамото му бързо започна да овлажнява. Но той не му обърна внимание.

— В същото време съм доста озадачен, Ирина… Какво търсеше в апартамента на Валери?

— Търсех отговор на една загадка — въздъхна тя: — Загадката на „Бялата звезда“… — извърна се с лице към него, в душата й се блъскаха объркани въпроси. „Ти ли изтезава бедната Наташа, докато изтръгнеш мрачната тайна за болната дъщеря на Валери? Ти ли я уби, когато вече не ти вършеше работа? Копеле!“ Тръсна глава да се концентрира и тихо добави: — Нали това искаше от мен?

— И какво откри?

Усещаше пистолета в джоба му така, сякаш беше опрян в слепоочието й.

— Прерових целия апартамент, но не открих нищо.

— Освен това — каза той и сведе поглед към куфарчето в краката си. — Какво е?

— Компютърът на Валери.

— Внесен нелегално, разбира се — намръщи се той. — Точно в стила на Валери Денисович… — очите му се спряха върху лицето й. — Защо го взе?

„Не мърдай! КГБ.“

Ирина направи опит да се бори с парализиращия ужас, който се надигаше в душата й. Искаше отговорът й да прозвучи смислено, като в същото време не събужда подозренията му.

— Аз ще ти кажа — изпревари я той. — Подозирала си, че в компютъра се съхраняват тайните на „Бялата звезда“…

Съзнанието й се превърна в бучка лед.

— Да — прошепнаха устните й. Какво друго би могла да каже?

Марс замълча. Главата му бавно се отпусна на възглавничката над седалката, на устните му бавно изплува усмивка.

— Защо пък да не проверим това?

Едва сега Ирина разбра каква грешка е допуснала. Трябваше да изхвърли компютъра в боклука. Такава възможност се появи пред нея, но тя глупаво я пропусна. Далеч по-добре беше Валери да изгуби своята информация, но тя да не попада в ръцете на КГБ. Душата и проплака с кървави сълзи. За „Бялата звезда“, за Валери и Наташа, за самата нея… Това чудовище спечели. Сега Ирина прекрасно знаеше какво ще последва.

Включи чистачките, челното стъкло се прочисти. Разбира се, доколкото му позволяваше примитивната вентилационна система.

— Къде отиваме? — задавено попита тя. — В твоя апартамент?

— Не — поклати глава Марс. — Отиваме в Звездното градче.

Арбат неспокойно кръжеше във водата.

— Какво й става? — попита Лара.

— Не знам — отвърна Героя. Използваше странните пискливи звуци, които напоследък все по-често заместваха членоразделната реч, но Лара вече беше започнала да ги разбира. Арбат се закова на място, вдигна муцуна над водата и се намеси в разговора.

— Нещо не е наред — каза Героя.

— Какво?

— Не знам. И Арбат не знае. Но се е случило нещо ужасно…

— Волков?

— Може би — Героя доплува до делфина и обви ръце около тавата му. — Не се безпокой — прошепна той, после го повтори на странния, писклив език.

Едва тогава Лара си даде сметка за огромното безпокойство, което се криеше в душата му.

— Може би вече не трябва да се страхуваме толкова от другаря Волков — доплува до него тя. — Мисля, че успяхме да го убедим в

това, което искахме… Той наистина вярва, че ти започваш да се превръщаш в нещо друго…

— Номерът не беше лош — усмихна се Героя. — Здравата го стресна с твоето гмуркане… Той така и не разбра какво се оплита в краката му, тъй като беше прекалено зает да наблюдава моята промяна…

— Или изигра ролята си, по безупречен начин — отбеляза Лара.

— Другарят Волков се погрижи да ми предостави достатъчно време за репетиции — продължаваше да се усмихва Героя.

Но Лара остана сериозна, ръката й леко докосна рамото му.

— Театърът би е театър, но аз наистина се безпокоя от облъчването, на което си бил изложен… Какво ще стане, когато се появят последиците от него?

— Какво става, когато умираме? — отвърна с въпрос Героя. — Темата е интересна, но едва ли някога ще получим задоволителен отговор — усмихна се окуражаващо и добави: — Ще поживеем, ще видим…

— Мислиш ли, че Ирина ще има достатъчно кураж да бъде докрай с теб?

— Не зная — поклати глава Героя. — Направих всичко възможно да й обясня срещу какво съм изправен… Но ти най-добре знаеш, че няма начин да обясниш необяснимото…

— Обичаш я, нали?

Героя дълго мълча, увиснал в соленото си убежище.

— Обичам онзи невероятен колорит между звездите — прошепна най-сетне той. — Натам са насочени всичките ми мисли, към безвремието и вечността… Показаха ми ги само за миг, колкото да се уверя, че съм безкрайно далеч от тях… Но въпреки това копнежът остана… Искам да се слея с тях, нищо друго не може да ме задоволи…

— Не се страхувай, от проявата на ревност — погледна го топло Лара. — Ние с Татяна никога няма да те предадем, особено след всичко, което стори за нас… Благодарение на теб усетихме силата на миналото и безличието на настоящето. Ти си част от нашето семейство…

Героя протегна ръка и преплете пръсти с нейните.

— Ако действително обичам Ирина, то е по начин, който вие никога няма да разберете — промълви той. — Не мога да обясня какво

чувствам…

— Общуваш с нея без помощта на говора…

— Така е.

— Както общуваш и с онази непонятна за нас същност, която си открил сред звездите…

— Да.

— На какво прилича това общуване?

— Колко пъти вече съм ти разказвал — усмихна се Героя.

— Това е нещо като приспивна песничка за мен — настоя Лара. — Никога няма да ми омръзне да я слушам…

— Добре — въздъхна Героя и лицето му се сбърчи от усилието да се концентрира. — Изпитвах усещането, че лежа върху пирони, че тичам бос по натрошени стъкла… Сякаш бях преял с шоколад и главата ми пламтеше от възбуда; сякаш бях затворен в барокамера и усещах единствено процесите, който протичат в мозъка ми, напълно лишен от телесни реакции… — Затвори очи, светът сякаш се стопи и изчезна. — Изпитвах всичко това едновременно, но това беше само *прилика*. Реалността беше съвсем друга…

— После?

— После се появи нова картина. Намирах се дълбоко в Космоса — там, където не беше се появявало друго човешко същество. В момента, в който се осъществи контактът, аз отведнъж разбрах, че съм попаднал в центъра на едро напълно ново съществувание…

— В центъра на *какво*? Можеш ли да бъдеш по-конкретен?

— Не зная — въздъхна Героя. — Вероятно на времето…

— Колко много ми се иска да те разбера — притисна се в него Лара.

— Аз също…

— Но Арбат те разбира.

— Арбат е специална!

— Ирина също те разбира нали?

Очите на Героя светеха като звезди в нощно небе. От тях се излъчваше не само светлина, но и странна топлина.

— Ирина знае по какъв начин общувам с онази същност…

— Господи, колко много й завиждам!

Арбат настойчиво побутваше с муцуна ръката на Героя. Миг по-късно в басейна се плъзна Татяна.

— Волков е тук — съобщи с равен глас тя. — Води със себе си и Ирина. Носят портативния компютър на Валери.

— Господи!

В гласа на Героя прозвуча такова отчаяние, че двете жени замръзнаха от ужас.

— Това място е собственост на човека, от когото получавам заповеди — обърна се на прага капитан Николев.

— Имате предвид командира си в Гранични войски? — изгледа го Ръсел.

— Не. Моето подразделение е прехвърлено в разпореждане на отдел „Н“ в КГБ. Началникът на този отдел се казва Марс Волков.

— Човек с доста широки пълномощия — отбеляза Тори.

— Казвам ви това като част от гаранциите, които търсите — уточни Николев, огледа ги и тихо добави: — Поемам огромен риск…

Отключи входната врата, прекоси покритото с теракота антре и им направи знак да го последват. Отвори малък бар от светло дърво, издърпа дъното и им показа скрития зад него професионален магнетофон. Извади ролката и я сложи на масата.

— Това не гарантира нищо — поклати глава Ръсел. — Възможността за прикрепени към тялото микрофони си остава… Може би всички трябва да се съблечем…

Николев се засмя и огледа стройната фигура на Тори:

— Бомба! Лично аз нямам нищо против! — срещнал озадачените им погледи, той поклати глава: — Май пак обърках идиомите…

— На ваше място бих престанал да се правя на американец — отбеляза Ръсел. — Поне на първо време…

— Просто изоставате от съвременния език — добави Тори.

Уверили се взаимно, че никой не е скрил микрофон под дрехите си, те се насочиха към грозния диван от скандинавско дърво, покрит с тъмна дамаска. Николев се зае да приготвя питиетата. Очевидно нервен, той искаше да прави нещо с ръцете си, но нито Тори, нито Ръсел се докоснаха до водката. Капитанът обаче пресуши своята чаша и побърза да я напълни отново.

После започна да крачи напред-назад, напрежението му видимо нарастваше.

— Как да отличим истината в този лъжовен свят? — промърмори той.

— Истината върви ръка за ръка с доверието — подхвърли Тори.

— Което тук е дефицитна стока — добави Ръсел.

Мълчанието се проточи.

После Николев въздъхна и каза:

— Отдел „Н“ на КГБ е ръководител Марс Волков има задачата да открие и неутрализира всички елементи, свързани с „Бялата звезда“.

— Добре казано — поклати глава Ръсел.

— Опитвам се да създам атмосфера на доверие между нас — отчаяно го изгледа Николев, после напълни дробовете си с въздух. — Искам да уточня нещо, преди да продължим… Появата ви тук свързана ли е със зова за помощ, изпратен от „Бялата звезда“?

— В това ли се състои вашето предложение? — контрира Ръсел.

— Това е само едно начало… Началото на обмена на информация между нас… — лицето му болезнено се разкриви.

— Изправен съм пред дулото на пистолет, господин Слейд. Бих искал да оцените това…

— Всички сме пред подобно дуло — отбеляза Тори.

— Стойте тук и не мърдайте! — тихо процеди Ръсел, изправи се и тръгна да обикаля вилата.

Николев и Тори го изчакаха да се скрие зад вратата и си размениха напрегнати погледи. Приличаха на гладиатори преди началото на смъртен двубой, които не знаеха дали да скочат един срещу друг, иди да обединят силите си и да се нахвърлят срещу императора…

— Твърд човек — отбеляза Николев. — И много подозрителен.

— За това му плащат.

— А на *вас* за какво плащат, госпожице Нън?

Тори се изправи и направи кратка инспекция на помещението. После застана пред Николев и заби тежък поглед в очите му.

— Плащат ми, за да зная кои са нашите приятели — думите й прозвучаха тихо, но заплашително.

Николев преглътна, очите му пробягаха по ръцете й.

— А какво става с тези, които се оказват ваши врагове?

— Убивам ги — спокойно отвърна Тори.

— Но аз съм ваш приятел, госпожице Нън. Можете ли да ми повярвате?

Тори не отговори.

След малко Ръсел се върна в стаята.

— Какво търсихте? — попита Николев.

— Подозрителни типове от КГБ — отвърна Ръсел и мрачно го огледа. — Предполагам, че пред мен седи един от тях…

— Все още не сте отвърнали на въпроса ми — въздъхна капитанът. — Преди да продължа нататък, аз трябва да зная дали имате връзка с „Бялата звезда“.

— Имаме — кратко отвърна Тори.

— Всемогъщи боже! — изрази възмущението си Ръсел. — Сега вече трябва да очакваме наказателния взвод!

— Защо? — попита Тори, без да изпуска от погледа си Николев. — Нашият капитан не може да бъде сигурен дали не работим за Марс Волков… Може би аз лъжа, за да го накарам да се разкрие като враг на родината… — Лицето на Николев се разкриви от напрежение, тя се усмихна: — Не е ли така, капитане?

Онзи облиза пресъхналите си устни и кимна с глава:

— Да. Може и тъй да излезе…

— Заровете вече са хвърлени. Сега трябва да проверим дали и двете страни могат да прибегнат до това, което се нарича доверие…

Николев сведе поглед към чашата си, помълча, после тихо въздъхна:

— Дойдох тук да погреба Цезар, а не да го възхвалявам…

— Какво? — втренчи се в него Ръсел.

— Чувствам се като Брут, господин Слейд — вдигна глава Николев. — Моля да бъда извинен…

Изправена близо до него, Тори усети възбуденото повдигане и отпускане на гърдите му, задавени от емоции. „Ако се преструва, значи имаме работа с голям артист“, помисли си тя.

Руснакът очевидно не можеше да стои повече на едно място. Скочи на крака и пристъпи към прозореца, от който се разкриваше гледка към стръмно спускащите се Ленински хълмове и покрайнините на Москва. Раменете му неволно се присвиха. Сякаш очаква удар в гърба, помисли си Тори.

— Одобрен е планът за нахлуване в Литва и Латвия — глухо промълви капитан Николев. — Както от КГБ, така и от върховното командване на армията… Изправени сме пред една безумна военна авантюра… Ще си възвърнем балтийските републики, на които президентът, вероятно обхванат от еуфорията на перестройката, лекомислено позволи да излязат от Съветския съюз…

Ръсел се заклати на пети и пръсти, после тихо подсвирна. Тори запази мълчание.

Николев се извърна с лице към тях. Чертите му бяха някак омекотени, сякаш осветени от онова особено сияние, което се появява в небето след отминаваща буря. Изглеждаше невероятно млад, почти хлапак с мъх по бузите…

— Това, разбира се, е предателство — продължи след известно време той. — Няма значение. Операцията започва след тринадесет часа. Утре на разсъмване… Ще се лее кръв. Официалната версия ще бъде достатъчно проста: нови и все още неопитни, правителствата на балтийските републики са допуснали инфилтрацията на опасни елементи от Запада, които заплашват сигурността на СССР…

Настъпи тежка тишина.

— А президентът? — обади се най-сетне Тори.

— Върховното командване на армията и КГБ ще поддържат становището, че президентът е жертва на култа към личността, също като Юрий Андропов преди него… В момента, в който армията получи заповед за нахлуване в Балтийските републики, той ще бъде ликвидиран от собствената си охрана. Историята се повтаря… Рим от времето на Клавдий…

— Това е лудост! — възкликна Ръсел. — Нима очаквате да повярваме на подобни…

Тори стисна ръката му и го принуди да млъкне.

— Какво общо има всичко това с нас, капитане? — попита тя. — В момента ние сме по-безпомощни дори от вас…

— Не сте! — възбудено тръсна глава Николев. — Особено ако мога да ви се доверя! А и вие на мен… От известно време разполагаме с информация, според която „Бялата звезда“ получава материална помощ от Запада… Ако вие сте тук във връзка с „Бялата звезда“, значи бог ви праща… В момента Марс Волков е зает с широкомащабно преследване на Валери Бондасенко — лидера на „Бялата звезда“. Все

още не сме го открили, но ако вие действително сте тук заради нелегалната организация, вероятно имате и начин да установите контакт с него…

Ако разсъжденията ми са правилни, шанс все още има… Разкажете му всичко, обяснете му ситуацията. „Бялата звезда“ е последният шанс да се спре тази лудост и именно затова Марс Волков е получил абсолютни пълномощия да я разбие. Тя се радва на широка народна подкрепа, има свои структури из целия Съветски съюз. Единственото, което й липсваше до този момент, беше оръжието… Но сега и този проблем е преодолян…

— Искате да кажете, че „Бялата звезда“ вече разполага с оръжие? — изгледа го внимателно Тори.

— Да — кимна Николев. — Нямаме представа какво точно е то, но имаме сведения, че са готови да го използват в подходящия момент — ръцете му нервно се свиха в юмруци. — Сега е подходящият момент! А вие трябва да убедите Валери Бондасенко, че страната е изправена на ръба на пропастта! Той трябва да използва своето оръжие и да завземе властта в Кремъл!

— А какво ще правите вие, докато ние търсим за вас лидера на „Бялата звезда“? — попита Ръсел.

— Няма да го търсите за мен, нито пък за КГБ — отвърна Николев и в гласа му за пръв път се долови открито нетърпение. — Ще го сторите в името на целия Съветски съюз!

Ръсел се извърна към Тори:

— Нашият приятел май се опитва да ни използва — подхвърли той. — Бондасенко е в нелегалност и никой не е в състояние да го открие… По тази причина господин капитанът решава да ни използва вместо хрътки… В момента, в който му съобщим местонахождението на Бондасенко, ще дойдат убийците…

— Не, не! — възбудено го прекъсна Николев. — Нищо подобно! Всичко, което ви казах, е чиста истина!

— Склонна съм да му повярвам — рече Тори, но Ръсел категорично размаха ръце и се извърна към капитана:

— Докажете го!

— Но как бих могъл да… — Николев млъкна, после кимна с глава. — Ще ви направя едно предложение. Марс Волков успя да прибере персоналния компютър на Бондасенко. В паметта му по всяка

вероятност е записана цялата информация за „Бялата звезда“ — участници, инфраструктура, явки… Волков в никакъв случай не бива да получи достъп до нея. В противен случай „Бялата звезда“ ще престане да съществува в рамките на тридесет и шест часа!

Мислех да измъкна компютъра от ръцете на Волков, докато вие търсите контакт с Бондасенко. Но сега имам по-добра идея. Ще дойдете с мен и така ще се уверите, че говоря истината. Защото, изправяйки се срещу Волков, аз рискувам не само собствения си живот, но и живота на хората, които съм подбирал в продължение на години… Вие сте външни хора, не можете да разберете що за риск е това… Провалим ли се, ще бъдем екзекутирани незабавно, без съд и присъда, без компенсация за близките ни… Просто ще престанем да съществуваме и никой никога няма да разбере къде сме погребани…

— Но ако дойдем с вас, това ще означава загуба на ценно време — изтъкна Тори. — Нали трябва да открием Бондасенко преди разсъмване?

— Така е — въздъхна Николев. — Рискът е огромен, има опасност да не открием навреме този човек… Затова не исках да ви вземам със себе си. Поставяме на карта съдбата на един цял народ… Но не виждам друг начин да удовлетворя искането на господин Слейд.

— Ръсел?

— Нямам желание да се забъркваме! — мрачно поклати глава Ръсел.

— Трябва да ми помогнете! — извика отчаяно Николев. — *Трябва*, разбирате ли? Историята няма да ни прости, ако допуснем инвазията и покушението срещу държавния глава! Това ще означава завръщане към авторитарен режим, към терора на Сталин! И всички ние ще бъдем загубени!

— Загубени сме! — промълви Героя, зърнал фигурите на Марс и Ирина на вратата.

Татяна вече беше извън басейна. Голяма хавлия покриваше тялото й, открита беше единствено кожата над гърдите, все още мокра от солената вода.

— Здравейте, другарю полковник — поздрави тя. — Добър ден, Ирина.

— Добър ден, Татяна — отвърна Марс. — Виж какво си имам… — ръката му с куфарчето се повдигна. — Ще помогнеш ли на Ирина да го включите? Ей там, на масата, близо до контакта…

Татяна мълчаливо кимна с глава, после хвърли кратък поглед към Ирина. Тя мълчеше, вероятно се опасяваше да не каже нещо излишно. Дълбоко в душата й потрепваше надеждата, че Марс все още вярва в нейната лоялност. Твърдо реши да се възползва докрай от този шанс и да не му дава прибързани поводи за подозрение.

Дръпна ципа на куфарчето и извади тошибата. Вдигна адаптора и мълчаливо го подаде на Татяна. После включи компютъра. През това време Марс се приближи до металния парапет и насочи поглед към леко фосфоресциращата вода.

— По-добре ли си, Одисей? — тихо подвикна той.

— Нямах представа, че съм бил зле — долетя отговорът.

— Имаше пристъп — отпусна се на колене Марс — Не помниш ли?

— Не.

— И по време на този пристъп говореше безсмислици…

— Оцветяването на пространството сред звездите — промълви Героя. — Помня, че говорех на този език…

— Чий е този език, Одисей? — развълнувано преглътна Марс.

— Не е твоят, другарю…

Марс рязко се изправи, сякаш отвратен. Обърна гръб на басейна и тръгна към масата с компютъра.

Пътят му препречи Лара, каза нещо и той се насочи към телефона на стената. С крайчеца на окото си Ирина гледаше как вдига слушалката, слуша в продължение на известно време, а лицето му видимо потъмнява. Каза нещо кратко и прекрати разговора.

Очите на Ирина се върнаха върху клавиатурата. Екранът се изпълни с дълъг списък рецепти.

— Какво е това? — попита Марс, изправил се безшумно зад гърба й.

— Торта с ананас — отвърна механично Ирина. Какъв беше този разговор, запита се тя. Нямаше как да разбере, но настроението на Марс видимо се промени. Това може би означава, че новините не са лоши за самата нея…

— Глупости! — изръмжа зад нея Марс. — Къде в този град може да се намери ананас?

— Валери вероятно си ги изписва от Куба — подхвърли Ирина.

— В Куба няма ананаси — обади се Татяна.

— Пълна идиотщина! — отсече Марс. — Какво друго има в тази машинка?

— Засега само рецепти.

— Да бе, как не! — поклати глава Марс. — Валери Денисович ще си внесе нелегален компютър, за да го пълни с рецепти! Не е чак толкова пристрастен към готварството… Като жена…

— Може би точно той е жената, която все не можеш да откриеш…

Всички замръзнаха при тихите, но отчетливи думи на Героя, долетели откъм водата.

Марс се обърна и вдървено се насочи към басейна.

— Кой ти каза това? — мрачно попита той.

Героя не отговори, тялото му лежеше във водата напълно отпуснато.

— Питам кой ти каза това?

Арбат нададе пронизителен писък, напрежението се спусна над залата като тежко покривало.

Марс измъкна пистолета си и го насочи в главата на Героя.

— Или ще ми отговориш, или ще ти пръсна черепа! — изръмжа той.

Ирина стана, пристъпи към басейна, ръката й легна върху рамото на Марс.

— Недей, моля те! — тихо, но настойчиво каза тя.

— Никой не ми е казал, другарю — прозвуча гласът на Героя. — Забрави ли, че ме лиши от всякаква информация? Но аз нямам нужда от външни източници, тъй като чета мислите в главата ти…

— Какви ги дрънкаш?

— Финалната сцена наближава, нали, Волков? Предстои разправата със смъртния ти враг… Не, няма смисъл да отричаш… Зная го със сигурност. Личи си от омразата, която обезобразява чертите на лицето ти. Но Бондасенко все още е на свобода и шансовете ти да го пипнеш намаляват…

— Млък! — неистово изкрещя Марс. Ирина инстинктивно усети нежеланието му да продължава този диалог. Той вероятно се опасяваше, че Одисей ще й разкрие принадлежността му към КГБ, без да знае, че тя отдавна е в течение.

Приклекна на ръба на басейна и впи очи в бледото лице на Героя. Размениха си мълчаливи послания, после тя бавно поклати глава:

— Достатъчно, Одисей. Няма смисъл да го провокираш повече…

Героя потъна под повърхността, Арбат го последва.

Марс остана до парапета, очите му бяха втренчени във водата.

— Как го прави? — смаяно попита той. — Изглежда може да стои под водата колкото пожелае…

— Може би се е превърнал в полуделфин — шеговито подхвърли Ирина. Но от изражението на лицето му разбра, че Марс не възприема думите й като шега. „Интересно“, помисли си тя. После си спомни за последния разговор между Героя и Марс, бавно започна да проумява стратегията на сложната битка, която водеше космонавтът.

— Отдръпни се — прошепна тя, пръстите й се увиха около ръката с пистолета. — Това е излишно, Марс. Няма смисъл…

Бавно го поведе към компютъра на масичката. Там, където лежаха всички тайни…

— Най-много мразя да чакам! — промърмори Ръсел.

— И си мислиш за Николев, нали? — погледна го Тори. — Вероятно продължаваш да считаш, че ни използват за ловджийски хрътки…

— Много бих искал да изпитвам твоето доверие към него!

— Дано да не стане като с Естильо и Хитасура — поклати глава тя.

Седяха на маса до прозореца в един от ресторантите на хотел „Русия“, разположен на последния, 21-ви етаж. Гледката към Кремъл и златните кубета на храма „Свети Василий“ беше наистина възхитителна. Направиха поръчката си преди 45 минути, но все още не бяха получили напитките си. Това не им правеше особено впечатление, тъй като не бързаха за никъде.

Преда това Тори остави на рецепцията послание в запечатан плик според инструкциите на Хитасура. Надписа го за госпожа

Кубишева и го подаде на младия човек зад гишето.

— Препоръчвам ви вечеря в ресторанта на последния етаж, мис — каза младокът на развален английски, внимателно оглеждайки плика. — Гледката от там е чудесна…

Тори и Ръсел се възползваха от препоръката. Качиха се горе, Ръсел тръгна да търси свободна маса, а Тори отскочи до тоалетната. Когато се върна, той вече седеше край прозореца. Как бе успял да осигури една от най-добрите маси в претъпкания ресторант, си остана загадка за Тори. Но вече го познаваше достатъчно добре, за да не се учудва на неочакваните му способности.

— Хитасура надхитри всички — Промърмори Ръсел, зареял поглед през стъклото. — А по отношение на Естильо не си сбъркала кой знае с какво… В крайна сметка без неговата помощ едва ли щяхме да стигнем толкова далеч…

— Мъчно ми е за Ариел…

— Разбирам — кимна Ръсел. — На мен също… Умря, защото искаше да открие истината…

Тори бръкна в джоба си, извади къс гланциран картон и го постави на масата.

— Не го споделих с теб — промърмори тя и приглади ръбчетата на фотографията. — Но преди да умре, Ариел пожела да ми предаде ето това… Очевидно снимката съдържа някаква тайна.

— Това е самият той — вдигна снимката Ръсел. — А зад него е Сан Франциско, нали?

— Да. Този парк се намира съвсем близо до къщата му.

Той обърна снимката и прочете датата, отпечатана на гърба: 21 март.

В същия миг Тори се пресегна и я издърпа от ръцете му.

— Господи Исусе!

Едва сега разбра защо датите, на които беше пътувал Бърнард Годуин, бяха раздвижили предупредителните камбанки в главата й. Една от тях съвпадаше с датата върху тази снимка. Приближи я към очите си и отново се зае да разглежда хората, които бях част от фона. Вече не й беше трудно да идентифицира мъжа, който се виждаше в лявата част, току зад възрастната двойка. Това беше Бърнард Годуин.

Ръсел също беше сигурен, че това е той. Човек трябва да очаква да види Бърнард, останалото вече е лесно…

— Ариел е успял да го засече — въздъхна Тори.

— Очевидно — кимна Ръсел.

— И по тази причина е бил убит?

— Не съм много убеден. Но в тази снимка може би се крие и още нещо… Какво ли? Искам да кажа, че появата на Бърнард в Сан Франциско може да бъде обяснена по хиляди начини: ваканция, среща с приятел или приятелка… — очите му отново се заковаха в снимката. — Двойката нищо ли не ти говори?

Тори поклати глава:

— Намират се на доста голямо разстояние от Бърнард, макар че очевидно вървят в негова посока…

— Бихме могли да използваме фотолаборатория — предложи Ръсел. — Известно увеличение вероятно ще ни позволи да идентифицираме тази двойка, преди кадърът да стане прекалено неясен…

— Можем да се обърнем към КГБ. Убедена съм, че разполагат с достатъчно добре оборудвани лаборатории.

— Много смешно! — изгледа я ледено Ръсел. — Съжалявам, но в тази връзка искам да те предупредя, че Николев продължава да ми изглежда подозрителен!

— Според мен грешиш — поклати глава тя. — Но това вече няма значение, главите ни са в торбата… Според мен Николев ни се разкри достатъчно, за да заслужи известен процент доверие…

— От което излиза, че аз съм параноик, така ли?

— Не, просто си предпазлив.

Към масата най-сетне се приближи някаква келнерка и взе поръчката им.

— Не бъди прекален оптимист — предупредително се обади Ръсел. — Храната едва ли скоро ще се появи…

— Мръква се — промълви Тори, насочила поглед към запаленото осветление на Червения площад и златните кубета на „Свети Василий“, които все още пламтяха под лъчите на залеза. — Колко студен е този град… Дори в началото на лятото…

— Температурата едва ли има нещо общо с това — отвърна Ръсел, въздъхна и се облегна назад. — Господи, как мразя да чакам!

— За съжаление няма какво друго да правим, докато получим отговор от госпожа Кубишева…

— Ако изобщо го получим! Бондасенко е в нелегалност, организацията едва ли ще е склонна да рискува.

— Аз пък мисля, че именно опасната ситуация ще ги принуди да рискуват — поклати глава Тори. — Поискали са помощ от Наташа, но сега ще се срещнат с нас…

— Да, но според Николев не само ние сме в течение на този начин за връзка… В КГБ вероятно вече са разшифровали кодовете на организацията. И аз се питам какво още знаят там…

— Мисля, че Николев ни каза толкова, колкото му стигна куражът — отвърна Тори. — Което не е малко, особено от негова гледна точка…

— Но той е един от тях, Тори! — гневно я погледна Ръсел. — Един от проклетото КГБ!

— В същото време е и човек. Явно е недоволен от това, което върши, изглежда искрено загрижен за съдбата на родината си. Той прилича на нас, Ръс. Оплетен в лепкавата мрежа на лъжи и коварство, той търси начин да се измъкне навън…

— Господи, дано да си права…

Очите на Тори отново се върнаха върху кубетата на „Свети Василий“. Колко чужд е този град! В главата й изплуваха отдавна забравени спомени. Приказките, които беше чувала от баща си, а той от своя баща… Легенди за вълците сред величествените планини на Урал, за смелите селяни, зарязали дом и семейство и тръгнали на бой сред ледените пустини на Сибир… Картините, които беше рисувало детското й въображение, нямаха нищо общо с този чужд и неприятен град.

Не обичаше да слуша баща си, когато той разказваше приказките си на руски. Съзнаваше, че по този начин той й помага в овладяването на езика, но в душата й вече се беше натрупала дълбока омраза към всичко руско, включително и към езика… Искаше баща й да говори на английски като родителите на всички деца в училище. Но сега с изненада откри, че й се иска точно обратното — баща й да е тук, да разговарят на руски, да ползва помощта му в лабиринтите на този враждебен град…

Дали всичко това би му харесало, запита се тя. Подозираше, че ще изпита дълбоко разочарование от съвременна Русия, ще сподели депресията, която мачкаше собствената й душа. Със или без

перестройка, всичко наоколо носеше белега на изостаналост и запуснатост като в най-бедните страни на Третия свят.

Приключиха с вечерята едва в десет. Навън вече властваше нощта.

— Нищо няма да стане — въздъхна Ръсел. — А и Николев изчезна в това негово Звездно градче…

— Там живеят и работят съветските космонавти — поясни Тори.

— Не трябваше, да го пускаме сам! — продължаваше да се ядосва Ръсел.

— Вече е късно да поправим грешката си.

Сметката пристигна на малък поднос. Тори я взе, отдолу се показа малко късче хартия. Тя бързо го разтвори, очите й пробягаха по написаното.

— В играта сме — уведоми партньора си тя, в гласа й прозвуча неподправено вълнение.

— Ирина, ела за момент.

Ирина с готовност изостави компютъра, с който се занимаваше от известно време, и пристъпи към Марс. Той беше близо до ъгъла на помещението, лицето му тънеше в сянка.

— Тук — прозвуча гласът му.

Стаичката беше малка, служеше за съхранение на материали за поддръжка.

— Искам да си поговорим, докато Героя спи…

Събрала на топка волята си, Ирина кимна с глава. Много й се искаше да може да контролира ударите на сърцето си — като тибетските лами…

— Какво ти каза той за своите източници? — започна директно Марс.

— Източници? — примигна Ирина. — Мисля, че единственият му източник беше Наташа Маякова…

— Тя беше негов куриер — поклати глава Марс. — Но не вярвам да му е предоставяла и информацията. При нашите срещи той беше винаги добре информиран. Наташа идваше тук не повече от веднъж седмично, а аз — много по-често…

— Нищо не ми е казвал по този въпрос — поклати глава Ирина. — А и аз не смеех да любопитствам.

— Не ти е споменавал Лара или Татяна, така ли?

Сърцето на Ирина пропусна един такт.

— Не.

— А беше ли подозрителен, когато си го питала за неговите източници?

— Не — отвърна Ирина. — А и не съм го питала директно. Умът му изглеждаше зает с други неща…

— Какви неща?

Тя смутено отмести поглед:

— Ами… Беше прекалено активен в сексуално отношение.

— Аха…

— Сърдиш ли се?

— Задай ми този въпрос след половин час — отвърна Марс.

Главата на Ирина рязко се завъртя:

— Какво ще стане след половин час?

— Ще зная със сигурност дали си ме предала на Валери Денисович.

Ушите й писнаха, имаше чувството, че ще припадне.

— Какво говориш? Валери е от КГБ! Отлично знаеш, че аз ненавиждам всичко, свързано с КГБ…

— Не бих могъл да кажа, че зная за теб толкова, колкото би ми се искало — процеди Марс.

— Тук се държиш странно — въздъхна Ирина, опитвайки се да прекрати инквизицията. Надяваше се, че гласът й прозвуча искрено.

— Не тук, а сега — сви рамене Марс. — Валери ми обяви война, времената са трудни… — движенията му бяха точни и пъргави както винаги, но Ирина забеляза, че гледа непрекъснато да е между нея и вратата. — Това трябва да го приемеш като предупреждение…

— Как е възможно да ме подозираш? — въздъхна тя. — Нима забрави, че аз ти поднесох на тепсия Наташа Маякова?

— Вярно е — кимна Марс. — Но това би могло да бъде и грешка.

— Грешка? Аз прекрасно знаех какво върша.

— Наистина ли? — погледът му пронизваше душата й, пласт след пласт. — Работата, която вършиш, е прекалено напрегната дори за

професионалист. А ти не си професионалист. Въпреки това обаче успяваш да се сближиш с определени хора, които впоследствие предаваш… За подобно поведение се иска желязна воля и самообладание.

През по-голямата част от времето се преструваш, че си друга, вършиш го толкова усърдно, че в крайна сметка наистина ставаш друга. Не е ли така, Ирина? Признай си, че е така… Случва се и при най-добрите професионалисти. Илюзията се превръща в реалност и обратно. В известно отношение това е една форма на камуфлаж. След като ТИ вярваш, че фалшивата ти самоличност е истинска, в това ще повярват и околните. Без съмнение виждаш логиката в подобен капан. От специалисти зная, че това е един основен психологически принцип на поведение…

— Не ме интересуват твоите специалисти — тръсна глава Ирина. — Просто защото нищо подобно не е станало с мен.

— Не е ли? — пристъпи към нея Марс. Беше толкова близо, че сигурно чуваше уплашените удари на сърцето й. — Коя си ти в действителност? Сладката Ирина Пономарьова, която познава моето семейство? Или твърдата Ирина Пономарьова, която шпионира Валери Денисович? — главата му леко се изви. — Знаеш ли, дори за мен е трудно да се ориентирам в тази заплетена ситуация… Разбираемо е и ти да си объркана…

— Не разбирам какво целиш — отвърна тя. — Защо се опитваш да ми внушиш нещо, което не съм казвала и не съм мислила?

— Просто се опитвам да отделя илюзията от действителността — разпери ръце Марс. — Фактите от измислиците, лъжата от истината… Приличам на археолог, попаднал на важна находка. Много хора разчитат на опита ми…

— Не разбирам накъде биеш.

— Знаеш ли, аз съм виновен за всичко… Аз бях този, който те насърчи към този двойствен, дори тройствен начин на живот. Едва сега виждам колко неразумно съм постъпил. Но признавам, че действах импулсивно, притиснат от Валери Денисович. Заради него ти тръгна по тънкото въже, заради него и падна… Ти изгуби своята самоличност, забрави коя си в действителност, къде лежат основните ти задължения…

Всичко това е напълно разбираемо, вече ти го споменах. Естествено, не си извършила никакво престъпление, никой в нищо не би могъл да те обвини… Независимо от евентуалните ти признания. Лично ще се погрижа за това… — ръката му приятелски я докосна. — Можеш да разчиташ на мен, Ирина. Аз съм твоят ангел пазител…

Най-странното, а и най-страшното беше, че Ирина почти му повярва. В думите му имаше толкова неподкупна искреност, че в душата й неволно се промъкна желанието да му признае всичко, да се остави в негови ръце. Сигурна, че той ще я спаси, ще я избави от официални обвинения и действително ще бди над нея като ангел пазител. Няма да има безкрайна сибирска зима, няма да се втренчва в луната, препречена с решетки… Изкушението беше твърде силно.

Думите му изкусно прикриваха лъжата, спотаена дълбоко под истината, която й се внушаваше. Ирина успя да я зърне само защото си представи как е измъчвал Наташа, сърцето й потръпна от ужас. „Как, за бога, ще се боря с това могъщо и дяволски умно създание“, запита се тя.

Усещаше, че времето й изтича. Марс очевидно я тласкаше към крайното решение, независимо какво ще бъде то. Тя трябва да се бори с него, но как? Помисли си за Одисей — човека, който беше затворник на Марс в продължение на година и половина. Той се бореше с Марс, при това със забележителен успех. Как го постига? Преди всичко на психологическа основа. Възприемаше тактиката на Марс и я връщаше обратно като бумеранг. На пръв поглед Марс изглеждаше абсолютно недосегаем за подобен акт, но Одисей по недвусмислен начин показа, че това е само една илюзия…

Сега Марс изпитваше ужас от Одисей. Защо? Защото Одисей успя да му внуши, че преживява метаморфоза, че се превръща в нещо друго… Но нима това е пълна илюзия? Ирина нямаше отговор на този въпрос. Подозираше, че и Одисей го няма, въпреки смелостта и самообладанието си. Защото в крайна сметка той беше едно опитно зайче, изстреляно в Космоса е цел да се проучи влиянието на радиацията върху човешкия организъм…

Но там той беше осъществил своя контакт. Беше видял прекрасното сияние между звездите, сиянието на Бога… Може ли някой да каже дали действително се е променил, дали все още не е под

влиянието на неизвестни сили? Едва ли. Ако има такъв човек, той положително не е Марс…

Значи е време за бой.

Пръстите му се стегнаха около китката й, тя рухна в ръцете му.

— Не зная какво още искаш от мен — прошепнаха едва чуто устните й. — Дадох ти всичко, което пожела…

— Искам истината, Ирина. Само истината…

Главата й се отпусна на рамото му, тялото й се уви около неговото. Не като сирена, а като объркана и безпомощна жена, която се нуждае от помощта му. Такава, каквато той би желал да я види…

— Разкажи ми всичко, Ирина — прошепна в ухото й той. — Обещавам, че последствия няма да има…

— О, Марс! — разплака се тя. Стори го лесно, само като си спомни за начина, по който беше предала Наташа Маякова. — Одисей ме облада в басейна изненадващо, бях напълно безпомощна! Трябва да ми повярваш!

— Вярвам ти, скъпа. Познавам силата на физическото му въздействие върху Лара и Татяна…

— Беше по това време на месеца… Най-удобното за оплождане…

Усети как тялото му се вцепенява от изненада и още по-здраво се притисна към него.

— Не съм стопроцентово сигурна, разбира се — прошепна напрегнато тя. — Но жената усеща някои неща далеч по-рано от всякакви доктори. Страх ме е, Марс! Не зная в какво се е превърнал Одисей! И той не знае, въпреки че се държи храбро. Един бог знае какво се оформя в утробата ми… Ами, ако… Не, не мога дори да го кажа на глас! По-добре да се самоубия! И наистина ще…

Марс конвулсивно я отблъсна от себе си и тя млъкна. Очите му се забиха в нейните.

— Как можа? — просъска той след секунди на агонизиращо мълчание. — Как можа да бъдеш с него точно когато не трябва?

— Вече ти казах. Облада ме изненадващо… — раменете й се разтърсиха, в главата й звънна тъничък глас: „Коя съм аз?“

Овладя се с усилие на волята и добави:

— Не ми даде възможност да се съпротивлявам… Бях безпомощна…

— Аз…

Прекъсна ги остро почукване по вратата.

— Какво има? — изкрещя Марс. Първи признак, че изпуска нервите си.

— Капитан Николев е тук — съобщи Татяна.

— Кажи му да почака, ще го видя по-късно!

— Настоява веднага да говори с вас. Въпросът е спешен.

— По дяволите! — изруга Марс, очите му пробягаха по лицето на Ирина. — Връщай се на компютъра! Искам да откриеш информацията за „Бялата звезда“. Веднага!

Обърна се и влезе в помещението с басейна.

— Какво има, капитане?

Николев го дръпна настрана, по-далеч от любопитните погледи на Лара и Татяна.

— Открихме Валери Бондасенко.

— Отлично! — възкликна Марс, моментално забравил за ужаса, който беше изпитал при разговора с Ирина. — Доведете го тук!

— Страхувам се, че това е невъзможно, другарю полковник.

— Няма невъзможни неща, капитане. Това е заповед, изпълнявайте! Трябва да получа тайните на „Бялата звезда“, които се крият в компютъра на Валери Денисович!

— Налага се ние да отидем при него — рече Николев.

— Не мърдам от тук! — отсече Марс. — Не мога да оставя Героя сам в компанията на Лара и Татяна.

— Докарайте тук хората си.

— Не — поклати глава Марс. — Това би бил твърде агресивен акт, ще разруши всичко, което съм постигнал с толкова усилия… Героя е най-важната фигура за нас, чрез него ще се докоснем до революционно нови технологии.

— Тогава вземете компютъра и елате с мен.

— Изпълнявайте заповедта, капитане!

— Не ме разбирате, другарю полковник — въздъхна Николев. — Имаше само един начин да се добера до Бондасенко и аз се възползвах от него. Помните ли американската дипломатическа делегация от Токио? Отидох на Шереметиево да ги посрещна. Оказа се, че това наистина са хората, към които „Бялата звезда“ е отправила своя зов за помощ… — Николев понижи глас и се наведе към ухото на Марс: —

Успях да ги убедя в своята искреност, те вече вярват, че съм на тяхна страна… Признаха, че имат начин за контакт с Бондасенко. В момента го осъществяват от ресторанта на хотел „Русия“…

— Там ли се крие Валери Денисович?

— Не. По всяка вероятност хотелът се използва само като пощенска кутия — Николев наблюдаваше как се сменят емоциите върху лицето на Марс. — Трябва да се появим там като приятели. Или поне аз… С помощта на компютъра ще убедим американците да влязат в контакт с Бондасенко. Зная, че вие не искате да го губите от погледа си, затова предлагам да отидем, заедно…

— Валери Денисович и хората му никога няма да ме допуснат близо до себе си!

— Вярно — кимна Николев. — Но вие ще се смесите с моите хора. Аз ще придружа американците и компютъра. Когато те накарат Бондасенко да извади данните от него, аз ще ви изпратя електронен сигнал. Вие ще поведете хората ми и всички ще паднат в капана.

Марс се замисли, после бавно кимна с глава:

— Планът ви изглежда добър… Само едно не ми е ясно: как американците ще накарат Валери Денисович да извади секретната информация от компютъра?

— Казах им за превората…

— Какво?!

За момент Николев изпита чувството, че Марс ще получи удар.

— Това беше единственият начин да ги ангажирам — поясни той. — Нали вие сам твърдите, че истината е най-добрият начин да се залови плячката? Повярвайте ми, тези американци нямат нищо общо с обикновените хора. Никаква лъжа не може да ги заблуди. Победата се постига най-лесно с вариации върху истината… Това са ваши думи, другарю полковник.

Марс отново се замисли, после кимна с глава.

— Добре. Вземете тошибата и да вървим.

Спуснаха се по стълбите и се насочиха към черния зил на Николев. Капитанът се настани зад волана, Марс седна до него с компютъра в скута си.

— Къде е шофьорът ви?

— Реших, че е по-добре да карам сам.

Николев завъртя контактния ключ и посегна към лоста на скоростите. Спря го ръката на Марс.

— Момент, капитане. Правилникът изисква…

— Всичките ми хора са ангажирани с американците — поясни Николев и насочи колата към изхода на Звездното градче. — Бях принуден да използвам и последния си човек, иначе американците с положителност щяха да забележат, че са под наблюдение. На практика съм блокирал целия квартал около хотел „Русия“… Както казват американците, „дори мравка не може да си промъкне задника“.

— Добра работа, капитане — усмихна се Марс. — Заслужавате повишение.

Магистралата беше почти пуста, мощната кола зафуча с пълна скорост. На няколко километра от Звездното градче Николев отби вдясно и изключи двигателя.

— Какво става, капитане? — вдигна глава Марс.

Пред очите му блесна дулото на пистолет, насочено право в гърдите му.

— Подайте ми този компютър, другарю полковник! — изръмжа заплашително Николев.

Марс дори не трепна.

— Разочаровате ме, капитане.

— Много важно! — повиши глас Николев. — Искам този компютър!

— Предполагам, че вътре има цяло съкровище — отбеляза Марс. — Иначе едва ли бихте рискували живота си.

— Не се знае.

— Нима сте допуснали глупавата грешка да сключите сделка с американците, капитане? — попита Марс. — Всъщност това можеше да се очаква… Запален почитател на историята като вас не може да бъде истински марксист…

— Изоставате от времето, полковник. Такова понятие като истински марксист отдавна не съществува… Нима не виждате, че сте представител на изчезващ вид? Истински динозавър!

— Щом съм динозавър, значи и зъбите ми са огромни — поклати глава Марс. — Захапя ли ви, с вас е свършено!

Дулото на пистолета нетърпеливо помръдна.

— Дайте компютъра!

— А какво ще ми се случи след това? — попита Марс, после кимна, разгадал изражението на Николев. — Ясно… Малка закуска за дивите зверове…

— Вие сте опасен човек, другарю полковник — рече Николев.

— Правилно — кимна Марс и натисна спусъка на малкия пистолет, който стискаше под куфарчето с тошибата.

Изстрелът прозвуча оглушително в тясното пространство на купето, пружините на лимузината леко се разклатиха. Върху лицето на капитан Николев се изписа изненада, очите му с ужас се спряха на кръвта, бликнала от тялото му. Компютърът обаче попречи на Марс да се прицели добре. Вместо в сърцето, куршумът попадна в корема на врага. Ръката му се стрелна напред и изби пистолета от ръката на Николев. Оръжието изгърмя, куршумът проби покрива на колата. В следващия миг Николев се хвърли напред, дланта му се стовари върху гърлото на Марс. Малкият пистолет отлетя встрани, компютърът се стовари на пода. Марс успя да се съвземе, юмрукът му потъна в корема на Николев, точно върху раната. Капитанът изкрещя, сълзи на болка бликнаха от очите му.

Марс светкавично се наведе да вдигне пистолета, но Николев се съвзе и изви ръката му. Стиснал зъби, Марс заби лакът в лицето му и усети как хрущялите пропукват. „Пипнах го“, рече си той.

Оказа се, че греши. Макар и ослепял от болка, Николев му нанесе два къси, но силни удара в слънчевия сплит. Пред очите му затанцуваха разноцветни кръгове, дробовете му отчаяно се бореха за глътка въздух. Ръката му посегна към носа на Николев, но ударът беше лишен от необходимата сила.

Същевременно капитанът се бореше като лъв, втвърдените му като стомана пръсти сякаш всеки момент щяха да счупят ребрата на противника. Марс почувства как дясната страна на тялото му започва да изтръпва, в душата му нахлу паника. В невъзможност да стори нещо друго, той заби глава в носа на Николев. Разхвърчаха се хрущяли и кръв, но болката в гърдите му не отслабна.

На ръба на силите си, Марс отчаяно повтори удара с глава. Този път вратът на Николев пропука, темето му отлетя назад и разби челното стъкло на зила. Очите му замаяно примигнаха.

Напълнил дробовете си с кислород, Марс побърза да се възползва от предимството. Юмруците му се стовариха в бърза

последователност върху гръдния кош на противника, разкрил се безпомощно пред него.

Тялото на Николев се отпусна и започна да се свлича между седалката и арматурното табло. Лицето му беше покрито с кръв, остри късчета стъкло стърчаха от темето му. Очите му бавно започнаха да се изцъклят.

Хълцащ от огромното напрежение, Марс изруга и нанесе силен ритник в слепоочието му. После се наведе, главата му почти докосна коленете. Беше на ръба на припадъка.

Измина доста време, преди да се възстанови. Миризмата на топла кръв, остра като аромата на увехнали цветя, носеше в себе си полъха на смъртта.

— Мръсно копеле! — изръмжа той. — Мислеше се за голям хитрец, нали? Но не можеше да предполагаш, че имам свой човек сред хората ти, при това далеч, преди да те командироват към Отдел „Н“…

Изплю се в лицето на Николев. Това му донесе облекчение, въпреки че капитанът отдавна не усещаше нищо.

После отвори вратата, наведе се и изтика трупа на асфалта.

— Закуска за дивите зверове, капитане — изръмжа той. — В това отношение излезе прав…

Вдигна тошибата от пода. Куфарчето беше изцапано с кръв, но това не му направи никакво впечатление. Дръпна ципа и изруга, видял, че куршумът е нанесъл поражения на самата машина. При това точно на мястото, където беше монтиран твърдият диск.

„Господи Исусе, въздъхна отчаяно той. Край на информацията! Тайната на «Бялата звезда» ще остане заключена завинаги вътре! О, сега вече трябва да пипна Валери Денисович на всяка цена!“

Захвърли компютъра на задната седалка и включи радиостанцията на зила. Представи се и поиска да го свържат с лейтенант Поков. Пръстите му нетърпеливо забарабаниха по окървавеното арматурно табло. „Хайде, рече си той. По-бързо!“

Радиостанцията пропука, в репродуктора екна жизнерадостен мъжки глас:

— Поков слуша.

— Говори Волков — представи се кратко Марс. — От този момент нататък вие сте командир на Единадесето подразделение. Ясно ли е, лейтенант?

— Тъй вярно, другарю полковник.

— Държите ли американците под око?

— Тъй вярно. Всичко е под контрол.

— Отлично. Те ще ви отведат при Бондасенко. Вземете толкова хора, колкото са ви необходими. Давам ви пълна свобода на действие. Внимавайте, Поков! Искам Бондасенко жив! Американците също. Но ако ви създават проблеми, спокойно можете да ги очистите. Колкото по-малко свидетели, толкова по-добре… Следвате ли мисълта ми, лейтенант?

— Тъй вярно, другарю полковник.

— Край.

Марс изключи радиостанцията и се настани зад волана. Завъртя стартерния ключ и моторът равномерно забоботи. Зилът направи широк кръг и се понесе обратно към Звездното градче. Скоро обаче му се наложи да спре, тъй като напуканите части от предното стъкло пречеха на зрението му. Извади пистолета и започна да ги отстранява.

Закова пред крепостта на Героя, хората от охраната смаяно зяпнаха. Но Марс нямаше време да се занимава с тях. Все още мислеше за онзи нещастник Анатолий Николев, който си беше въобразил, че може да го надхитри. Вероятно и Ирина живее с подобни илюзии, заканително поклати глава той. Въобразява си, че е успяла да го убеди в своята искреност… Но Марс беше готов да се обзаложи, че някой отдавна я беше осветлил по въпроса кой от двамата й любовници работи за КГБ. Виждаше страха в очите й, усещаше напрежението в тялото й…

Дали действително е забременяла от Героя? Тук нямаше категоричен отговор, просто не знаеше дали Ирина е способна на една толкова чудовищна лъжа… Всъщност защо да не е способна, запита се той, докато тичаше нагоре по стълбите, намръщен от болката в ребрата. Тя вече доказа, че е способна на опасни действия. В душата му се промъкна неволно възхищение, въпреки че в момента мразеше Ирина не по-малко от онзи предател Валери Денисович Бондасенко. Възхищението на кобрата от броненосеца, нейния смъртен враг… Мимолетно, почти ефимерно чувство, което бързо угасна, задушено от черен гняв…

„Сега ще видим как ще се справи, изръмжа в себе си Марс, отваряйки вратата на залата с басейна. Дали и пред прага на смъртта

ще продължава да се придържа към ловко скроените си лъжи?“

Тори и Ръсел прекосиха Москва река и тесния канал в края на Червения площад, после бавно се насочиха към дъното на площад „Добринински“. Вече се намираха в квартала, известен с името Замоскворечие.

Зад тях неотклонно вървяха четирима от най-доверените хора на капитан Николев.

— Марс Волков използва цяла дивизия да търси скривалището на Бондасенко — беше им казал капитанът. — Без моите хора няма смисъл изобщо да се показвате по московските улици.

От безлично жигули изскочи фигурата на лейтенант Поков и бързо се насочи към тях. Жигули е най-разпространената в СССР кола — грозна, неугледна, неудобна… Още едно доказателство за близостта на страната с Третия свят.

— Намираме се в опасна близост с патрулите на Волков — съобщи лейтенантът. — Скоро ли ще пристигнем?

— Изчезвай! — кратко заповяда Ръсел.

Върху лицето на Поков се появи обидено изражение. Беше висок младеж с тъмна коса и здраво тяло на професионален борец. Движеше се пъргаво и уверено.

— Ще заключа колата и ще я оставя тук — предложи той. — Привлича прекалено много внимание.

Ръсел му хвърли един изпълнен с неприязън поглед и дръпна Тори настрана.

— Ситуацията все по-малко ми харесва — прошепна в ухото й той. — Затъваме в непознати води, не можем да различим добрите от лошите. Всичко това ме кара да си мисля, че много лесно ще ни видят сметката…

— Продължаваш да мислиш, че Николев върти някакви номера, нали? — попита Тори.

— Много искам да му вярвам, но не мога — въздъхна Ръсел. — Нещата просто не се връзват, Тори. Огледай се, виж каква е постановката… По всичко личи, че основанията му да ни лъже са далеч по-големи… А ако случайно ни е казал истината, причините за това вероятно са съвсем различни…

— Не е ли все едно?

— Нима не виждаш какво става? — втренчено я изгледа Ръсел. — Толкова ревностно търсим истината, че не разбираме как затъваме в блатото от лъжи. Москва не е град, в който човек може да се изгуби, Тори. Допуснем ли това, с нас ще бъде свършено!

— И в двата случая трябва да се доберем до Валери Бондасенко — отвърна с равен глас тя. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. Вече минава един след полунощ, до началото на агресията срещу Балтийските републики остават по-малко от четири часа…

— Ако Николев ни е казал истината…

Лейтенант Поков тръгна към тях и те се принудиха да замълчат.

— Извинете, но трябва да побързаме — каза младежът. — Късно е, минувачите оредяват. Колкото повече се бавите тук, толкова по-подозрителни изглеждате… Ако някой от патрулите на Волков ви засече, с нищо няма да мога да ви помогна. Задачата на моя екип е само да ви държи далеч от останалите патрули…

— Прав е — кимна Тори. — По-добре да тръгваме.

— По дяволите! — изруга Ръсел, но не й попречи да тръгне по улица „Болшая полянка“.

Скоро стигнаха до катедралата „Свети Григорий“.

— Оставаш тук и не мърдаш, ясно ли е? — изръмжа Ръсел към младия лейтенант.

— Тук ли се крие Бондасенко? — учуди се Поков. — В църквата?

В гласа му прозвуча особена нотка. Ръсел я долови ясно, сграбчи ръката на Тори и я притегли зад ъгъла. Изтичаха към един от страничните портали, в ръката на Ръсел проблесна малък инструмент. Ключалката щракна, високото поне три метра крило на портала проскърца и се отвори.

Вмъкнаха се вътре, вратата легна на мястото си. Спотаиха се в мрака с напрегнат слух, очаквайки викове и тропот на крака.

Навън обаче цареше тишина.

— Какво стана? — попита шепнешком Тори.

— Може би най-сетне сме в безопасност — отвърна Ръсел.

В същия миг очите му уловиха черната сянка, промъкваща се през главния портал. Това беше един от хората на Николев. Вдигна ръка да го посочи, в същия миг сянката се стопи в мрака на храма. Тори също.

В продължение на няколко секунди тя остана напълно неподвижна. Не виждаше фигурата на граничаря, но в замяна на това го чуваше. Придвижването му беше предпазливо, издаваше немалък опит. Но тя все пак го чуваше.

Свали обувките си, завърза връзките им и ги преметна около шията си. Остана неподвижна още няколко секунди, определи посоката на движение на врага и безшумно тръгна след него.

Униформеният беше достатъчно предпазлив, за това говореше пътят, който беше избрал. Ниско долу, пълзящ между дългите редове на скамейките. Тори безшумно се качи на последния стол, кракът й опипа облегалката. В следващия миг вече беше горе и тръгна по ръба като въжеиграч. Преди да поемат тежестта на тялото, босите й стъпала внимателно опипваха извитото, гладко полирано дърво.

Не след дълго се озова точно над клекналия между редовете разузнавач. Скочи отгоре му, безшумна като прилеп. Онзи вече беше измъкнал ножа си, готов да пронижe всеки, който се изпречи пред очите му. Тялото му светкавично се извъртя, ножът описа къса дъга и се насочи към корема на връхлитащата Тори.

Прибягвайки до блокиращата техника на айкидо, тя отклони удара, ръцете й светкавично се стрелнаха към челюстта на врага. Онзи успя да нададе кратък вик, после вратът му се строши със зловещо пропукване, а тялото му се разтърси от предсмъртни спазми.

Останал сам, Ръсел предпазливо се промъкна към главния портал. Очакваше появата на втори преследвач, очите му напрегнато се взираха в мрака.

Изведнъж усети хладно дуло в тила си, един глас шепнешком заповяда:

— Не мърдай!

Не се подчини, просто защото не успя да разбере какво става. Главата му се извърна по посока на гласа.

— Нима московските свещеници носят пистолети? — учуди се той, видял неясната фигура с качулка и расо.

— Само когато се крият — отвърна с тежък акцент фигурата.

— Валери Бондасенко?

— Да.

Ръсел направи опит да различи чертите на лицето под качулката, но тъмнината беше непрогледна.

— Аз съм представител на Бърнард Годуин, също и колежката ми… — започна той.

— Защо тогава сте в компанията на КГБ? — заплашително изръмжа онзи.

— Дълга история — въздъхна Ръсел. — Нито я разбирам изцяло, нито имам време да я споделя с вас. Вероятно ще ни трябва помощта ви…

— Колко са?

— Трима редници и един офицер. Лейтенант Поков.

— Само толкова? — учуди се фигурата. — Обикновено те използват далеч по-внушителни сили.

Но Ръсел вече не го чуваше. Цялото му внимание беше ангажирано от дулото на автомат „Калашников“, опряно в гърдите му.

Тори измъкна ножа от ръката на мъртвия граничар. Понечи да вземе и пистолета, но се отказа. Не обичаше огнестрелните оръжия, още повече че тук, в храма, един изстрел беше достатъчен да привлече вниманието на властите. Прибра само патроните, просто за да лиши друг от евентуалната употреба на оръжието.

После безшумно се стопи в мрака.

В църквата цареше мъртва тишина. Изпита чувството, че отново се намира в горите на Хокайдо, подложена на тежък изпит от своя сенсей. Десет дни се лута из тях, докато открие скривалището му, а той каза, че е подобрила най-доброто досегашно постижение на учениците му с цели осемнадесет часа… Като повечето от тях изобщо не са успявали да го открият.

Навън проблесна безмълвна светкавица, светлината се отрази в нещо метално. Застинала на място, Тори проследи движението на сгъваемата стоманена палка, появила се в ръката на един от граничарите.

Миг по-късно зърна и лицето. От съсредоточеното му изражение разбра, че човекът е засякъл Ръсел. Изтича по облегалките на редицата дървени столове и се приготви за атака, но в същия миг усети още едно чуждо присъствие, този път зад гърба си.

Завъртя се като вихрушка и потъна между редовете. Секунда по-късно над главата й свирна сгъваема палка — като тази, която беше зърнала пред себе си. Ударът беше насочен към мястото, където допреди миг бяха глезените й. Все още въртейки се във въздуха, тя насочи крак напред и нагоре. Ударът попадна в тялото на врага, до слуха й достигна болезнено изпъшкване. Без да губи нито секунда, тя премина в контраатака, протегнала ръце в смъртоносно атеми. По-скоро почувства, отколкото видя как противникът насочва пистолета си в гърдите й. Беше толкова близо, че усети как въздухът около него трепти от напрежение. Само след миг той щеше да стреля и трясъкът да издаде всички. Ако не на КГБ, то на полицията… Изстрел през нощта несъмнено щеше да накара куп съзнателни граждани да позвънят там.

Тори измъкна своята стоманена палка и я стовари върху лявата китка на нападателя. Пръстът му върху спусъка се парализира, но в замяна на това ритникът му беше точен. Тори изпъшка, улучена в свивката на бедрото, дулото на пистолета безпощадно се завъртя към главата й. Граничарят очевидно нямаше намерение да рискува.

Тори понечи да отскочи назад, но гърбът й опря в дървената облегалка. Противникът й моментално се възползва, ръката му докопа блузата й и рязко я притегли към себе си.

Това му струваше скъпо. Дланта на Тори строши китката му като кибритена клечка, но той се оказа упорит тип и не я изпусна.

Преценила, че е твърде близо, за да използва палката, Тори я пусна на земята. В същия миг плоската част на пистолета му я улучи в ребрата. Въздухът напусна дробовете й с болезнено просвирване, коленете й омекнаха. Граничарят се надвеси над нея и притисна дулото в слепоочието й.

— До свиданя, сука[3] — ухили се той, въпреки болката.

Юмруците на Тори се стовариха странично върху ушите му, после едната й ръка изви дясната му китка, докато другата отклоняваше дулото на оръжието. Въпреки безполезната си лява ръка, униформеният ожесточено се съпротивляваше, жилите на шията му се издуха като корабни въжета.

Тори възседна краката му, вниманието й беше насочено към пистолета. Позицията й беше по-изгодна, но на страната на граничаря беше грубата сила. Бореха се мълчаливо, със смъртоносно

ожесточение. В продължение на няколко дълги секунди никой не можеше да вземе превес, после Тори смени тактиката и прибягна до основните позиции на айкидо. Тялото на противника й изгуби равновесие и се люшна напред, главата му профуча на милиметри от лицето й. Довърши го с ветрилообразен удар в шията, прекъснал сънната артерия. Онзи падна по гръб, очите му се извъртяха с бялото нагоре. Тори вдигна глава, но третият граничар не се виждаше никъде.

— Хвърли оръжието! — изръмжа граничарят към превитата фигура.

— Изритай го насам!

Ръсел търпеливо изчака очите на униформения да се прехвърлят върху пистолета, после премина в светкавична атака. Точно както го бяха обучавали. Нанесе отвесен удар с ръба на дланта си. Не мислеше за ръката, която искаше да пречупи, а за пространството отвъд нея…

Граничарят се строполи със смазана ключица, ръката му отчаяно се опитваше да насочи калашника в гърдите на Ръсел. Той пристъпи напред, ритникът му улучи нервните възли от вътрешната страна на лакътя. Ръката падна като отсечена. Ръсел улови калашника във въздуха, прикладът му потъна в слепоочието на противника.

Смръщила лице от острата болка, Тори продължаваше да пълзи. Напусна редиците дървени столове и се насочи към мястото, на което за последен път беше зърнала Ръсел.

Отново го видя. Стоеше надвесен над тялото на третия войник от патрула, до него имаше някакъв свещеник с дълго расо и качулка. „Дали не е Бондасенко?“, запита се Тори и в гърдите й помръдна надеждата.

— Ръсел, аз съм — предупреди го тя, пристъпи напред и попита: — Виждал ли си Поков?

— Не. Нито пък другите двама от патрула…

— Те са неутрализирани — съобщи Тори и сведе очи към сгърчената фигура на пода. — Също като този тук…

Ръсел забеляза как тялото й се олюлява, и разтревожено вдигна глава:

— Добре ли си? — изчака кимването й, после добави: — От теб наистина тръпки ме побиват…

— Господин Слейд…

— Да, да — кимна Ръсел. — Тори, това е Валери Бондасенко… Валери, това е партньорката ми Тори Нън…

— Имаме за какво да си поговорим, нали? — подхвърли Тори.

Забулената фигура кимна с глава и прошепна:

— Насам, време е да тръгваме…

— Ще се наложи да почакате малко, другарю — обади се глас зад тях. Всички се обърнаха едновременно, очите им се втренчиха във фигурата на лейтенант Поков, повила се зад една от колоните. Беше се скрил така добре, че дори Тори не го усети. „Проклятие, рече си тя. Сенсеят би се срамувал от мен!“

— Приятно ми е да се запознаем, другарю Бондасенко — подигравателно се поклони Поков. — Или, по-скоро, предателю Бондасенко…

Ръсел побесня.

— Нали ти казах да не се доверяваме на онзи мръсник Николев! — извика той, полуизвърнат към Тори.

— Бедният Николев — засмя се Поков, почувствал се господар на положението. — Много беше заблуден… Прояви глупостта да ви каже истината… Тя, разбира се, няма да ви помогне. От тук заминавате право за „Любянка“, където ви очаква другарят Марс Волков. Вероятно трябва да добавя, че въпросният другар е широко известен в това заведение с успешните си методи на разпит… Не ви завиждам! — дулото на автомата му рязко помръдна. — Насам, дами и господа. Изходът е в тази посока…

Тръгнаха един по един покрай редицата столове, Поков вървеше най-отзад с насочен автомат. Скоро се натъкнаха на сгърченото тяло. Лейтенантът забави крачка и хвърли заплашителен поглед към Тори.

— За това ще отговаряте по-късно — изръмжа той. — След като другарят Волков свърши с вас…

Няколко крачки по-нататък лежеше първият противник на Тори. Тя забеляза пистолета му, захвърлен край една от колоните, ръцете й потънаха дълбоко в джобовете.

— Значи смени отбора, Поков… — промърмори Ръсел.

— Никога не съм имал подобно намерение — изсмя се онзи. — Просто Николев прояви глупостта да се изпречи на пътя на Марс Волков. А който се осмели на подобно нещо, обикновено живее кратко… Аз обичам живота и затова избрах Волков…

Тори се възползва от този диалог. Изравнила се с трупа, тя напълни дробовете си с кислород и потъна в „прана“. Въздухът около нея сякаш потрепна от могъщите сили на природата, тялото й бавно започна да се навежда.

— Какво правиш там? — извика Поков. — Веднага ела насам!

Тори се обърна, в ръката й блесна пистолетът на мъртвия граничар.

Поков отметна глава и избухна в смях.

— Толкова труд за нищо! — подигравателно изхълца той. — Празен е, момичето ми… Иначе щях ли да го оставя да се търкаля наоколо? — смехът секна, устните му се разкривиха в презрителна гримаса: — Глупави американци! Поверява ли се подобна мисия на жена? Всеки мъж би се справил по-добре…

— Така ли? — попита Тори и натисна спусъка.

Поков отлетя назад, тялото му се блъсна в редицата столове и бавно започна да се свлича към пода. Презрението, което допреди миг изкривяваше чертите на лицето му, бавно започна да се вкаменява.

— Празен беше! — прошепна с последни сили той. — Сигурен съм в това!

Тори пристъпи крачка напред и му показа шепа патрони.

Очите на Поков се замъглиха, главата му клюмна.

— До свиданя, Поков — промърмори Тори и хвърли пистолета върху безжизнените му гърди.

Сергей дръпна качулката, на скулата му мътно проблесна белегът.

— Добра работа! — изрази възхищението си той. — Мисля, че вече е крайно време да…

— Още не — обади се един глас, тъмна фигура излезе иззад олтара и се насочи към тях. — Аз съм Валери Денисович Бондасенко — представи се човекът, ръката му обви раменете на Сергей. — Благодаря, приятелю. Отлично се справи с ролята на ангел пазител…

Преодолели изненадата си, Тори и Ръсел му се представиха. Валери кимна в отговор.

— Страхувам се, че напразно рискувахме да ви повикаме тук — мрачно рече той. — И аз не стоях със скръстени ръце, докато вие ме защитавахте… — главата му леко кимна по посока на труповете. — Искрено се възхищавам на смелостта ви, но тези четиримата положително не са сами… Те са само една малка част от подразделението на Гранични войски, което вече е блокирало района…

— Този мръсник Поков вероятно е поддържал връзка с Волков — изръмжа Ръсел.

— Положително — кимна Валери. — И сега Марс Петрович затяга примката около нас.

— Нека я затяга — обади се Сергей. — Ние пък ще се възползваме от тунелите, които са прокопани под църквата…

— Няма да стигнем далеч — въздъхна Валери. — По това време на денонощието едва ли ще избягаме от патрулите, особено пеша…

— В момента не това е най-важното — намеси се Ръсел и сбито предаде чутото от Николев. За агресията срещу балтийските републики рано сутринта и за планирания атентат срещу президента.

Валери въздъхна с отчаяние, очите му се притвориха.

— Отдавна подозирах, че нещата вървят натам — рече той. — Но не очаквах това да стане толкова скоро…

— Според Николев само „Бялата звезда“ е в състояние да предотврати нещастието — подхвърли Ръсел. — Каза, че ако успеем да предупредим лидера на организацията — тоест вас, вие ще направите необходимото… — очите му се забиха в лицето на Валери. — Ние знаем всичко за ядрените оръжия, които купувате от Бърнард Годуин. Дойде време да ги вкарате в употреба…

— Не ги купуваме, господин Слейд — поклати глава Валери. — Получаваме ги даром от господин Годуин, когото всички тук считат за пламенен патриот. Той е един от най-изявените духовни водачи на „Бялата звезда“…

— Пресвети боже! — възкликна Ръсел.

— Страхувам се, че всичко е било напразно — поклати глава Валери. — Тук сме напълно откъснати от света. Нямаме възможност за трансконтинентална връзка. Едва успях да получа посланието ви, въпреки че го изпратихте от хотел на няколко крачки от този храм… Сами видяхте колко време трябваше да чакате за отговор. Всичко това означава, че на всяка цена трябва да се измъкнем от тук!

— Да не забравяме Звездното градче — обади се Тори. — Там е една жена на име Ирина, вашият компютър също… Вярно ли е, че в него е скрита цялата информация за „Бялата звезда“?

— Ирина — прошепна Валери. — Значи е попаднала в лапите на Марс, докато е била в апартамента ми… И той вече я подозира…

— Компютърът ще ви провали, така ли? — попита Тори.

— Да — въздъхна Валери. — Вътре е цялата структура на организацията, майсторски кодирана… Един добър дух я пази — млъкна изведнъж, лицето му пребледня. — Господи! Добрият дух! Веднъж споменах за това пред Ирина, а тя е достатъчно опитна програмистка… О, не! Ако Марс започне да я изтезава, тя без съмнение ще рухне и ще му разкрие кодовете… Господи! — хвърли поглед на часовника си, после се взря в Тори. — Наближава три часът сутринта. Да, вие сте права. Първо трябва да се доберем до Звездното градче!

— Но как? — обади се Сергей. — Тунелите ще ни помогнат да се измъкнем от тук, но после накъде?

— Имаме кола! — извика Ръсел и на лицето му изплува усмивка на облекчение. — Колата на Поков!

Приклекна до трупа и измъкна връзката ключове от джоба му.

В същия момент главният портал на храма отхвръкна на пантите си, под свода се разнесе остър, заповеднически вик:

— Никой да не мърда! КГБ!

— Насам, бързо! — прошепна Валери.

Затичаха се към дъното на храма и изчезнаха зад олтара. Мушнаха се през тясна дървена портичка, която Валери залости. Сергей ги поведе надолу, Валери се позабави. Настигна ги в средата на стръмното стълбище.

— Строших стъклото зад олтара — поясни той. — Така ще ги накараме да мислят, че сме се измъкнали от там и за момента ще отвлечем вниманието им от криптата…

Не след дълго се озоваха в самото подземие.

— Сергей — спря се Валери. — Искам да останеш при дъщеря ми. Няма как да я вземем, в колата е тясно…

— Разбирам.

— Грижи се за нея.

— Все едно, че е моя дъщеря — отвърна младежът.

Двамата се прегърнаха.

— Бог да те пази, Валери.

— Ще се върна да ви взема — прошепна едрият мъж. — Някъде на разсъмване…

После Валери Денисович Бондасенко направи знак на двамата американци и потъна в мрачния тунел. Устремен към светлината, към решителната битка за спасението на родината си…

В очите на Марс се появи мрачен блясък.

— Стойте настрана от мен! — изръмжа на Лара и Татяна той. — По-късно ще се разправям с вас!

Закрачи през залата, двете жени зяпнаха от изумление при вида на окървавеното му лице и дрехи. Също като охраната на входа. По това време на денонощието сградата беше пуста.

Изправи се до парапета. Героя се беше пробудил, тялото му леко се поклащаше върху водата. А може би някой го е събудил, уплашен от бързия ход на събитията.

— Нося ти подарък — изръмжа Марс.

Куфарчето с тошибата описа полукръг и тежко цопна във водата. Солени пръски обляха обувките на Марс.

— Вече не ми трябва, Одисей — добави той. — Искаш ли да знаеш защо? Всъщност вероятно знаеш. Нали умееш да четеш мислите ми? — очите му убийствено проблеснаха. — Нямам нужда от компютъра, защото разполагам със собственика му — устните му се разтегнаха в зловеща усмивка. — Моите хора успяха да открият смъртния ми враг — според твоето напълно сполучливо определение… В момента са на път, скоро ще получа възможност да го разпитам в твое присъствие. Какво ще кажеш?

— Съжалявам те — отвърна Героя.

Челюстите на Марс се стегнаха, ръцете му се свиха в юмруци.

— Точно така, другарю — изгледа го предизвикателно Одисей. — Хайде, скачай във водата и да се разберем като мъже! Нали това искаш? Но може би ще се окаже, че няма да водим двубой като мъже… Защото ти не знаеш какво всъщност съм аз, нито пък какво мога да ти сторя тук, във водата… Нали така, Волков? Вероятно ще предпочетеш да останеш на твърда земя и да продължиш мръсното си дело…

— Мислиш, че знаеш всичко! — процеди Марс и се наведе над парапета. — Сега ще проверим дали е така!

С един скок се озова до Ирина, която стоеше до масата и безмълвно наблюдаваше развоя на събитията. Сграбчи я за косата и изви главата й назад. Тя нададе вик на болка и уплаха, коленете й се подгънаха.

— Волков!

Марс вдигна глава и предупредително изръмжа към Лара и Татяна:

— Мръднете ли, ще ви застрелям!

Вдигна ръка и я стовари върху лицето на Ирина.

— Волков!

— За теб съм *другарят* Волков, Одисей!

— Другарю Волков, прекрати това! — умолително каза Одисей.

— О, не! — изръмжа Марс. — Нещата отидоха твърде далеч! — отново дръпна косата на Ирина, тялото й болезнено се изви назад. — Ще й причиня болка, Одисей! Искам да знаеш това предварително, просто защото ще бъдеш главният свидетел…

— Тя е само жена — каза Одисей. — Пусни я…

— Няма начин — поклати глава Марс. — Тя прие условията на играта, но след това реши да импровизира… Стори й се вълнуващо, започна да си въобразява, че тя дърпа конците…

— Едва ли е била в състояние да го стори…

— Стори го, Одисей. Прелъсти ме, след това прие да шпионира Валери Денисович… Сприятели се с Наташа Маякова, след това я предаде… Това известно ли ти е? Предаде я, без да й мигне окото! А накрая предаде и мен! Тя е по-хладнокръвна от всеки мъж, когото познавам, Одисей… Прие насилието, следователно, трябва да получи урок. Основният урок на живота — насилието винаги поражда насилие! Така ще бъде честно, Одисей. Който живее на ръба на бръснача, умира от същия този бръснач!

— Това е отмъщение, другарю. Отмъщение в най-чиста форма!

— Не! — извика Марс. — Тук не става въпрос за отмъщение, а за правосъдие!

— Правосъдие според твоите разбирания, Волков — отвърна Героя и отвратено цъкна с език. — Винаги според твоите разбирания! Но такава ми била съдбата… Да живея в твоя свят, в Рим, управляван

от Цезар като теб… Тук място за правосъдие няма. Всичко е подчинено на твоите капризи. Нима не виждаш иронията, Волков? Не аз, а ти искаш да бъдеш жив Бог!

— Върви по дяволите с твоите усукани приказки! — излая Марс. — Кой те е учил да използваш словото като оръжие?

— Действам в самозащита, приятелю. Словото е единственото оръжие, което си ми позволил…

— Напротив — поклати глава Марс. — Позволявах ти твърде много неща. Едва сега разбирам, че съм се държал с теб неоправдано меко. Нарушавах правилника заради теб, затварях си очите за много неща. Държах се като любящ баща, който трепери над единственото си дете. И резултатите са налице. Ти се превърна в своеволно и капризно чудовище. На това трябва да се сложи край! — главата му рязко се завъртя. — Татяна, ела тук!

Жената мълчаливо се подчини. Арбат изскочи на повърхността, от устата й се разнесоха напрегнати писъци.

— Какво си намислил, Волков? — разтревожено попита Одисей.

— Край на глезотиите, Одисей! — отсече Марс. — От сега нататък ще се научиш да се държиш както трябва, да проявяваш нужното уважение и да отговаряш искрено на въпросите, които ти се задават!

— Волков…

— Млък! — изкрещя Марс, вдигна пистолета си и натисна спусъка. Татяна се олюля и падна във водата, Ирина изкрещя от ужас. Трясъкът на изстрела се поде от ехото в просторната зала.

Замръзнала на място, Лара гледаше с ококорени очи безжизнения труп на приятелката си, полюшващ се върху солената вода.

Арбат прекрати писъците си и бавно доплува до тялото на Татяна. Побутна го с муцуна, после се гмурна и изчезна.

— Копеле гадно! — изкрещя Одисей.

— Сега вече ме мразиш, нали? — попита Марс. — Защо тогава не излезеш да ме спреш, като истински мъж?

— Ти си глупак, Волков — отвърна Одисей. — Като всички, които се мислят за богове… Но рано или късно ще разбереш, че неограничената власт има и своите лоши страни…

— Не си в положение да ми даваш съвета! — размаха пистолета Марс. Очите му доловиха някакво движение, главата му светкавично

се обърна към Лара, която бавно прекосяваше залата.

Одисей също я видя, от устата му се откъсна предупредителен вик:

— Не, Лара! Не върши това!

Върху лицето на Марс се появи зловеща усмивка.

— Виждам, че за теб действително няма тайни, приятелю. Подозренията ми към тези жени се оказаха напълно основателни!

Лара стигна далечната стена, извади връзка ключове от джоба си и отвори вградения шкаф.

— Успял си по някакъв начин да ги омагьосаш, нали? — продължи Марс. — Много съм впечатлен. Преди да попаднат под влиянието ти, Лара и Татяна бяха безупречни агенти на КГБ…

— Волков, не! — изкрещя Одисей, разбрал прекалено ясно значението на миналото време, което употреби врагът му. — Нима не проля достатъчно кръв?

— И ти трябва да получиш урок, синко — поклати глава Марс. — Ще ти бъде трудно, но сам си виновен за това…

Изчака Лара да отвори вратичката докрай, после я застреля с два куршума в гърба.

Тялото на момичето отлетя към стената, сякаш улучено от гигантски юмрук. Пръстите й конвулсивно дръпнаха вратичката на шкафа, разкривайки пирамида с няколко автомата „Калашников“, заредени и готови за употреба. Покрити със смазка, дулата проблеснаха със синкава светлина.

— Господи!

Марс сведе поглед към съкрушения космонавт във водата, устните му се разтегнаха в жестока усмивка.

— Добре… Вече започваш да разбираш докъде се простират параметрите на властта, нали? — протегна ръка над водата, сякаш беше епископ, благославящ смирен богомолец. — Но нещата не свършват до тук! — другата му ръка жестоко дръпна косата на Ирина, главата й се изви назад.

Ирина извика от болка, главата на Одисей отново се подаде над водата.

— Какво още искаш, Волков?

— След като питаш, значи нищо не си разбрал! — изръмжа Марс. Наведе се и тикна дулото на пистолета в устата на Ирина. —

Скоро ще получа отговор на всичките си въпроси, нали, Одисей?

— Ще ги получиш още сега — отвърна Одисей. — Само не я убивай!

— О, нямам такива намерения, приятелю. Тя е прекалено ценна, за да я ликвидирам… Вече видя, че мога да бъда жестокият Цезар… Сега обаче ще ти покажа, че мога да бъда и коварният Цезар. Ще й причинявам болка, Одисей. Бавна и мъчителна… Едновременно с това ще ти задавам въпроси. При всеки лъжлив или непълен отговор Ирина ще получава нова порция болка… Имаш ли представа колко дълго може да се проточи подобна операция?

— Не прави това!

— Молиш ли се, Одисей? Нима толкова беше мъжката ти твърдост? Господи, ти си по-противен дори от Валери Денисович!

— Нима? — прозвуча един глас зад гърба на Волков. Двамата с Одисей се извърнаха едновременно.

— Исусе! — простена Марс. — Ти ли си?!

— Съжалявам, че се забавих, Марс Петрович — отвърна Валери и излезе от сянката край вратата. — Но трябваше да преодолея доста препятствия…

Марс объркано се огледа.

— Къде е Поков? — попита. — Къде са хората ми?

— Страхувам се, че няма да дойдат…

Марс пусна Ирина и се изправи срещу врага си. Върху лицето му се изписа объркване.

— Ти си сам?! Но как се промъкна през охраната?

— Имам си начини — отвърна Валери, а очите му пробягаха по окървавените плочки. — Господи, какво си сторил с Лара и Татяна?!

— Откъде знаеш имената им?

— Зная още много неща, Волков — мрачно го изгледа Валери. — Но не виждам смисъл да те просветлявам, тъй и тъй няма да ме разбереш…

Очите на Марс се местеха от Валери на Героя и обратно, главата му започна да се тресе.

— Господа, какъв идиот съм бил! — въздъхна отчаяно той. — Наташа не е била куриер единствено на секретна информация от КГБ! Тя е била и връзката между вас! Вие сте съучастници! Одисей ти е помагал да създадеш „Бялата звезда“!

— Близо си до истината — отвърна Валери. — Опасявам се обаче, че това е таванът на твоите възможности. Няма смисъл да се напрягаш, тъпак като теб едва ли може да проумее всичко!

Възползвайки се от разговора между смъртните врагове, Ирина незабележимо започна да се отдалечава. Омразата между двамата беше толкова силна и плътна, сякаш можеше да се докосне с ръка… В залата играеха синкави отражения, въздухът беше наситен със сладникавата миризма на кръв.

От очите й се стичаха сълзи, с тяхна помощ сякаш се оттичаше и смъртният ужас, загнезден дълбоко в душата й. Сълзи, които прогаряха кожата й като киселина и караха тялото й да се разтърсва от конвулсии.

Главата й пламтеше, все още не беше в състояние да обхване жестокостта на Марс. За малко не повърна при мисълта, че немного отдавна беше изпитвала доволство от близостта със семейството му…

Но това съвсем не беше всичко. С изненадващо равнодушие наблюдаваше конфронтацията между мъжете, които доскоро бяха част от живота й, изведнъж разбра, че мъжкият манталитет й е безкрайно чужд… Какво ги тласка към жестокост и насилие? Усети злобата в душите им като отвратителна миазма, запълваща въздуха на помещението, с ужас установи, че и самата тя е била заразена от неутолимата им жажда за власт, за контрол над живота на другите…

Най-сетне разбра, че и Марс, и Валери се бяха възползвали от нея, че всеки по свой начин я беше въртял в ръцете си, сякаш точи нож, с който да пронижe другия… Но тя не беше от стомана, независимо от опитите на тези мъже да я превърнат именно в това…

В крайна сметка няма разлика между Валери и Марс, проплака душата й. Техните желания и стремежи нямат никакво значение, просто защото и двамата са готови на всичко, за да ги постигнат. Включително и на убийство…

„Остави ги да се оправят сами, прошепна някакъв нов глас в душата й. Не предприемай нищо. Нека насилието вземе връх. Ще се унищожат взаимно и това ще бъде краят.“

После видя как Марс насочва пистолета си и стреля. Валери отлетя към стената, от рамото му бликна кръв. Това вече бе прекалено!

— Не! — изкрещя тя.

Разтърсваше се от ридания, не разбираше какво става в душата й. Искрено желаеше да остане пасивна, да стои и да гледа как двамата

мъже се унищожават. Но не можеше…

С ужас установи, че е само на крачка от пирамидата с оръжията. Ръката й сякаш сама се протегна, свали един автомат, пръстът й легна върху спусъка. Обърна се и бавно тръгна към двамата мъже.

Марс отново беше насочил пистолета си към Валери. Край вратата се размърдаха неясни сенки, вероятно хората от Гранични войски вече бяха тук…

„Никой да не мърда! КГБ.“

— Стига, Марс! — дрезгаво извика тя, продължавайки да върви напред.

— Млък! — озъби се онзи.

— Стой настрана, Ирина! — извика Валери.

Марс се приготви да натисне спусъка за втори път, но Ирина го изпревари.

Трясъкът беше страхотен. Писъкът на Ирина се сля с отчаяния вик на Марс. Надупчено като решето от куршумите, тялото му рухна в краката на Валери.

По лицето на Ирина се стичаха сълзи. Ръцете й изпуснаха автомата, дланите й механично започнаха да се трият в бедрата. Видя кръвта, която струеше от тялото на Марс, падна на колене и започна да повръща.

— Одисей! — едва чуто проплака тя. — Спаси ме!

Героя протегна ръка, прихвана я през кръста и внимателно я издърпа във водата. Арбат изскочи на повърхността, тъпият й, подобен на бутилка нос нежно побутна рамото на Ирина.

— О, Арбат! — засмя се през сълзи тя и прегърна плъзгавото тяло на делфина.

— Добре ли сте? — попита Тори и се наведе над проснатото тяло на Валери.

Той държеше рамото си, очите му не се отделяха от мъртвия Марс.

— Става нещо странно… От години чакам този миг, мислех, че ще се радвам. Но не е така… Безразлично ми е, чувствам се някак празен… — дланта му докосна темето на Марс. — Сякаш умря и частица от мен…

— Идването ви тук беше голяма глупост — обади се от другата му страна Ръсел. — Този мръсник би могъл да ви убие още с първия изстрел!

— Нямаше друг начин — въздъхна Валери и изтри потта от челото си. — Ако Марс ви беше зърнал, веднага щеше да ви направи на решето. А може би щеше да ви вземе за заложници, за да диктува условията…

— Глупости! — тръсна глава Ръсел. — Щяхме да имаме предостатъчно време, за да…

— Не го познавате — прекъсна го Валери, въздъхна и поклати глава. — И все пак не ме уби с първия изстрел… — очите му за пръв път се откъснаха от мъртвеца и спряха върху лицето на Ръсел. — Странно, тъй като беше превъзходен стрелец…

— Говори ми — тихо промълви Героя.

— Чувствам се омърсена — отвърна Ирина и отпусна глава на рамото му. — Прегърни ме… — Ръцете му я стиснаха в здрава прегръдка. — Марс беше прав… Насилието винаги поражда насилие… Думите му бяха истина. Аз прелъстявах и лъжех, това ми доставяше удоволствие… Затънах толкова дълбоко, че предадох Наташа, а след това и Валери. Не знаех какво върша. Когато споделих всичко с Марс, все още не знаех кой е той… Но това вече е без значение, само празни думи. Не би трябвало да злоупотребявам с доверието на Наташа. Тя ме считаше за своя приятелка, а аз я пратих на изтезания… А сега затънах окончателно. Убих човек. Вече наистина съм част от света на Марс…

— Ако наистина се чувстваш така, аз не мога да ти помогна — промълви Одисей.

Ирина отлепи глава от рамото му, очите й потънаха в неговите:

— Какво искаш да кажеш? Трябва да ми помогнеш! Разчитам само на теб!

— Не, Ирина. Време е да разчиташ на себе си. Вярно е, че съм в състояние да направя нещо. Но само ти можеш да се измъкнеш от света на насилието, в който си затънала. При положение, че го искаш…

Тялото й се скова от напрежение, в душата й отново нахлу познатият мрак. Под него помръдваше вледеняващият ужас от сибирската зима, от решетките върху луната, от огромния затвор, в

който се беше превърнала родината й… „Сега вече нямаш абсолютно нищо, обади се един глас в главата й. Изгубена си! Изгубена завинаги!“

Усети как очите й се пълнят с горещи сълзи. Този път обаче направи усилие да ги спре, същото стори и с мрачния глас в душата си. Не може да е изгубена, съдбата й трябва да бъде различна!

Имаше и други алтернативи, изведнъж страшно много й се прииска да се възползва от тях.

Няма да бъдат свързани с Америка, разбира се. Но Америка беше просто една мечта… Мечтата на незряла девойка, която иска да обърне гръб на отговорността. Но ако все пак беше научила нещо от Героя, то беше именно чувството за отговорност.

Втренчила поглед в бездънните му очи, Ирина прибягна до странния начин на безмълвно общуване. И той разбра, че е готова…

Ръсел се зае с раната на Валери, а Тори пристъпи до тялото на Лара и опипа китката й за пулс. Но пулс нямаше.

Стана и се насочи към басейна. Издърпа тялото на Татяна от водата, обърна го по гръб. Тя също беше мъртва.

Каква касапница, тъжно поклати глава Тори. Нима никога няма да има край? От мига, в който Кои прибягна до ритуалното самоубийство в последен опит да прочисти окървавената си душа, тя непрекъснато си задаваше този въпрос.

Този миг остана запечатан в съзнанието й завинаги, времето не беше в състояние да го заличи. Все още виждаше синьото небе, ослепително бялата дреха на Кои, бавно подгизваща от кръвта… Ясно си представяше тайнствената планина, за която Кои промълви в последните секунди от живота си… Въздъхна и отправи една безгласна молитва за душата на тази жена, а и за самата себе си.

Изправи се и колебливо пристъпи към ръба на басейна. Краката й изведнъж омекнаха. Тук беше убежището на Героя — руския космонавт, който беше живял и тренирал с Грег, родния й брат… Човека, който последен го беше видял жив. Колко странни са пътищата на съдбата, въздъхна в себе си тя. Никога не си беше представяла, че може да се озове тук.

Но сега откри, че се страхува да установи контакт с този човек. Водата се плискаше в стените на басейна, над разлюляната повърхност тичаха теменужени сенки. До слуха й долетяха странните щракащи звуци, които излитаха от устата на делфина. От всичко това изведнъж изпита неземното чувство, че се намира на непозната планета, в друго време и друго пространство… Забрави, че това е просто басейн, построен в една строго охранявана сграда, дълбоко в сърцето на Съветския съюз.

Първо видя Арбат. Беше толкова изненадана, че не знаеше какво да каже. Синият делфин също я видя, обърна гръб на Героя и Ирина, вкопчени един в друг в средата на басейна, и бързо се насочи към нея.

На метър от парапета огромното тяло изскочи от водата. Тъпата муцуна докосна бузата на Тори, тялото се завъртя и потъна в дълбините сред милиарди сребърни капчици.

Тори дори не помръдна. Краката й продължаваха да треперят, очите й не се откъсваха от двамата във водата. Ирина я видя, откъсна се от прегръдката на Героя и доплува да й се представи.

— Името ми е Тори Нън — отвърна гостенката, наведе се и протегна ръка. — Дойдохме да помогнем на Валери и „Бялата звезда“…

Ирина пое ръката й, погледите им се срещнаха. И тогава нещо се случи. Сякаш невидима искра пробяга между тях, в един невероятно кратък миг си размениха съкровени мисли и интимни чувства, станаха по-близки от сестри… Какво беше това? Нима може да се даде наименование на подобно нещо? Споделяха по-скоро чувствата, отколкото съдбата си…

— Извинявам се — наруши мълчанието Тори. — Но просто бях смаяна от това, което направи делфинът…

Ирина се усмихна.

— Арбат е много особена… Или харесва някого, или изобщо не му обръща внимание. С този жест показва, че изпитва към вас особено топли чувства… — извърна се към центъра на басейна и тихо подвикна: — Одисей! Ела да се запознаеш с Тори. Тя е американката, която… — млъкна, смаяна от изражението на лицето му. — Но какво ти става, за бога?

Героя се раздвижи, тялото му се насочи към светлината, играеща в ъгъла. Арбат изскочи до него, ръката му се уви около едрото тяло.

Напрегнала взор, Тори гледаше приближаващата се фигура. Сърцето й се качи в гърлото, дробовете й изведнъж престанаха да поемат кислород. Първо видя блестящата сребриста кожа, гладка като на делфина. После очите й започнаха да различават очертанията на лицето, лишено от всякакво окосмение, накрая потънаха в неговите.

Отвори уста, сякаш се готвеше да каже нещо. Затвори я, усилията й да се освободи от вцепенението бяха страхотни.

Гледаше очите му като омагьосана. Ангелските очи…

— Грег?

— Тори! — задавено промълви Героя. — Велики боже!

Тя се хвърли във водата, направо с дрехите. Заплува към Одисей и Арбат, от очите й рукнаха сълзи.

— Недей — тихо промълви той и погали косата й. — Господи, недей!

Тори се хвърли напред и покри лицето му с целувки. Притискаше се в тялото му със силата на удавница, не искаше да го пусне… Дълго време останаха така.

Най-накрая главата й се отдели от гърдите му, очите й потърсиха неговите:

— Мислех, че си мъртъв… Всички мислеха същото. Как стана така, че…

— Руснаците — въздъхна Грегъри Нън. — Двамата с Виктор Шевченко се оказахме опитни зайчета… Тези мръсници ни подложиха на ограничено облъчване, искали да разберат дали космическата радиация може да разреши проблемите, свързани с продължителната безтегловност… После стана катастрофата и Виктор загина. Аз успях да се върна на Земята, но няколко месеца бях в кома. Когато съзнанието ми се възвърна, всичко вече беше решено. Руснаците преценили, че съм твърде ценен, за да ме върнат обратно на нашите…

Не зная как са убедили хората от НАСА, че не Виктор, а аз съм загинал в Космоса, но са успели… Започнаха да ме наричат Виктор, вероятно за да ми внушат, че ще прекарам остатъка от дните си в техния затвор… Наистина това е затвор, изграден според личните ми нужди, но все пак си остава затвор…

— Тори — подвикна откъм парапета Ръсел. — Времето тече!

Тя се извърна към него.

— Това е брат ми Грег, Ръсел! Оказа се, че е загинал руският космонавт, а не той! А руснаците го заключили тук…

— Господа, Исусе Христе! — извика възбудено Ръсел, пристъпи към парапета и приклекна. — Какво са направили с теб?

— Дълга история…

— Бас държа, че е така — кимна Ръсел, после в очите му се появи загриженост. — Добре ли си?

— Трудно е да определя…

— Добре, зле — няма значение! Важното е да те измъкнем от тук! Готов съм да се обзаложа, че куп хора у дома ще дадат мило и драго, за да разменят някоя дума с теб!

— Също като руснаците…

Доловил хладния цинизъм в гласа му, Ръсел изви глава:

— Хей, какво пропускам?

— Време е — напомни му Тори, но той не отделяше очи от лицето на брат й.

— Окей — въздъхна най-сетне Ръсел. — Грег, повярвай ми, че умирам от нетърпение да чуя цялата история, но точно в този момент…

— Одисей — обади се зад гърба му Валери. — Армията и КГБ са се обединили, точно според нашите предвиждания! — Дясното му рамо беше покрито с дебел пласт хирургически лепенки. — Днес на разсъмване съветската армия ще нахлуе в Литва и Латвия! По същото време президентът ще бъде убит от собствената си охрана!

— Толкова скоро! — възкликна Грег. — Все още не сме готови!

— Принудени сме да действаме — поклати глава Валери, а лицето му се разкриви от болка. — Ще трябва да активизираме ТЯМУ.

— ТЯМУ? — озадачено попита Ръсел.

— Термоядрени мобилни установки — поясни Грег. — Онези, които ни достави Бърнард Годуин… — извърна се към Валери и кимна с глава: — Съгласен съм. Няма друг начин да предотвратим катастрофата… — доплува до ръба на басейна и протегна ръка. — Помогнете ми да изляза.

Валери и Ръсел го изтеглиха. Макар да използваше само лявата си ръка, едрият украинец отново изпъшка от болка.

Грег разтревожено го погледна.

— Няма страшно — криво се усмихна Валери. — Дупка в плътта и нищо повече. Костите са здрави…

— Куршумът го е, пронизал — поясни Ръсел. — За щастие е разкъсана само мускулната тъкан. Аз спрях кръвотечението, намазах раната с антибиотик и я превързах. Тук имате отлична аптечка, но все пак трябва да го види и хирург…

— Не сега — поклати глава Валери.

Ирина също излезе от водата. Отиде в ъгъла и подкара инвалидната количка на Героя пред себе си. Настани го в нея, после покри голото му тяло с голяма хавлиена кърпа, също както го правеха Татяна и Лара. Тори изскочи от водата, под краката й веднага се образува локвичка. Ирина я покри с друга кърпа и започна да я разтърква.

Валери насочи количката на Грег към бюрото с телефоните в ъгъла.

— Марс почти ни разкри — рече той. — Но умът му просто отказа да обхване мащабите на истината… Години наред изграждаме концепцията на „Бялата звезда“. Първо се борехме с репресиите на властите, после — със страха на хората от тези репресии… Накрая, сравнително неотдавна, започнахме да създаваме националистически групи в различни краища на Съветския съюз. Грузия, Литва, Украйна… Главната ни задача беше да променим същността на техния национализъм. Защото всички теглеха чергата към себе си — украинци, грузинци и така нататък…

Замълча. Тишината се нарушаваше единствено от тежкото му дишане, предизвикано от силната болка в рамото. Шокът вече преминаваше, болката тепърва щеше да се усилва. Но Валери отказа да вземе успокоително.

— Преди година и половина при нас изведнъж се появи Грег — продължи той. — Направо от небето, като фантастична звезда… Героя от мисията на „Один-Галактика II“… С руски произход, обект на ежедневни разпити от агентите на КГБ. Той се превърна в обединяващата фигура за всички националисти, истински символ на борбата ни. Нашият вълшебен камък, нашият шогун, успял да въдвори ред сред хаоса… Съвсем естествено беше да стане лидер на „Бялата звезда“…

Разказът на Валери беше предназначен предимно за Тори и Ръсел. Самият Грег се беше привел над радиостанцията и работеше с късовълновия обхват.

— Можем да активираме ТЯМУ направо от тук — поясни Валери. — Бързо и ефикасно.

— Но вече наближава пет — поклати глава Ръсел. — Инвазията ще започне всеки миг.

— Ако има кой да даде съответната заповед — отвърна Валери. — Нашите ТЯМУ са скрити тук, в Москва… — на лицето му се появи усмивка. — На практика едно от тях е току зад ъгъла на църквата, в която се срещнахме… В мазето на Института по атомна енергетика, който се намира на улица „Старомонетная“… — главата му кимна по посока на радиостанцията: — Одисей… извинете, Грег ще даде заповед на бойните ни групи… Въоръжени с ТЯМУ те ще се насочат към генералските вили на Ленинските хълмове, към „Любянка“ и Лефортово… На наша страна са доста високопоставени офицери, повечето от тях имат достъп до тези места…

Наведе се и вдигна автомата, който Ирина беше изпуснала на пода.

— Разбира се, нещата едва ли ще протекат толкова лесно, колкото звучат. Ще има усложнения, някои от нас вероятно ще намерят смъртта си. Затова трябва да тръгвам. Никой от генералите не бива да се изплъзне. После ще ида при президента и ще го информирам за заговора…

— Ние с какво да помогнем? — попита Ръсел.

— Вие и госпожица Нън изпълнихте ролята си — усмихна се Валери. — Сега трябва да се оттеглите, защото идва нашият ред… На този етап е по-добре да се държите настрана. Представете си какво ще стане, ако се разчуе, че американски агенти действат на наша страна…

— Какво ще стане тук? — попита Тори.

— Никой не може да каже — въздъхна Валери. — Но без съмнение ще трябва да се стигне до компромис между руснаците и представителите на малцинствата. Всички се борим за автономия в определени граници, но това не означава, че искаме да унищожим тази страна… Искаме край на репресиите и унижения, нищо повече!

Грег приключи с предавателя, мястото му зае Ръсел. Трябваше да изпрати кодирано съобщение до централата на „Алеята“, което поради

голямото разстояние щеше да мине през Берлин. Ирина заведе Тори в съблекалнята и й показа къде са комплектите с чисти дрехи на Лара и Татяна.

Грег вкара количката си тъкмо когато Ирина беше под душа, а Тори приключваше със смяната на облеклото си.

— Хубаво е, че си тук, Тори — промълви той. — Нямаш представа колко е хубаво!

— Какво е станало с теб, Грег? — попита Тори и коленичи до инвалидния стол. — Мама и татко сигурно ще се уплашат, като те видят…

— Не мисля така — погледна я в очите той.

— Как така?

Той я прегърна през рамото и тихо промълви:

— Те знаят, Тори…

— Мама и татко знаят, че си жив?! — лицето й се превърна в маска на удивление. — Но как? От къде?

После в главата й нещо прещрака, в съзнанието й отекнаха думите на Ръсел: „Откъде този дявол Бърнард е намерил средства за закупуване на ядрени оръжия?“ Полусковани, пръстите й трескаво измъкнаха снимката на Ариел… „В тази снимка трябва да се крие още нещо… Какво е то? Бърнард би могъл да отскочи до Сан Франциско по хиляди причини…“

Очите й пробягаха по лицето на Ариел, по бронзовата скулптура и момиченцето, което си играеше зад него. В долния ляв ъгъл на фотографията се виждаше фигурата на Бърнард, към него крачеше възрастната двойка… *към него*!

Очите й започнаха да сълзят от напрежение. Нима е възможно?! Нима на тази снимка беше запечатана срещата между Бърнард Годуин и собствените й майка и баща, насрочена в един от парковете на Сан Франциско?! Може би са обсъждали именно финансирането… Елис и Лаура Нън са финансирали „Бялата звезда“? С техните пари Бърнард е купувал ТЯМУ от японската тройка.

Всичко започна да идва на мястото си.

— Валери е влязъл в контакт с Бърнард и му е съобщил за теб — промълви тя. — Нали така, Грег? А после Бърнард е отишъл при татко… Казал му е, че си жив, помолил го е да помогне на

националистическите движения в Съветския съюз. Да помогне на теб…

Прочете истината в очите на Грег.

— Господи Исусе! Нима аз не му бях достатъчна, та е обвързал в машинациите си мама и татко?

— Не мисля, че нещата са се развили толкова просто — меко рече Грег. — Според мен мама и татко са взели решението си сами…

— Не, не! — разгорещено го прекъсна Тори. — Изобщо не познаваш този човек! Той ги е подвел, подмамил ги е! Вероятно не му е било много лесно, тъй като татко не се поддава току-така… Но и той си има слабото място… Това си ти. Твърдо съм убедена, че ти си бил главният коз на Бърнард при тази операция…

— Според мен го надценяваш, като в същото време подценяваш мама и татко — промълви Грег.

— Този път Бърнард отиде твърде далеч! — мрачно промълви тя.

— Нима не виждаш какво е постигнал? — изгледа я продължително Грег. — Благодарение на него се отвори една отдавна заключена врата, през която прониква светлина.

— Но на каква цена? — вдигна глава Тори. — Нямаш представа колко кръв беше пролята заради него, Грег!

— Но в замяна на това имам представа колко кръв беше пролята тук през последните осемнадесет месеца! И колко още щеше да се пролее, ако не беше той, а и вие с Ръсел…

Тори съзнаваше, че е прав, но в същото време беше твърдо убедена, че Бърнард трябва да бъде наказан. Най-сетне трябва да се сложи край на свободата, с която нарушава законите!

— Тори — изгледа я продължително Грег. — Моля те, поговори с татко, преди да вземеш някакво решение…

— Двамата ще го сторим — отвърна тя. — Защото имам намерение да те прибера у дома!

Тишината в стаята беше наситена с напрежение.

— Не — промълви най-накрая Грег. — Аз няма да се върна в Америка. Не мога да си тръгна от тук, особено сега. Имам да върша куп неща. Сближих се с много хора, имам задължения към тях…

— Грег!

— Така е — въздъхна той, забеляза нараненото й изражение и побърза да добави: — Как да ти обясня всичко това? — отново

замълча, после тихо попита: — Татко разказвал, ли ти е някога приказката за дзен-полицая?

— Да.

Отговорът й беше толкова тих, че той се наведе напред, за да я чуе.

— Е, добре. Това съм аз, Тори… Дзен-полицаят, останал на пост в една странна сграда, насред чужда и непозната земя… Но съм го сторил съзнателно, след продължителен размисъл… По причини, които далеч надхвърлят личното, отделния индивид…

— Но какво ще стане със семейството ни? С дома?

— Семейството ще дойде да ме посети, ако е рекъл Бог… А домът ми отдавна не е там, в Сан Франциско… Не е никъде по света. Моят дом е душата ми…

— О, Грег! — разплака се Тори. — Не искам да те губя отново!

— За кого плачеш, Тори? — тихо попита той. — За мен или за себе си? — протегна ръка и нежно повдигна брадичката й.

— Нима не виждаш, че е крайно време да промениш живота си? Че трябва да престанеш да живееш в сянката ми?

— А кой ще ми помогне да се справя с мама и татко? — усмихна се през сълзи тя. — Знаеш, че без теб съм загубена!

— Това е заблуда, Тори — поклати глава Грег. — Никога не си имала нужда от мен, за да се оправяш с тях. Просто ти беше по-удобно да мислиш така. Използваше ме като щит, но битките си с тях водеше самостоятелно… — целуна я леко и добави: — Това е твоят живот, Тори. Събери кураж и го живей!

В същия миг през вратата надникна Ръсел.

— Защо се бавиш? — нетърпеливо попита той. — Получих отговор от Бърнард… Иска веднага да тръгнем за Щатите.

Ирина излезе от кабинката с душовете, увила хавлия около тялото си. Очите й пробягаха по мокрото от сълзи лице на Тори, после се прехвърлиха върху Грег.

— Наред ли е всичко? — попита тя.

— Да — кимна Тори и избърса лицето си. — Мразя дългите сбогувания…

Хвана ръката на Ръсел и насочи последен поглед в ангелските очи на брат си.

— Поздрави Градината на Диана от мен — промълви Грег и стисна ръката на Ирина, плъзнала се по рамото му. — Обещай, че ще поговориш с татко!

— Ще му предам твоите поздрави — кимна Тори. — На мама също…

Миг преди да се насочи към вратата, Грег вдигна глава и загадъчно промълви:

— Не забравяй дзен-полицая…

На лицето му се появи лека усмивка. През цялото време на дългия полет към дома Тори се питаше какво ли се крие зад нея…

---

[1] Игра на думи — в буквален превод comfortable означава удобен, а comforting — успокояващ. — Б.пр. ↑

[2] Герой от комиксите на Уолт Дисни. — Б.пр. ↑

[3] Сбогом, кучко (рус.). — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ
У ДОМА

Лос Анджелис, Звездното градче

Тори се завърна в Лос Анджелис точно когато цялото крайбрежие беше потънало под дебел пласт смог, а температурата на въздуха беше толкова висока, че го правеше труден за дишане. По радиото предупреждаваха децата да си стоят у дома, същото се отнасяше за хората над шестдесет и пет и всички болни с дихателни проблеми. Положението не се отличаваше кой знае колко от това в Токио…

Ръсел й каза, че остава на летището да чака самолета на Бърнард, който пристигаше от Източното крайбрежие. Тори реши да си тръгне. Седяха един срещу друг в полуосветения салон на своя Боинг-727, гледаха се и мълчаха. Сякаш най-сетне ги бяха напуснали всички душевни и физически сили. Спаха почти през цялото време на презокеанския полет, но въпреки това чувстваха цялата огромна тежест на изтощението от последните няколко дни.

— Малко преди да кацнем, Бърнард ни изпрати поздравителен факс — промълви най-сетне Ръсел.

— Не зная дали да се смея, или да плача — отвърна Тори.

— Аз също…

— Едно нещо не мога да разбера — вдигна глава Тори. — Как е възможно да останеш да го посрещнеш след всичко, което се случи? Сякаш бизнесът си върви и всичко е наред…

— Имам да довършвам някои неща — отвърна Ръсел, допълни чашата си с кафе и се зае да разбърква захарта. — След Москва не всичко е приключено, нали? — отпи една глътка, на лицето му се появи замислено изражение: — Виновен ли е Бърнард? И ако е виновен, в какво? Не е ли нещо, за което и ние трябва да понесем последиците? Подозирам, че нито ти, нито аз можем да направим безпристрастна преценка на ситуацията. Истината е скрита дълбоко, под дебели пластове алтруизъм и маниакални идеи. Чувствам се

длъжен да изясня някои неща по време на предстоящия разговор с Бърнард. И да стигна до някакъв компромис. В противен случай просто ще напусна „Алеята“…

— Къде остана човекът на кариерата, когото познавах? — усмихна се Тори.

— Онзи Ръсел Слейд е мъртъв и погребан! — отсече той и вдигна глава. — Според мен и ти трябва да се срещнеш с Бърнард. Самолетът му ще кацне всеки миг…

— Рапортът може да почака — отвърна тя, наведе се и го целуна през масичката. — Сега за мен е по-важно да се видя с близките си. Освен това не се чувствам подготвена за среща с него. Имам нужда от време, трябва да преосмисля всичко, което се случи… Ако не съм наясно какво изпитвам към него, Господ да му е на помощ!

— Разбирам — кимна Ръсел, но нещо в погледа му я накара да остане на мястото си.

— Какво има, Ръс?

Ръката му легна върху нейната, от устата му се откърти тежка въздишка.

— Хей, нали няма да прибегнеш до коронния си номер с изчезването? — попита смутено той.

— Не — остана сериозна тя. — Вече нямам причини да го правя.

Ръката му остана вкопчена в нейната.

— Имаме да си кажем толкова много неща…

— Нима мислиш, че няма да ни стигне времето? — погали го по бузата тя.

Ръсел се облегна назад и отново си сипа кафе.

— В гимназията често сънувах един кошмар… — тихо промълви той. — Вървя през огромна равнина, истинска пустиня… Вървя години наред… Изведнъж пред мен се разкрива стръмен склон, дъното му чезне в непрогледен мрак… На това място неизменно се събуждах, обзет от ужас. Не исках да направя последната, решителна крачка… — очите му се заковаха в нейните. — Но сега имам чувството, че вече е време за тази крачка… Предпочитам мрака пред голата, безнадеждна пустиня…

— Заедно ще я направим — прошепна Тори, прегърна го и го целуна за сбогом. — Ще имаме достатъчно време за това, обещавам ти…

Напусна самолета. Червеникавият въздух вонеше така, сякаш пожар беше обхванал целия огромен град. Дипломатическият паспорт й позволи да мине през митницата и граничния контрол за броени секунди. Отби се в канцеларията, която беше на разположение на „Алеята“. Вечно на път, Ръсел се беше погрижил да разполага със средства за свръзка по най-оживените летища на Съединените щати — Вашингтон, Ню Йорк, Лос Анджелис и Сан Франциско.

Именно тук се сблъска с Бърнард Годуин. Изправиха се един срещу друг и дълго мълчаха.

— О, детето — чудо най-сетне се завърна — пръв се обади Бърнард. Изглежда по-дребен, отколкото го помня, помисли си с изненада Тори. Но патрицианското му излъчване си беше все същото. — Искаш ли да те черпя едно кафе?

— Не.

— Бих желал да поговорим…

— Ръсел те очаква.

Тори се подписа в книгата на дежурния и прибра един голям плик. Разписката беше на името на Ръсел.

— Вие двамата свършихте страхотна работа — подхвърли Бърнард.

— За теб — изгледа го продължително Тори. — Лично за теб, Бърнард…

— Това са глупости и ти прекрасно го знаеш…

Тори не каза нищо.

— Но какво има? Дадох ти всичко, което искаше: възстановяване на статута, Ръсел изцяло под твое командване. Дори ти върнах родния брат…

„Мръсник“, въздъхна в себе си Тори. Заслужава да му строша коленете! После тръсна глава и реши да му разкаже за начина, по който Хитасура го беше използвал за производството и разпространението на супер кокаина. Видя как кръвта се оттегля от лицето му, а ръката му търси опора.

Не стори нищо, за да му помогне.

Свърши, помълча няколко секунди, после впи поглед в очите му:

— Всичко си има цена, Бърнард, никога не забравяй това! Дори свободата…

Обърна му гръб и си тръгна. Той остана безмълвен и блед, разтърсен до основи. А Тори с недоумение поклати глава. Очакваното облекчение не дойде.

Когато пристигна в Градината на Диана, Тори установи, че Лаура Нън е в студията „Юнивърсъл“, заета със снимките на шпионски филм, наречен „Досието на Черната лисица“… Играеше майката на шпионина — една доста близка до живота роля…

С изненада установи и нещо друго — Елис Нън си беше у дома, изведнъж решил, че днес няма смисъл да ходи в градския си офис. Разбира се, това не му попречи да проведе десетина международни разговора от кабинета си в просторната къща. Това, както винаги, беше станало рано сутринта — между пет и шест, горе-долу по същото време беше излязла и майка й.

Къщата тънеше в сънна тишина. Тори остави багажа в огромния вестибюл и тръгна към стаята си. Не беше се обадила предварително, родителите й нямаха представа, че се прибира. Но стаята й беше безупречно подредена и я очакваше, както винаги. Просна се на леглото, от устата й излетя въздишка на облекчение.

Събуди се няколко часа по-късно, стана и лениво пристъпи към прозореца. Баща й крачеше край басейна, палещите лъчи на слънцето галеха широките му рамене. В един момент спря и вдигна глава към прозореца на Тори. А тя получи възможност да го огледа на спокойствие.

Моментално установи един доста изненадващ факт: въпреки дългогодишните усилия да изглежда американец, Елис Нън притежаваше класическо руско лице. Добре оформено, малко недодялано, но без да бъде грубо. Очите му излъчваха нежност и топлина, също като очите на децата му. Тори не изпита никаква трудност да си го представи как се разхожда по улица „Горки“…

Половин час по-късно се срещнаха пред отрупаната със студени закуски маса в трапезарията. Той стана на крака и я разцелува по бузите според древния руски обичай.

— Добре дошла у дома — поздрави я на руски Елис Нън, от очите му струеше топлина. — Радвам се, че си цяла… — ръката му махна по посока на масата. — Сигурно умираш от глад… Поне майка ти мислеше така… С положителност е вдигнала Мария посред нощ, за да приготви всичко това…

— Разбрах, че е на снимки — усмихна се Тори. — Мария вече успя да ме информира…

— Значи инициативата е на самата Мария — кимна Елис Нън. — Видяла е багажа ти в антрето и се е хванала на работа. Ти винаги си била нейната любимка…

Тогава Тори извади снимката, която хората на „Алеята“ бяха увеличили на летището.

Елис Нън я пое с нещо като благоговение.

— Представяш ли си? — проточи той. — Уловили са Бърнард и мен в момент на действие! — приведе се и напрегна взор към централния сектор на увеличението. — Да, това сме ние с майка ти… Отиваме на среща с Бърнард. Странно е да се види човек в такъв момент…

— Имате късмет, че снимката е направена от човек на Бърнард — подхвърли Тори.

— Да — кимна Елис Нън. — Предполагам, че е така.

Оказа се, че никой от двамата не е гладен. Излязоха навън и започнаха да се разхождат. Любимият маршрут на Елис Нън — първо покрай басейна, а после в градината. Въздухът тежеше от аромата на цветя.

— Защо никога не ми каза за „Люмиер Д’Ор“? — изви глава Тори. Имаше предвид френската фирма с американски собственик, за която й беше разказала Кои. От известно време насам знаеше, че собственик на тази фирма е баща й, а дейността й е била да изкупува хафний за нуждите на ТЯМУ.

— Какво толкова има за казване? — отвърна Елис Нън. — Аз имам много фирми по света: в Италия, Испания, Хонконг… Също и във Франция. Не съм ти ги споменавал просто защото не очаквах, че ще проявиш интерес…

— Положително бих проявила интерес към страничната дейност на „Люмиер Д’Ор“! — натъртено отвърна Тори.

— Това не е твоя работа — отсече баща й. Видял изражението на лицето й, той намали крачка и добави: — О, не ме гледай така! Същият отговор би получила и майка ти. Но тя никога не ми е задавала подобни въпроси…

— В замяна на това е взела участие в операцията, организирана от теб и Бърнард, нали?

— Разговаряла е с Бърнард насаме. Майка ти притежава значителни средства и винаги сама е решавала къде и как да ги изразходва. Има достатъчно опит в това отношение, освен това независимостта й ни е спестявала доста нерви…

— Как точно ви подмами Бърнард, за да вложите средства в ТЯМУ? — попита Тори. — Вероятно ви е казал за Грег, нали?

— Първо, Бърнард изобщо не ни е подмамил — отвърна Елис Нън. — И двамата с майка ти влязохме в този бизнес с широко отворени очи. Той беше достатъчно коректен да ни посочи всички рискове…

В главата на Тори отново прозвуча високомерният глас на Бърнард Годуин: „В каквото и да се забъркаме, ние никога няма да бъдем изправени пред съда.“

— Всички или само някои? — попита на глас тя.

Елис Нън спря и се обърна към нея:

— Имах предвид рисковете за Грег и теб, а не за мен и майката…

— О — промълви объркано Тори.

Продължиха разходката и скоро стигнаха до навеса на беседката, отрупана с цветя. Тори си спомни за приказките на баща си за грузинските селяни.

— Как беше там?

Елис Нън очевидно имаше предвид Русия.

— Не е като у дома, лельо Емилия — стара шега, която баща й никога не беше обичал, осъзна се със закъснение Тори. — Москва е странна… — побърза да добави тя. — Не това, което очаквах…

— Хареса ли ти?

Тори усети, че отговорът й ще бъде важен за него и се замисли.

— Не я намразих — предпазливо отвърна тя. — Чувствах се неудобно там, но това вероятно се дължеше на обстоятелствата. В този град се долавя нещо… как да кажа… заплашително…

— Така е — кимна Елис Нън. Тори почувства, че пред очите му се връща миналото, ясно и непосредствено като горещия калифорнийски ден.

— Не отговори изцяло на въпроса ми как ви подмами Бърнард… — подхвърли тя.

— Зная.

Замълчаха, Елис Нън бавно се изправи в средата на беседката. От зеления гъсталак над главите им полъхна хлад.

— Как ти се стори Грег?

— Променен — отвърна Тори и видя как баща й се намръщи. — Но след всичко, което е преживял, това можеше да се очаква…

— Какво е това всичко? Дори Бърнард няма представа какво са му сторили руснаците по време на дългото затворничество.

— По всичко личи, че той и руският му колега са били подложени на секретен експеримент, включващ облъчване с космическа радиация…

— Велики боже! — изпъшка Елис Нън и лицето му се сгърчи. Миг по-късно вече се овладя. — Искам да сключим един договор… Никога и при никакви обстоятелства да не споменаваш това пред майка си!

— Но Грег твърди, че вие знаете как изглежда…

— Или греши, или е бил информиран погрешно.

— Значи тя никога не трябва да го вижда. Кожата му е сребриста, гладка и плъзгава като на делфин… Няма никакво окосмение. Докато дойде време да го видиш, вероятно ще има и други промени…

Елис Нън се отпусна на каменната пейка в римски стил, вкопана в дъното на беседката. Очите му помътняха.

— Господи, в какъв свят живеем! — с мъка промълви той. Устните му бяха побелели.

Останаха неподвижни и дълго мълчаха. Баща и дъщеря, кръвни роднини. И едновременно с това безкрайно чужди един на друг…

Тори съзнаваше, че трябва да отвори сърцето си за него, но той продължаваше да й бъде чужд и непристъпен както винаги. „Какво ли се върти в главата му, запита се тя. Единственото му човешко чувство е обичта към Грег. Всичко друго е загадка за мен…“

Отново си спомни за Кои. Слънчевият следобед на самоубийството се появи пред очите й в съвсем ясно, до последните подробности. Ярките цветя по поляната, блясъкът на ножа, първите струи алена кръв… Над далечните планини е надвиснало странно сияние… Някаква врата се отваря, светлината прониква дълбоко, дълбоко, чак до дъното на душата… Нали и Грег спомена нещо подобно? Тори потръпна в недоумение. Не можеше да разбере как нечия смърт ще отваря врати, ще пропуска светлина…

Но беше точно така. Последните мигове на Кои се запечатаха дълбоко в душата й, промениха я завинаги. „Аз също бях облечена в бяло през онзи следобед, спомни си тя. Нейната кръв ме обля, проникна в мен… Тя беше обзета от същото отчаяние, което измъчваше и мен. Но аз успях да се огледам в черното огледало на душата й, наложих си да обърна взор към това, което дълго отказвах да видя… Бях се пристрастила към насилието, към властта, която ми даваше то в един мъжки свят… Едва когато надникнах в душата на Кои, разбрах, че насилието е нещо дълбоко порочно. Кои също го разбра. За съжаление тя избра смъртта, безсилна да се промени. Както съм решена да се променя аз…“

Елис Нън се размърда, очите му бавно се фокусираха върху лицето на Тори. Отвори уста да каже нещо, после се отказа.

Тишината стана още по-дълбока. Сякаш се увиваше над главите им като зелените клонки на лозата с току-що оформени гроздове…

Лаура Нън се прибра малко преди полунощ. Отново прояви странния си нюх да усеща къде точно в огромната къща се намира Тори, отвори вратата на библиотеката и се втурна вътре.

— Миличка! Колко се радвам, че отново си у дома!

Свита на дивана, Тори четеше „История на Виетнам“ от Станли Карноу.

— Здравей, мамо.

Лаура Нън се намръщи, после седна на пода до дивана и кръстоса крака.

— Позицията на йога поддържа тялото младо и свежо! — издекламира тя с глас на инструктор, после се засмя.

Тори усети нервността й и изненадано изправи гръб. Не помнеше майка й да е била нервна.

— Разбрах, че си видяла Грег… — подхвърли Лаура Нън.

— Защо не ми каза, че е жив? Защо ме остави да скърбя за него?

— О, скъпа! Нима мислиш, че ние с баща ти не скърбяхме, когато научихме за изтезанията, на които е бил подложен?

— Не отговаряш на въпроса ми!

— Никога не съм се справяла успешно с инквизициите…

— Един въпрос не е никаква инквизиция, мамо! — простена Тори.

— Имам предвид не броя на въпросите, а тона, с който се задават…

— Добре — предаде се Тори, осъзнала, че не отстъпи ли, нищо няма да се получи. — Извинявай…

Лаура Нън кимна и едва тогава благоволи да даде отговор:

— Забраниха ми…

— Кой?

— Баща ти, разбира се.

Тори замълча, очите й не слизаха от лицето на Лаура Нън.

— Май идеята не е била негова — подхвърли накрая тя.

— Може би — сви рамене майка й. — Беше на Бърнард Годуин, доколкото си спомням…

— Знаеш ли защо? — с Лаура Нън човек трябва да бъде търпелив като с шестгодишно дете.

— Разбира се, че зная — гневно отвърна майка й. — Искаше да те пощади… — главата й убедено кимна: — Да, помня точните му думи… „Искам да спестя на Тори излишни тревоги…“

— Мисля, че това обяснение не ме задоволява.

— Тогава питай баща си.

— Теб питам! — приведе се към нея Тори.

— Недей, Тори! Това не е моя работа…

— Твоя е! — тръсна глава Тори. — Ти си ми майка!

Лаура Нън скри лице в дланите си и се разплака. Тори я гледаше озадачено, тъй като не беше сигурна дали сцената е истинска, предварително репетирана, или просто едно от поредните „упражнения по актьорско майсторство“ на майка й, които най-често биваха импровизирани…

— Сигурно ме мислиш за глупачка — промълви Лаура Нън, след като се наслади на бавното затихване на хлипанията си. — Глупачка, която тича от един моден бутик в друг и мисли как да организира поредното блестящо парти… Не, няма смисъл да отричаш, просто няма смисъл! — избърса очите си, въздишката й беше точно толкова тъжна, колкото трябва. — Но истината е друга. Аз мразя всичко това! Дълбоко в себе си продължавам да бъда простото момиче от провинцията, което се страхува да покаже истинския си лик…

— Взела си нещо от моята професия — промълви Тори, изведнъж разбрала, че това наистина е така.

Лаура Нън замислено наведе глава.

— Май си права, но не съвсем… — ръката й се протегна и някак срамежливо докосна коляното на дъщеря й. — Но ти си нещо далеч повече, Тори. Ти си дзен-полицай, нали?

Сърцето на Тори пропусна един такт, в ушите й прозвучаха прощалните думи на Грег: „Не забравяй дзен-полицая…“ Отново видя загадъчната му усмивка.

— Какво искаш да кажеш?

— Може би не трябва да говоря така, но… Баща ти мисли за теб като за дзен-полицай… — пръстите й се стегнаха около китката на Тори. — О, зная какво ти е мнението за него — че е груб и твърд, че обича единствено Грег… Но това е толкова далеч от истината, чак ми става смешно…

Вярното е, че Грег беше трудното дете в семейството. Баща ти полудяваше от него. Беше слабо дете, страхуваше се от всичко: от тъмното, от самотата, но най-вече от водата… Аз направих опит да го закрилям, но това разгневи баща ти още повече. „Момчето трябва да взема пример от баща си, а не от майка си!“, сопна ми се веднъж той.

Както и да е… Когато ти се роди, Елис лудо се влюби в теб… Ти беше толкова сладко бебе, винаги спокойно, винаги усмихнато. Освен това беше силна и безстрашна, приемаше всичките игри на баща си. Елис беше на седмото небе! В теб видя реализацията на мечтите си…

После ти порасна и го напусна. Избяга чак в Япония, на другия край на света… Това му дойде като гръм от ясно небе, беше съкрушен…

В главата на Тори отново звънна гласът на Бърнард Годуин: „Ако съм научил нещо от живота, то е, че истината е сложно животно… В мига, в който решиш, че най-сетне си го пипнал за опашката, то се обръща и те захапва за задника…“

— Но моето заминаване не беше необяснимо — каза на глас тя.

— Зная това, скъпа. Но баща ти не успя или не пожела да го разбере… За него ти беше Вселената, целият му живот. Без теб не му остана нищо, заприлича на спукан балон.

— Затова ли реши, че трябва да ме наказва? — попита Тори. — Затова ли не спря да го прави нито за миг?

— О, не! — разшириха се очите на Лаура Нън. — Как можеш да си помислиш подобно нещо! Кой според теб вдигна Мария посред нощ да ти направи любимите лакомства? Не съм аз, можеш да си сигурна в това. Той, естествено, никога няма да го признае…

Истината е друга, момичето ми. Елис Нън наказваше себе си. Убеден е, че те е предал… Макар и да не знае как и с какво. Защо иначе ще заминаваш толкова внезапно и толкова надалеч? Така си мисли баща ти…

Лаура Нън стана, наведе се над Тори и топло я целуна по устните.

— Ние страшно много се гордеем с теб! — на лицето й се появи лека усмивка. — Сега разбираш ли защо се присъединихме към Бърнард? Далеч не само заради Грег, нито пък заради руския произход на баща ти…

Бърнард откровено ни предупреди, че нашите действия могат и да не помогнат на Грег… Но баща ти възприе предложението му като шанс отново да стане част от живота ти. Може би мъничка и периферна, но все пак част… Никога не го призна пред мен, но аз мога да те уверя, че само поради тази причина прие офертата на Бърнард…

Лаура Нън поглади косите на дъщеря си, избърса сълзите й и се усмихна:

— В един момент Бърнард каза, че не дава гаранции за закрилата на Грег. Каза, че няма агенти, на които може да се довери изцяло… А знаеш ли какво отвърна баща ти? „Грешиш, Бърнард, ти разполагаш с дзен-полицая!“

В късния следобед на другия ден Тори откри баща си в басейна. Беше се прибрал изненадващо рано, но не я потърси. Слънчевите лъчи пронизваха косо листата на палмите и норфолкските борове, по водата играеха разноцветни отблясъци. Мускулестите рамене на Елис Нън работеха ритмично, тялото му пореше водата със завидна лекота.

Облечена в цял бански, Тори безшумно влезе в басейна. Спомни си за Грег, в душата й нахлу болка, примесена с радост.

Известно време плуваше редом с баща си. Той очевидно усети присъствието й, но не намали темпото.

След като измина няколко дължини, ръцете му хванаха каменния парапет, главата му се вдигна над повърхността.

— Радвам се, че отново си тук с мен…

Телата им бяха неподвижни едно срещу друго, калифорнийското слънце жареше лицата им. Полъхна ветрец, листата на палмите прошумоляха.

— Татко… — промълви Тори. — Съжалявам, че те изоставих…

Елис Нън се извърна, но Тори се гмурна и изскочи пред него.

— Рано или късно трябваше да замина, знаеш това… — очите й изпитателно пробягаха по лицето му. — Ти нямаш никаква вина, татко…

— Майка ти се е разприказвала! — стисна устни той.

— Не й се сърди. Вече беше време да разбера някои неща. Мисля, че и тя го е усетила…

— Не би трябвало — поклати глава Елис Нън.

— Защо? — приближи се до него тя.

— Защото ще решиш, че съм слаб — въздъхна той и вдигна глава. — Но аз не съм слаб, Тори!

— Зная, татко — отвърна тя. — Но не мислиш ли, че е по-добре да те познавам отблизо, като истински баща?

Очите му най-сетне срещнаха нейните:

— Защо го направи? Защо избяга?

Тори помълча, после замислено промълви:

— Задушавах се тук… Всичко ми се струваше фалшиво. Празненствата, парите, хората… Имах чувството, че съм се изгубила в безкрайна гора, гъста и непристъпна… Исках да открия местенце само за себе си, татко… Местенце, в което няма да се блъскам в околните…

— Мразеше този дом, нали?

— Не — поклати глава Тори. — Не бива да мислиш по този начин. Просто бях безкрайно объркана, едва ли разбирах чувствата си… Опитай се да приемеш думите ми, татко. Само времето беше в състояние да ми помогне…

Елис Нън се взря в ангелските очи на дъщеря си.

— Какво прекрасно бебе беше… — промълви той. — Никога няма да забравя как пълзеше отгоре ми, блъскаше с юмручета гърдите ми и се смееше… Господи, как само се смееше!

Едва сега Тори разбра, че в душата на баща й са се запазили и други топли спомени, не само спомените за детството му в Русия…

Елис Нън подсмръкна и разтърка нос:

— Защо стана така, че никой от нас не допусна другия до себе си?

— Може би защото твърде много си приличаме — въздъхна Тори. — Всеки е живеел със своите тайни надежди, но те са били твърде нереалистични, за да се сбъднат…

Елис Нън се замисли, после кимна с глава:

— Винаги си била умно момиче…

— Това го дължа на теб, татко — отвърна Тори.

Той протегна ръце и я стисна в прегръдката си.

— Добро пожаловать, папа — прошепна Тори. (Добре дошъл у дома…)

Грегъри Нън спеше върху гърба на Арбат. Ирина лежеше във водата край тях. Най-лошото вече беше зад гърба им. Валери и московските бойни групи на „Бялата звезда“ успяха да неутрализират заговорниците.

Един от хората на Валери загина, разстрелян от някакъв полковник от КГБ в Лефортово. Друг беше ранен при ареста на армейски генерал. Но заплахата за употреба на ТЯМУ свърши своята работа и ситуацията беше овладяна. В момента Валери се намираше при министър-председателя и двамата работеха върху взаимно приемлив компромис.

Ирина гледаше как светлинните отблясъци играят по лицето на Героя. Много й се искаше да се сгуши в него, но разбираше колко е изтощен и не искаше да го буди. Вероятно мислите й докоснаха съзнанието му, очите му се отвориха. Ирина изпита усещането, че слънцето изгрява.

— И ти ли спа? — попита той.

— Малко… През останалото време те гледах… — усещаше присъствието му направо със сърцето си, душата й болезнено се сви. — Липсва ли ти сестра ти?

— Да — кимна той. — Но повече ми липсват други неща…

— Разбирам — кимна Ирина.

— Знам, че разбираш.

— Дали ще ме пуснат да дойда с теб? — попита тя.

— Как ще ми откажат?

— Но аз нямам необходимата подготовка…

— Ще я получиш от мен — отвърна той, на лицето му изплува усмивка. — Дано не страдаш от клаустрофобия!

— От къде си толкова сигурен, че ще отделят време и средства отново да те изпратят там? — остана сериозна Ирина.

Грегъри Нън сви рамене.

— Такава е човешката природа. Няма начин да се промени. В момента, в който асимилират информацията ми и получат представа за това, на което се натъкнах сред звездите, те просто няма да имат друг избор… Човешкото любопитство няма граници. Историята отдавна е доказала това…

Арбат се размърда до него, едно черно като въглен око се отвори и изпитателно ги огледа. От устата й излетя кратък писък, Героя отвърна. Делфинът доволно се претърколи.

— Какво ще открием там, горе? — попита Ирина.

— Наистина ли искаш предварително да знаеш това?

— Да.

Над водата се възцари тишина. Ирина вече умееше да прави разлика между различните видове тишина, на които често се наслаждаваха. Сегашната й се стори тежка и многозначителна, като златно кюлче върху прецизна везна… От лицето на Грег струеше светлина, сякаш слънцето се издигаше над пустинята… Ясна, лъчиста светлина, от която нищо не можеше да се скрие. Обичта към този човек потрепна като жива в душата й. После изпита усещането, че над тях се спуска ефирният облак на тайнственото му откритие — там, в безбрежния Космос… Обзе я радостно опиянение, сърцето й запя в унисон с неговото… Знаеше какво ще чуе още преди той да беше отворил уста…

— Ще открием времето — промълви Грег и на лицето му отново изплува загадъчната усмивка. — Океан от време, достатъчно голям за търпението на ангелите…

Издание:
Ерик Лустбадер. Операция „Бялата звезда“. Книга 2
Американска. Първо издание
ИК „Гарант-21“, София, 1996
Редактор: Елисавета Павлова
ISBN: 954-800-964-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.